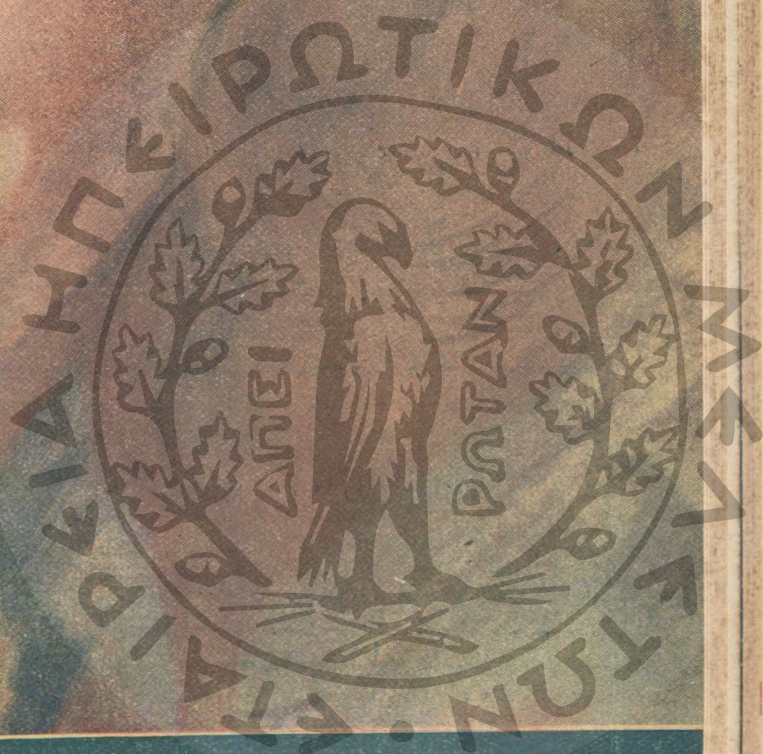

Τίχ-Ταίχ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΚ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογραφημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι:

Εσωτερικού Δραχμαί 150
Εξωτερικού Λίρα Άγ. 1
Αμερικικής Δολλάρια 5

Εξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' ανάλογον.

Κυριακή 1. Νοεμβρίου
Αριθ. φύλλου 43

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω την ωραιότεραν Έλλη-
νίδα την διδα...

Εν τη
Ο ψηφίζων

ΚΑΤΟ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσί-
ασε το νέο δαυμα, το

GRUNIL

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοι-
κοκυρία από την πολυήμερον και
κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς
τρίψιμο πλένει τα ρούχα μόνο του
έντός μιάς ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν
σχέσιν με τα γνωστά και άγνωστα
παρασκευάσματα που καταστρέ-
φουν τα ρούχα.

Αποζημιώνομεν και το ακριβώ-
τερο ρούχο αν πάθη την παραμι-
κράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και
τά εμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Αντιπρόσωπος Τό Α - Γ

Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Αθήναι - Λέκα 12α.

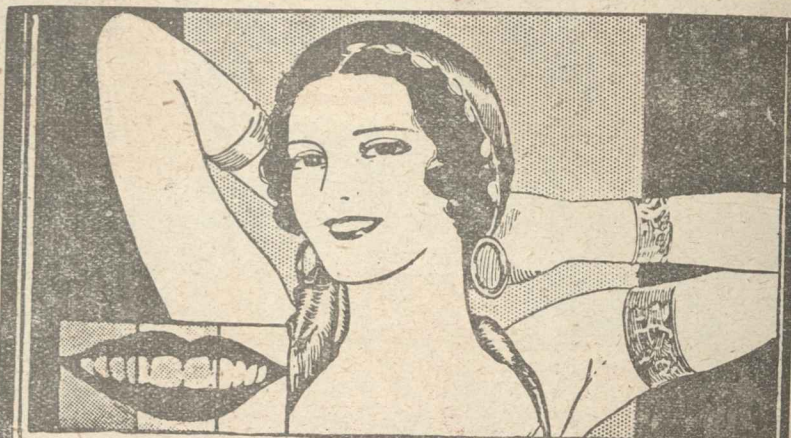
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

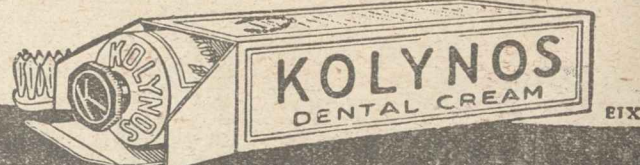
ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Χρησιμοποιούντες την
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ ΚΟΛΥΝΟΣ
έπιτυγχάνετε τα εξής πλεονεκτήματα:
1ον) Απόλυτον άντισηψίαν και απο-
λύμανσιν του στόματος. 2ον) Ευχάρι-
στον συναίσθημα γεύσεως και δρο-
σερότητος του στόματος επί ώρας.
3ον) Άκραν οίκονομίαν χρήματος
καθ' όσον έν σωληνάριον Κολυνός
διαρκεί δύο φορές περισσότερον οι-
ουδήποτε άλλου, περιέχοντος την αύ-
την ποσότητα οίασδηποτε άλλης οδον-
τοπάστας. Και τέλος είναι έντελώς
άβλαβής κατά την χρήσιν.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΧΕΤΕ Α'Υ'ΠΝΙΑ;

Μόνον με τα χάπια **ΔΟΡΜΕΝ** θα βρήςτε τον ύπνον σας.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC,"

εύθηνότερα και τελειότερα εις απόδοσιν φωνής και
εμφάνισιν, με μηχανήν ήγγυσημένην δι' 20 έτη.

Πώλησις διά μηνιαίων δόσεων εκ 200 δραχμών.
Τιμοκατάλογος εικονογραφημένος με συλλογήν δι-
σκων Έλληνικών χωρών, Ευρωπαϊκών (Φέξ, Ταγκό)
κ.λ.π. αποστέλλονται, ταχικώς εις αίτεούντα εκ των
επαρχιών δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ

Ευριπίδου 8. (2ος όροφος Νο 14)—ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ FRANK

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,

Όσαι δεν έδοκιμάσατε ακόμη το
νέον Άμερικανικόν FRANKS
DLEAP TONE, βεβαίως δεν γνωρί-
σετε τα εδωγετήματά του. Μία μό-
νον δοκιμή θα σας πείσῃ. Τα Ήλε-
κάσματα, αί Πανάδες, τὰ Μπιμ-
κία, οί μεγάλοι πόροι, το όρχον
χρώμα κλπ δεν θα υπάρχουν με την
χρῆσιν της πολυτίμου συσκευασίας
του FRANKS. Δευκάλνει το πρόσω-
πον και προσδίδει ανθρωπότητα και
νεότητά, αντικαθιστά τελείως την
Πούδραν και Κρέμαν. Πωλείται δρα-
85. Άπευθυντέον Γενικόν Άντιπρό-
σωπον: Π. Ντεϊμαντέν, Έρμού 3α
Αθήνας και εις όλα τα φαρμακεία
Ζητούνται αντιπρόσωποι.

ΜΕΤΑΔΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΟΔΗ
ΡΟΜΗΣ 16 ΚΑΙ 12

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

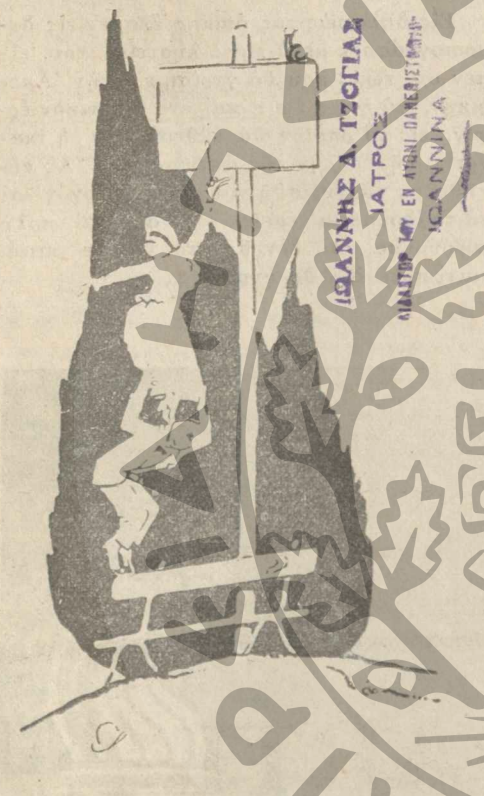
Οι παρατηρηταί και έλεγκταί της ζωής
μας.—Τα λαδία της γειτονίας και ή έρ-
γασία τους.— Δεπτομερές ρεπερτάζ για
τις πράξεις σας.— Μερικά περίεργα γεγε-
νέτα.— Ουδέν κρυπτόν, ό μη φανερόν
γενήσεται.

Αντωνία. Γιατί τσακώνεται κάθε μέρα το
άνδρουνον που κάθεται δίπλα. Τι γούστα
έχει ό φοιτητής που μένει στο δωμάτιο
του άπάνω πατώματος. Πώς περνά την
ήμέρα της ή Φωφί και γιατί κάθε Τρίτη
και Παρασκευή φεύγει μια ώρα γρηγορώ-
τερα από την κανονική και άργεί επίσης
στην επιστροφή της μια ώρα. Το πών, εί-
ναι έν γνώσε... του δικτύου. Ας έχετε ό,τι
μυστικό θέλετε. Θα τό ξέρουν οί έλεγκταί...

Το πράγμα φθάνει σε τέτοιο βαθμό, που
να προκαλή κατάπληξιν. Κάποιος φίλος
του υποφαινόμενου, του εξομολογείτο πρό
καιρού ένα παρόμοιον γεγονός:

Ήταν έρωτευμένος με μια γειτονοπού-
λο του, έλαβε όλα τα προφυλακτικά μέτρα
που έπρεβέλλοντο εις την προσπάθειαν για
να μη κοινολογηθή το πράγμα. Άκόμη και
από τους πειδ στενούς του φίλους τό έκρά-
τησε μυστικόν. Άλλα για τή γειτονιά δεν
υπάρχει μυστικόν. Και τό επληροφορήθη
όλα. Και ένδ ό καυμένος έφρατάζετο ότι
κανείς δεν ήξευρε τίποτε, ένα πρωί, κατέ-
φθασεν εις την μητέρα του ειδική άπε-
σταλμένη και υπό μορφήν γειτονίσσας, και
κατήγγειλε τα πάντα.

Κυρία Πηνελόπη μου, εσύ ξέρεις τό δι-
αφρό μου περί την οίκογένειά σου. Λοι-
πόν άκου τα μαντάτα του γιου σου, γιατί
σου τον ξερναλίσαν.

Και είπε τα μαντάτα, με γεγονότα, ή-
μερομηνίας και αριθμούς: Πότε συνηντή-
θησαν οί δύο νέοι. Ποιά ήμέρα, τί ώρα και
πού, τί είπαν. Πόση ώρα εσφίζαν τα χέρια
τους. Τι ώρα έφυγαν. Πότε έγινε το πρώτο
ραντεβού. Πόσην ώρα κράτησε, τί είπαν
στο ραντεβού και τί έγινε. Κάθε πότε έβλε-
ποντο, οί δύο έρωτευμένοι. Πόσα έπιασόδια
και παρεξηγήσεις έσκίασαν τον ούρανόν
της ετυχίας των.

Και έλεγεν ή «διαφερομένη»,
—Προχτές, ό Νίκος την περίμενε στη
στάση του τραίμ, στις 3 παρά τέταρτο. Αδ-
τη όμως έφτασε στις τρισήμισι. Άνέβηκε
πρώτα αυτός, ήλθεν για να μην πάρη κα-
νείς χαμπάρι. Έπειτα ανέβηκε κι' αυτή από
τη μπροστινή πόρτα. Έκταναν τάχα πώς
δεν ιδωθήκαν, αλλά παρακάτω όταν προ-
χώρησε τό τραίμ, εκάθισαν μαζί στο ίδιο
κάθισμα. Έπειδή ήταν πολλός κόσμος, στρι-
μώχθηκαν σ' ένα μονό. Όταν ήρθε ό «ει-
σπρακτορας, ό Νίκος έβγαλε έκτακτότα-
ρο για να πληρώση τα εισιτήρια. Άλλά ό
είσπρακτορας δεν είχε να χαλάρη και τότε
πλήρωσε εκείνη.

Και έκεται συνέχεια των ανακοινωθέν-
των που έπληγαν κατόπιν. Τι σκηνή έγινε
Πόσα δαμάκια άρρευσαν. Πώς τή
λυπήθηκε εκείνος και τό ξανάφταξαν.
Πότε είπαν να ξανασυναντηθούν, και...
και... και... Πληροφορίες όν ούκ έστιν άρι-
θμός.

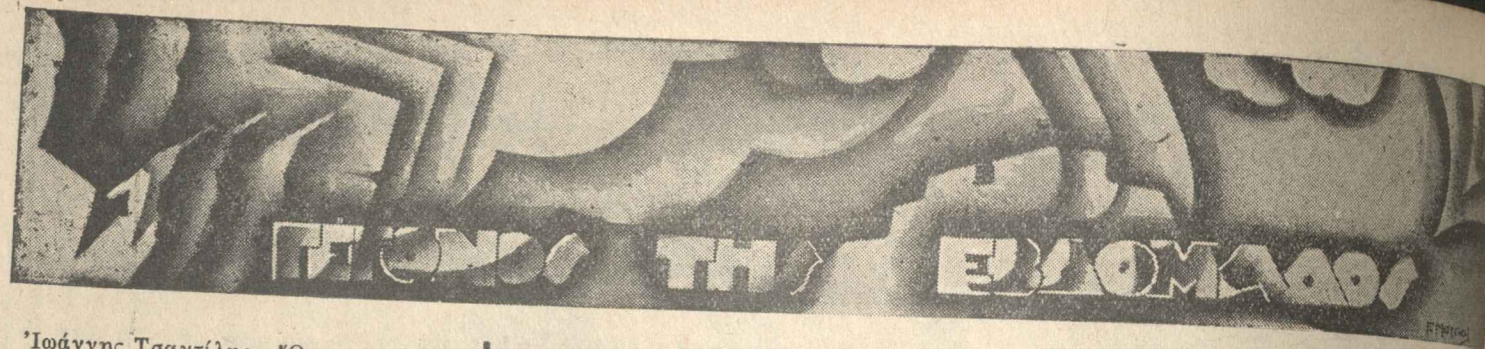
Και τώρα για πές τε κι' εσεις: Πώς
κατορθώνουν τα λαγονικά να τό μαθαί-
νουν όλ' αυτά; Φαίνεται ότι τό δίκτυον
της κατασκοπείας των, είναι ευρύτατον,
και ικανότατον θα μπορούσε να δώσει μα-
θήματα και εις την «Σκότλαν Γιάρντ» ά-
κόμη. Ειδικότης απαράμιλλος εις την συλ-
λογήν πληροφοριών. Η ύπηρεσία Κατα-
σκοπείας, άς κρατήση σημείωσιν.

Γεννάται όμως εύλόγως μια άπορία:
Αυτές οί γυναίκοι δεν έχουν άλλη δου-
λειά να κάνουν; Δική τους ζωή δεν έχουν
και ασχολούνται με την ζωή των άλλων,
εκτελούσαι χρέη χωροφύλακος περιόικων;
Κάτι τέτοιο θα συμβαίνει.

Είναι φαίνεται μακάριον, να μην υπά-
ρχη τίποτε μυστικόν εις την ζωήν του άν-
θρώπου. Μπορείτε να λάβετε όσες προ-
φυλάξεις θέλετε. Είνε μάλιστα. Κεντάτε
έτσι περισσότερο την όρεση των ρεπαρτο-
της ζωής σας και ενεργούν με περισσότε-
ρον πείσμα. Έτσι θα ξέρουν τι έγραψε
το γράμμα που έλάβατε χθες τό πρωί και
α: μη τό διεβάσατε άκόμη. Που θα πάτε
αύριο και άς μην τό έχετε αποφασίσει. Το
πρόσωπόν σας, δεν είναι τίποτε άλλο παρά
το αντικείμενον γύρω από τό όποιον θα
δραμάτη ή γλώσσα της συνοικίας.

Την ώρα που φεύγετε τό πρωί από τό
σπίτι σας και την ώρα που γυρίζετε τό
βράδυ προσέξτε τις πράξεις που στέκονται
σαν σκοποί στην πόρτα. Σας παρατηρούν
με βλέμματα φειδωλ που σας τρυπούν και
σας ενοχλούν. Αυτή τη στιγμή, έξερουν τι
σκέπτεσθε. Βλέπουν τι έχετε στο πορτο-
φόλι σας... Είνε περιττόν να άμυνήθε.
Σκεφθήτε τό κοδέν κρυπτόν, ό μη φανε-
ρόν γενήσεται. Είναι μια μεγάλη αλήθεια
και κείνος που την είπε πρώτος θα είχε
απαλάς όπ' όψει του τά λαδία της άθη-
ναϊκής γειτονίας και της ελληνικής επαρ-
χίας.

ΠΑΜ. ΠΑΠ.

Ιωάννης Τσαντίλης. "Όνομα κακότατον και όχι απόλυτως όφαιον. Σας λέει τίποτα; Ασφαλώς. Τζών Μπελάσκο, όμως; αυτό το όνομα λέει πολλά πράγματα. Κάτοχος του ξενοφανούς τούτου όνόματος, είναι ο κάτοχος και του πρώτου. Ήλθεν έδω εις τας Αθήνας πρό ήμερών ισχυρίζομενος ότι είναι διακεκριμένος ήθοποιός, διατρέξας εις το Χόλλυγουντ, όπου έπαιξε σπουδαιότατους ρόλους με τόν μακαρίτην Βαλεντίνο, ασφαλώς, .. μετά τόν θάνατόν του. Έπειδή λοιπόν ή εις Αθήνας έλευσίς του δεν έγινε γνωστή, ό κ. Ι. Τσαντίλης ή Τζών Μπελάσκο, άπεφάσισε, με ένα κινηματογραφικό κόλπο, νά τήν καταστήσῃ γνωστήν και νά μάθῃ όλος ο κόσμος τήν ύπαρξιν του διασήμου τούτου κινηματογραφικού άστέρος ο οποίος τιμᾷ τήν 'Ελλάδα εις το Χόλλυγουντ και το Χόλλυγουντ εις τήν 'Ελλάδα.

"Ενα όφαιον πρωί λοιπόν, παρουσιάσθη εις τήν άστυνομίαν και κατήγγειλε φοβερά και τρομερά πράγματα: Δύο λησται, έπιβαίνοντες αυτοκινήτου σπόρ, τόν εσταμάτησαν άγρία τήν νύχτα στο γύρο της 'Ακροπόλεως και τόν έλήστευσαν. Του έπληραν όσα δολάρια... δεν έφερε μαζί του και έξηρανόθησαν. Ακριβώς δηλαδή όπως συμβαίνει και εις τήν 'Αμερικήν.

"Η κατάθεση αυτή όμως έφάνη λιγάκι άπίθανος εις τήν άστυνομίαν. Λησται διαθέτοντες αυτοκίνητον, δεν θά είχαν ανάγκην νά σταματήσουν πεζοπορούντα διαβάτην ο' ένα έρημικό δρόμο γιά νά το πάρουν μερικά τάλληρα. Η Αθήνα δεν είναι 'Αμερική. Και ο καταγγέλων τήν ληστείαν άσπύρ, ύποβληθείς εις έξονυχιστικήν άνάκρισιν, περιέπεσεν εις άντιφάσεις και έν τέλει όμολόγησεν ότι ή ληστεία είχε λάβει χώραν ότι εις τόν γύρον της 'Ακροπόλεως, αλλά εις τήν φαντασίαν του.

Φαίνεται ότι ο έλληνοαμερικανός άσπύρ δεν είναι καταστροφώσι καλώς το σχέδιον του, ύπερτιμήσας τήν ιδιότητά του νοσηρόν και ύποτιμήσας τήν νοσηρόσυνήν των έλληνων άστυνομικών.

Και τώρα θά ρωτήσετε: Γιατί όλη αυτή ή φανταστική ιστορία; ο Τζών Μπελάσκο δεν έδυσκολεύθη νά εύρη τήν δικαιολογίαν:

—Πρόκειται νά γυρίσω ένα κινηματογραφικό έργο και ήθελα νά δοκιμάσω τήν ικανότητα της έλληνικής άστυνομίας.

Και τήν έδοχίμασε.

"Αλλά ή πρόφαση αυτή, είναι λιγάκι... γιά μικρά παιδιά. Γιά νά εκτιμήσῃ τήν ικανότητα των έλληνων άστυνομικών, ήταν τάχα ανάγκη νά κάνῃ δόλοκληρο ταξίδι από το Χόλλυγουντ εις... τόν γύρον της 'Ακροπόλεως; Πειο κοντά στα πράγματα φαίνεται ότι είναι οι συγγενείς του, οι όποιοι είναι βέβαιοι ότι ο βλαστός της οικογενείας των άπεφάσισε νά... ληστεύσῃ τόν εαυτόν του, διά νά δικαιολογήσῃ τήν άνυπαρξίαν των δολλαρίων, τά όποία δεν έφερε μαζί του, έπειτα από πολυχρόνιον διαμονήν εις τήν χώραν όπου... παράγονται ταύτα.

"Η ύπόθεσις όμως, δεν εσταμάτησεν εις τήν ανακάλυψιν της φάρσας. Είχε συνέχεια εις το Πλημμελειοδικεϊόν, όπου προσήχθη ο πρώην συνάδελφος του Βαλεντίνο γιά νά δικασθῇ επί διαδόσει φανταστικών ειδήσεων. Ο κ. Πρόεδρος του δικαστηρίου, άνθρωπος πρακτικῶν άντιλήψεων, ειπεν εις τόν Τζών Μπελάσκο, —Έδω πέρα παιδί μου δεν είναι τόπος γιά νάρχεται ο καθένας και νά διαδίδῃ

ΤΖΩΝ ΜΠΕΛΑΚΣΟ

Τό πρωτότυπο τέχνασμα ενός έλληνοαμερικανού κινηματογραφικού άστέρος. — Από το Χόλλυγουντ εις τόν γύρον της 'Ακροπόλεως. — Μία φανταστική ληστεία. — Αποτελεσματική μέθοδος γιά όποιον θέλει νά γίνῃ διάσημος.

...ότι θέλει... θά πᾶς μέσα γιά νά βάλῃ γνώσῃ...

—Πολύ εύχαρίστως, άπήντησεν ο κινηματογραφικός άσπύρ. Γιατί νά μήν πάω; Θέλω νά γνωρίσω και τήν έλληνικήν φυλακήν.

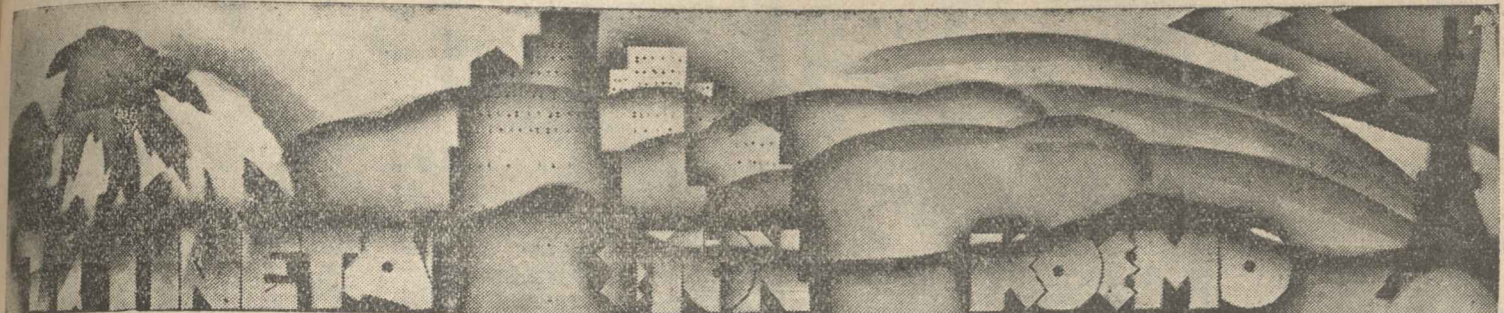
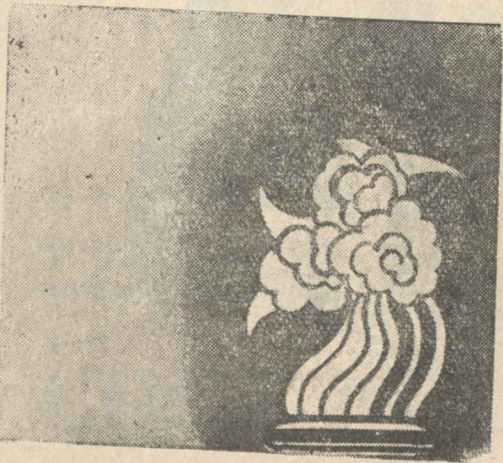
Σ' αυτό φαίνεται ότι έχει δίκη. "Ηδεν νά γνωρίσῃ και τό έσωτερικόν της φυλακής γιά νά γυρίσῃ ασφαλώς, τά... έσωτερικά της ταινίας του.

Δι' ο και κατεδικάσθη εις φυλάκισιν δέκα ήμερών, τήν όποίαν όμως έξηγόρασεν άμέσως, αναβάλλων τήν γνωριμίαν των έλληνικών φυλακῶν δι' εϋθεώτερον χρόνον. Λέγεται δέ σχετικῶς, ότι, όταν τοῦ άνεκοινώθη τό ποσόν της έξαγοράς τό όποιον έπρεπε νά καταβάλῃ ειπεν:

—Αυτό είναι ληστεία. —Τίπως είχε δίκαιον. Είπε ή μόνη ληστεία μετά... φόρον μάλιστα τήν όποίαν υπέστη εις τήν γενετείραν του χώραν.

Παρ' όλ' αυτά, ο κ. Τζών Μπελάσκο είναι κατενθουσιασμένος με τας περιποιήσεις των 'Ελληνων άστυνομικών. Γιά όλους είχαν ένα καλόν λόγον. Και τούτο διότι δεν έγνώρισεν τό σουλτάν μπερτάχι, τό όποιον πέφτει εις έξαιρετικές περιπτώσεις και επί... έξαιρετικῶν προσώπων και... ράχων.

Εις δηλώσεις τας όποιās έκαμεν εις δημοσιογράφους μετά τήν... ληστείαν του, ειπεν ότι τώρα που θά γυρίσῃ εις τήν 'Αμερικήν, θά γυρίσῃ καλόν λόγον. Και τούτο διότι, εις τό όποιον θά εκδειάζεται ή ικανότης της έλληνικής άστυνομίας. "Ας εϋχηθούμε νά γυρισθῇ γρήγορα τό έργον και νά τό ιδούμε κι' έμεῖς έδω, άν και πολύ φοβούμεθα ότι δεν θά τό ιδούμε ποτέ, γιατί ποτέ δεν θά γυρισθῇ...

Οι λευκοί, θεωρούν τούς έαυτούς των άπονομιούντων φυλήν, άρνούμενοι εις τας άλλας φυλάς κάθε δικαίωμα. Εις τήν 'Αμερικήν, οι λευκοί, έν συγκρίσει προς τόν μαύρον των μαύρων, κυριαρχούν διά τού σπυτον και περιστρόβου. Η ζωή ενός σπυτιού, άξίζει περισσότερον, τά μέρη αὐτό, από τήν ζωή ενός μαύρου, που θεωρείται κατώτερον όν από όλους τούς λευκοί, οι όποιοι, εις ώρισμένας περιπτώσεις, έχουν δικαίωμα ζωής και θάνατου επί των δούλων του.

Και όμως, εις τά στήθη των μαύρων, πάσῃ καρδίᾳ που ύποφέρει από όλα τά ανθρώπινα αισθήματα, και, άκόμη περισσοτερον, από τόν έρωτα. Η γυναίκες της μαύρης φυλής, που παγιάζουν έως εκεί που, είτε γιά νά μένουν λίγον καιρό, είτε πολύ, άν είναι σύζυγοι ή συγγενείς άν εκεί εγκατεστημένων λευκῶν, πολλές φορές συμβαίνει νά συλλαμβάνουν τά φλοπρά βλέματα των μαύρων που τις κυτίζουν με πάθος. Τά βλέμματα αυτά τούς εινε πολλά... Οι μαύροι θά ήθελαν πολύ νά δοκιμάσουν τας συγκινήσεις του έρωτος με τις γυναίκες αυτές, που τό δέμα τους ειναι σαν τό γάλα, αλλά δεν τολμούν. Είπουν ότι, άν ανακαλυφθούν, μία σφαίρα τους περιμένει ως επίλογος των έρωτικών σπυτισμών, που θά δοκιμάσουν διά της βίας σπύτης. Και πνίγουν τούς πόθους τους.

Πολλές φορές όμως συμβαίνει τό πάθος νά υπερισχύῃ της λογικής και της φρονήσεως. Και έτσι στις μυστηριώδεις και έξωπρακτικές αυτές χώρες, όπου ο ήλιος πυροπολεί τό αίμα λαμβάνων χώραν έρωτικά δρώματα, τά όποία πάντοτε καταλήγουν εις τό αίμα.

"Ενα τέτοιο δράμα συνέβη εις τό Βελγίον Κονγκό. "Ενας βέλγος γιατρός, εγκατεστημένος εκεί πρό πολλού, έγύρισεν από τό ταξίδι που έκαμεν εις τό Βέλγιον παντρεμένος. Η γυναίκα του, ήταν μία όμορφή, νεώτατη και ώραιότατη, ή όποία ήκολούθησε τόν σύζυγόν της εις τόν τόπον τής μονίμου διαμονής του.

Στό σπίτι, όπου έμεναν, είχαν, μεταξύ άλλων, και ένα νεαρόν μαύρον σκλάβον, ο οποίος πολλάκις είχε δείξει σημεία άπειρίας και επαναστατικότητας. Μερικές φορές όμως, τόν επανέφεραν εις τόν τούτον δρόμον, μέχρι της στιγμής που θά ύποπτευαν εις νέον σάλαμα, γιά νά ύποστή τήν σκληρή τιμωρία.

Ο μαύρος αυτός, από τήν ήμέραν που ήλθεν ή σύζυγος του κυρίου του, διέστη μόν ψυχικήν μεταβολήν. Ήταν πειο άγριος; έπιζητούσε δέ πάντοτε εύκαιρίαν νά έλάσεται κοντά στην κυρία του, με χίλις, δύο προφάσεις.

"Ενα πρωί, ο μαύρος διέπραξεν ένα συντηρημένο λάθος. Ο κύριός του διέταξε νά τόν ραβδίσουν. Η διαταγή του ήρχισε νά εκτελείται. Έκτεινών τήν ώραν όμως,

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

περνούσε κατά τύχην άπ' εκεί ή κυρία του. Συνεινιήθη από τό θέαμα και έτενέβη ύπερ τού μαύρου. Διέταξε νά παύσῃ ο ραβδισμός. Ο μαύρος μόλις τόν έλυσαν από τόν κορμόν του δένδρου όπου τόν είχαν δε μένον, έτρεξεν έπασεν εις τά πόδια της κυρίας του και ήρχισε νά τά καταφιλή από εύγνωμοσύνην.

Και τέλος, ένα βράδυ, συνέβη ή τραγωδία. Ο γιατρός έλειπεν. Είχε κληθεί νά έπισκεφθῇ έναν άσθενή που είχε προσβληθεί από όξείαν κρίσιν κυρίνιου πυρετού, της επαράτου αυτής επιδημίας που μαστίζει τις χώρες του 'Ισημερινού. Ήταν πολύ άγανά... Οι άλλοι ύπνρέται είχαν κοιμηθεί. Στο σπίτι, δεν έμενε έξωτια παρά μόνον ή σύζυγος του γιατρού, ή όποία ήταν έαλωμένη με τις πιτζάμες της εις ένα διβάνι και έδιάβαζεν ένα βιβλίον κάτω από τό φώς μιάς λάμπας.

Έξαφνα, ή γυναίκα του γιατρού, είδε τήν πόρταν ν' άνοιγῃ και τόν μαύρον ύπνρέτην νά εισέρχεται και νά διευθύνεται προς αυτήν, με ένα μειδίαμα που άφινε νά φανίνονται ή δυό θανμάσιες φιλιτισίνιες όδοντοστοιχίες του. Τά μάτια του πετούσαν φλόγες. Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν ήξερε τούς σκοπούς του μαύρου. Αλλά, όταν έπλησίασεν άκόη προς αυτήν, τότε έ μάντευσε τούς σκοπούς του. Ο μαύρος όμνησεν επάνω της, τήν άρπαξε μέσα στή σιδερένια άγκυλιά του και άρχισε νά τή φιλή. Η γυναίκα του γιατρού, έτρεμάξεν από τήν αϊφνιδίαν και άπορόπτον αυτήν έπίδωκεν και, έπειτα από τήν προσην έκπληξιν που έκοψε τή φωνή, άρχισε νά φωνάζῃ εις βοήθειαν. Ο μαύρος όμως, παρόλες τις φωνές της όποιες κανείς δεν άκουσε δεν τήν άφήνεν. Η άσθενής αντίσταση που εύρισκεν έδυνάμωσε τήν μανίαν του.

Σε λίγο, δέ, ή γυναίκα εύρίσκετο λιπόθυμος.

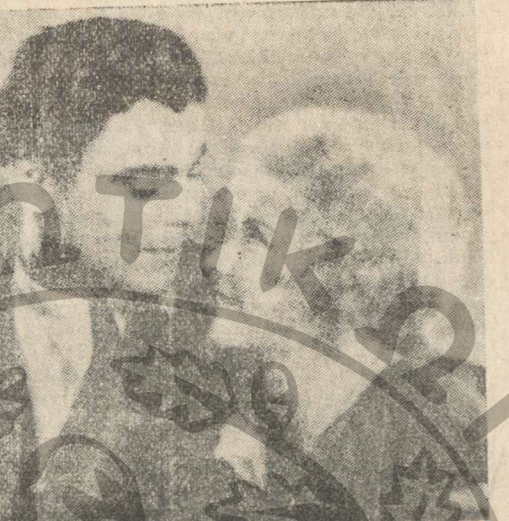
Πολν περάση πολλή ώρα, ο γιατρός, έπέστρεψεν εις τό σπίτι του. Εύρηκε τή γυναίκα του λιπόθυμον, σε οίκτράν κατάστα-

σιν. Δεν ήξερε τί της συνέβη. Τήν έφεραν εις τας αισθήσεις της. Και έκείνη με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς του άφηγήθη όλην τήν σκηνήν που είχε διαδραματισθῇ εκεί μέσα.

"Εω φρενών ο γιατρός, άρπαξε τό τουφέκι του και έβγήκεν έξω. Διέταξε τούς άλλους σκλάβους νά ψάξουν και νά βρούν τόν άναιδή μαύρον. Δεν άργησαν νά τόν βρούν, κρυμμένον πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους και νά τόν φέρουν ένωπιόν του. Ο γιατρός, τόν έβαλε σε μία γωνία, έβγαλε τό περίστροφό του και έπυροβόλησε: Μία σφαίρα στήν καρδιά τόν έτιμωρούσε γιά τό έγκλημά του. Κανείς, από τούς άλλους μαύρους, που έβλεπαν τήν σκηνήν, δεν ετόλμισε νά διαμαρτυρηθῇ...

Παρόμοια δράματα συμβαίνουν συχνά στις χώρες εκείνες και έχουν πάντοτε τό ίδιο φινάλε: Μία σφαίρα θέτει τέτρα στον έρωτα οιονδήποτε μαύρου, που θά τολμούσε νά ύψώσῃ ένοχον βλέμμα σε μία γυναίκα της λευκής φυλής.

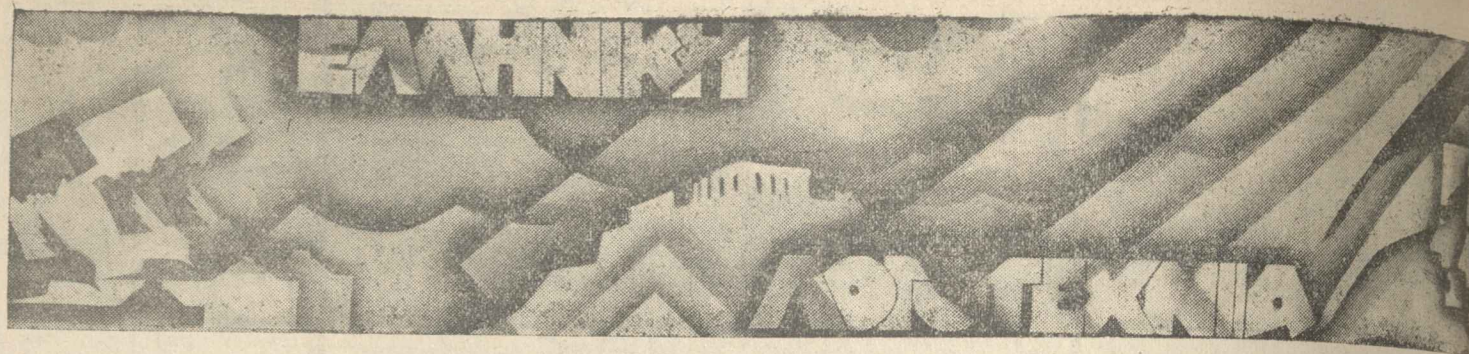

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—Λέγεται, ότι ή Λίτα Γκρέν, πρώην σύζυγος του Τσαρλι Τσάπλιν πρόκειται νά παντρευθῇ προσεχώς, με τόν Ζωρζ Καρπαντιέν, τό είδωλον του Γαλλικού κοινού.

—Η 'Αμερικανό-Κινέζα ήθοποιός Άννα-Μέι-Βογκ, όταν παύσῃ σε ταινίες που πρόκειται νά προβληθούν στήν 'Αμερική δεν μπορεί νά φιλήσῃ ή νά πανδρευθῇ με ένα λευκό ήθοποιό, ή προκατάληψη τού κοινού εναντίον της κινέζικης και μαύρης φυλής είναι τέτοια ώστε αὐτό θά έβάλλε τήν έθνικήν αλληλεγγύην.

—Η Γκλόρια Σπράνσον δεν δυσκολεύεται ποτέ νά νά εἰσῃ θαυμαστή! Τόν Μαρκί ντε λα Φαλαίφ, διεδέχθη ένας άσμπλουτός 'Αμερικανός ο Μικαήλ Φάμερ.

Σεπτέμβριος...

Δεν μπορώ πια. Δεν τον υποφέρω, "Ένας τώρνος κατήντησε με τον σκληρό και απαιτητικό χαρακτήρα του και τις αιώνιες υποψίες του. Μά, θρέ μου, επιτρέπεται να μην έχω εμπιστοσύνη σε μένα; Νά απαιτεί να του δορώ καταλεπτώς πως περνά την ώρα μου, πού πηγαίνω, τι κάνω; Τέτοιες υποψίες έχει και τέτοιες απαιτήσεις! "Επειτα—και είναι πια αυτό κάθε φορά και πάντοτε: "Γιατί άρχω στις συναντήσεις μας..." Τού φαίνεται μεγάλο ζήτημα άργοπορία ενός τεταρτού ή και είκοσι λεπτών κάποτε! Και πόσες φορές μου τό έχει πληρώσει, με τό παραπάνω μάλιστα αυτός! "Ω, πώς τον αγαπώ! "Ακούς να δέλη εγώ να κάθωμαι να τον περιμένω!...

Δεν ξέρει να μ' εκτιμήσει, να μου φερθή λεπτότερα. Νά με πιστευή πρώτα—πρώτα!...Μπρά! Τίποτα τέτοιο. Αυτός, θαρρείς, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά άναίρει τα άθωα ψέγματα που του λέω! Και σου έχει στα ζητήματα αυτά μια πείρα! Πόσα θά'εχε, άκούσει, πόσες θά'εχ γνώρισε πριν από έμένα! Μ' έκνευέζον οι έρωτήσεις του, οι άτελειώτες: Πώς έγινε;..Γιατί;..Ποιά ώρα;..Πώς βρέθηκες εκεί;..Δεν σταμάτα και με μπερδεύει ο άθλιος. Και ή καλύτερη πάντα ή ίδια—Μαίρη, πάλι ψέμματα μου λές..."

Και πάντα, πάντα έτσι με στερεί τη μεγαλύτερη χαρά που θά'νοιωθα αν κατώρθωνα τα τον γελάσω κάποτε, να ευχαριστηθώ, να άνακομφισθώ λίγο. Τού κάνω μούτρα τότε. "Αλλά ούτε αυτά δεν Τόν ένοχλούν. Μένει αδιάφορος χωρίς να με κυττά και αν παραπάνω πεισμώνω άρχίζει να με γελά και να με ειρωνεύεται, "Έτσι με βασανίζει πάντα.

Και πόσο μισητός γίνεται όρισμένες ώρες! Ζητά να γίνεται εκείνο που αυτός θέλει. Την μία μου επιβάλλει να εγκαταλείψω για χάρη του διασκεδάσεις μου ευχάριστες και κοινωνικά μου χρέη "Άλλες μέρες που θέλω εγώ δεν μου δίνει «ραντεβού». Μά κι' εγώ του τό πληρώνω αυτά. Πότε πότε τον ειδοποιώ — κάτι προφασίζομαι— και δεν πηγαίνω. "Άλλοτε πάλι πηγαίνω πολύ άργότερα από την ώρα μας, όπως σήμερα.

Τι ώρα έ έγινε άποψη που με περίμενε τόση ώρα!... "Α! σήμερα νόμιζα ότι έπρεπε να είμαι ικανοποιημένη. Πού να φαντάζομαι τι μελετούσε, ο άθλιος! Μου είπε στο τέλος τη στιγμή που χωρίζεσ. Θά περιμένεις και «όποτε μου καπνίσω» θάρθω. Μπορεί και μετά δύο ώρες. "Αν δεν είσαι θά φύγω και δεν θά με ξαναβείς πια!... Νά, οι απαιτήσεις του! Τέτοιους έγωιστές και συχαμένους είναι! Μά πώς θά τό δεχθώ αυτό εγώ;

Τι θά γίνω τώρα; Περισσό έρω από άλλοτε θέλω τώρα να τον εκδικηθώ. "Ο χωρισμός άσχε μορεί να τον περάξω; Νά τό άποφασίσω; Ναι, πρέπει. Μά θά τό πιστέψω; Νά τό κατέφερα, Θεέ μου!... Νά μπορούσα να του δείξω πως ή διακοπή των σχέσεων δεν θά μου στοιχίσει τίποτε. Νά καταλάβω τότε πόσο άδικο είχε να μου φέρεται τόσο βία, τόσο άπολυταρχικά έμένα, έμένα που είμαι τό πειό λεπτό, τό πειό ευαίσθητο κορίτσι του κόσμου.

Ναι, δεν θά πάω να τον δω. Τό άποφάσισα. Ούτε μεθαύριο, ούτε άλλη φορά πια. Ούτε και θά τον ειδοποιήσω. "Ας περιμένω όσο θέλει στο «ραντεβού» μεθαύριο. Τι ώρα! Την ίδια ώρα έγω θά είμαι άλλοθ. Μά πού; Κάπου πρέπει πού να περάσω ευχάριστα... Πού να πάω;

Πώς ήθελα να τον έβλεπα να περιμένω...άδικα. "Η καλύτερα —ό, πόσο ώραία θά ήτανε!—να μ' έβλεπε αυτός την ίδια ώρα με κανέναν άλλο.

Σκέπτομαι: δεν θά ήταν άσχημο να συνάντησω τον "Αρη...Ματιές που μου οίχνη αυτός κάθε φορά! Πόσα λένε ή ματιές του αυτές! Και προχθές που καθόμουν με τη Στέλλα του Δουμπιέ ήρθε κι' αυτός κοντά μας, κάθισε και έλό έμένα κύτταξε. Δεν τη πρόσεχε διόλου τη Στέλλα, που τόσο τον θέλει αυτή! Τόλμησε μάλιστα μία στιγμή και, «στε άστεί!», με ρώτησε για αισθηματικούς δεσμούς μου. Δεν ήξερε τίποτε για τον Νίκο! "Εγώ φυσικά, με όλη μου την σοβαρότητα είπα ότι δεν έχω δεσμό με κανένα... Δεν είναι και άσχημο παιδί. Καλά τον συλλογίσθηκα... Σκέπτομαι από τόσα τι μούτρα θά κάνει ο Νίκος!

Μετά δύο μέρες

Πό, πώ, θεέ μου, τί έπαθα! Τόν έλεινό, τό τέρας...Δεν είναι είναι άνθρωπος αυτός, κτήνος είναι. "Αμ' ό άλλος; "Α το δειλό!

"Έτσι φέρονται οι άνδρες; Τι δύστυχα μου να τον τύχ' αυτόν τον σαχλό! "Αχ! γιατί να δεχθώ όταν προθυμότητα προσφέρθηκε να με συνοδέψω; "Ισως γλύτωνα. "Αλλά αν να μου φαίνεται πως εκείνη τη στιγμή ήμουν και ευχαριστημένη μάλιστα που τα βήματα μ' έφεραν

στη "Νεράϊδα—την θέσι κοντά στην όποία βρισκόμαστε πάντα τον Νίκο.

Στόν δρόμο ο "Αρης έβλεπε να φεύγουμε από τα κέντρα. Χανόμαστε στην μακρινή συνοικία... Φαινόταν ευχαριστημένη εύρισκε εκεί, στην μοναξιά, φαίνεται, έξαιρετικό θέλητρο. "Εννοιαζόταν πού εφθάνει σε μέρος κατάλληλα για αισθηματικούς ριπάτους και για έξομολογήσεις. Τόν καταλάβαινα ότι πλησιάζει αυτός την «εκδήλωση» του.

"Από κάμποση ώρα ήμουν άνησυχη γιατί βρισκόμαστε στην περιοχή της "Νεράϊδας, στο μέρος όπου μπορούσα να τον δω θά έφθανε και θά μ' έβλεπε κι' αυτός. "Ημουν ταρκαμένη αν δεν τό έδειχνα...

Δεν άρχισε πράγματι ή μοιραία στιγμή. Ξαφνικά τον αντίκρυσα να στέκεται και να κυττά γύρω. Πού είχε φθάσει και δεν τό είχα προσέξει; Τόν είδαμετά για μία στιγμή να καταβαίνει προς τό μέρος μας. Δεν με είχε αντίληψη και σκόπευε να φύγει από τη μόνη δίοδο, τό μέρος που στεκόμουν. "Ο άθλιος, ο έγωιστής, ούτε δυό λεπτά δεν έμεινε να με περιμένει! "Ε αγανάκτησις που έννοιωθα θά μου έδινε τό θάρρος να τό σταματώ... Με γ' άνοιξε μόνο όταν πλησίασε και σταμάτησε καταλάβαινα πως αν δεν ήταν ο άλλος, θά μου έκανε παρατήρηση γιατί άρχισα. Τόν έβλεπε αυτόν, αλλά δεν φαινόταν να του δίνω σημασία. "Που τυχόν, ότι τυχαία πέρασε ο "Αρης απ' έδω, θά μ' άναμνα πού δεν καταλάβαινε. Μά έμενα έσα-έσα ήσαν δικαιολογημένες πού ανταλλάξαμε με την τόσο ήσυχο, άνύπαυτο;

"Εσπερόμαστε και οι τρεις. "Ο "Αρης κύτταξε πότε μένα, πότε αυτόν, πότε κυττάζε να υποπτεύεται τις σχέσεις μας. "Αλλά κατί τυπικότητες πού ανταλλάξαμε σ' αυτό να προχωρήσω με τον "Αρη. Και θά ήμουν ή άρχη του θρίμβου μου. Ναι, θά άρχιζε απ' αυτή τη στιγμή ή εκδίκησή μου...

Δεν πρόφθασα, με σταμάτησε ή φωνή του. —Μαίρη, σε παρακαλώ. Με παρακαλώσε!... Νά, άρχιζε κι' όλα ή εκδίκησή μου. —Τι θέλετε; ρώτησα στόν πληθυντικό. —Νά σου μιλήσω, ιδιαιτέρως.

"Αισιολύπητος μου φαίνόταν. "Η επιτυχία μου με έάλισε. Μά πού με φαντάζεσαι, σκεφθήκα, και τώρα περιμένει να υποχωρήσει. —"Αχ! Κύριε, τώρα δεν μπορώ. Τόση ώρα έχαθάρωσα έδω. Μ' έ τόνε τα είπα αυτά! Θανάμας τον έαντί μου έστή τη ώρα για τό θάρρος που είχα να τό έσποτισώ μπρος στα έλπίσματα από την εκπληγή μάτια του. Θαρρούσα κι' όλα πως τον καταφερα. "Οτι τον έφερα στόν λογαριασμό που ήθελα. Τώρα θά ήμουν άσχημο θάρρετε, με είχε χαρσώσει εκεί και κύτταζε τ' άγαπώμενο μάτια του Νίκου. Πρόσεξα πού ο άλλος άπομακρυνόταν. Τον είδα έτοιμο να φύγει, να τό «σκάσει» ο δειλό!...

Είχε γυρίσει ο Νίκος πρδ όλίγον άγχιος και τόν κυττά. Τον διέταξε. —"Ακούσατε, Θεέω να μείνουμε μόνοι... Τι φωνή! Θεέ μου πότε δεν θά περιμένα τέτοια νεύρα να μου και μ' έπιασε από τό χέρι, αν για να μη του ξεφύγω. Με κύτταζε καλά-καλά στα μάτια.

—Τι είσαι; Δεν μου λές έσύ; Και μου σφίγγε τό χέρι. "Έκανα ν' άπαλλαχτώ. —"Ελεεινή, μου φώναζε, έλεεινή...

Λάμψεις έβγαζανε τα μάτια του. Νά λοιπόν εκείνο που ήθελε τό κατάφερα. Τόν έβλεπα σε μία κατάσταση που δεν τον είχα πού τό δα. Θά έσυνέχισα με κάθε θυσία εκείνο που είχα άποφασίσει. Τόν κυττάξα ένα μου έξοστόμισε εκείνα τα λόγια με την πειροφρονητική ματιά. "Έφρενα.

—"Εστέ και με σταμάτησε. —"Όστε δεν υποχωρήσεις. Τέτοια είσαι!... Νά... λοιπόν τότε αν φωνιές. "Αγγίζαν τα έλπεινά του χέρια έπάνω μου. Με κύτταζε ό πανάθλιος, με μπνταίσε και δεν σταματούσε. Τού κάκου έκριβα με τα χέρια μου τό πρόσωπό μου. "Αδικα έκανα να ξεφύγω. Με χιούπαγιν τα χέρια του τό ιδε... του υποκριτή,

που τόσες φορές με χάιδευαν με σεβασμό σάν τό πολυτιμότερο αντικείμελο. Τι υποκριτής! πού ήταν έκρυβε τότε σε μία ψευτοσυγκίνη τα άγριότερα ένστικτα.

Πό; θά ξεγάζω τις στιγμές εκείνης της άπαισίας ώρας!... "Εσπερόμουν δια γύρω μου. Στριφογύριζε τό π' άν έμπρός μου. Κι' έγώ με τό κεφάλι κάτω, σκυφτή κύτταξα ν' άπομακρυνθώ χωρίς να τον βλέπω, χωρίς να προσέχω τίποτε: προσπαθούσα μόνο να τον ξεφύγω, τό τέρας τό άγριο, τό επικίνδυνο. "Αν στεκόμουν άκόμη, αν τό έλεγα τό παραμικρό μπορούσε— "Α! σίγουρα—τόσο τον καταλάβαινα τό θυμό του, να έξακολουθούσε ο πρόστυχος έπάνω μου τό έστρασμα των άγριων νεύρων του.

"Αμα έφθασα στην γωνία και γύρω τον δρόμο βρέθηκα σε κόσμο. Και τότε μόνο συνήλθα. Πώς θά ήμουν! Συμφωρασμένη, κατακόκκινη, λαμμένη. Νά να γυρίξω από κηδεα τον πειό αγαπητόν μου προσώπων άποθαμένον ξαφνικά. Τέτοια χάλια έπαλώς είχε τό πρόσωπό μου. Τότε μόνο θυμήθηκα και τον "Αρη. "Ο έλπιος κι' αυτός, ο θρασυδύλος έξαπνίσθηκε και με άφισε μονη μου άνημετωσίασ τον μαινόμενο Κρλάνδε, εκείνο τον άγριοτόν πραγματικό "Οθέλλο.

Και τώρα, Θεέ μου, πρέπει να μένω κλειστή σπίτι; Βέβαια. Πώς θά ήμουν, άφού μπορεί να τον ξαναντικρύσω, αυτόν τον άλιτήριο τον δήμο; Με άρρώστησε ο κακοθύγος. Είμαι άρρωστη βραδιά. Μ' έκανε ο έλπιος που τον είχα αγαπήσει, μ' έκανε να πονέσω, έμένα πού τόσο με συμπονούνται όλοι, πού τόσο μαλακά, τόσο γλυκά, τόσο καλά μου φέρεται ο πατέρας μου. Ο καλός μου ματερούλης.

Μά ήταν γραφτό να τον δω και τη μεγάλη αυτή χυδαιότητα τον έποική τον Νίκο. "Ακούς έξέφυλος να δερν! "Ηταν γραφτό να περάσω απ' από αυτή τη θυσία! Εύτυχώς έως εγκαίρως προτού γελασθώ και δεθώ μαζί του στενώτερα. Γιατί αυτή πού ή συνάντησι ήταν όριστικός ή τελευταία μας. Πού θά τον ξαναντικρύσω πια!...

Την άλλη μέρα. "Αχ! τον άθλιο, τον ξανασίδα. Πάντα με καταδιώκει ή κακοτυχία. Και δαίμονι φαίνεται, αιώνιος δυστυχισμένη. Τι δρόμο πήρε πάλι ή «αποδείξις» μου! "Θαρρείς ότι ή Μοίρα μου διέγραψε έναν σιδερένιο κλοιό. Μόσα στόν όποιοβρέθηκα κλεισμένη χωρίς έλπίδα ν' άπολυτρωθώ.

Χθές βράδυ ήθελα να πάω στό "Ελόνι την λέσχη μας όπου συναντούν οι φίλες μας και οι γνωστοί. "Ηθελα ναβρω τη Στέλλα να της μιλήσω, να της πώ τό μεγάλο μου πρόβλημα. "Αλλά, Θεέμου, τι ήθελα να ήρω εγώ είχα άποφασίσει ν' άπομνησθώ. Τι ήθελα να πάω; "Ηξερα πού συναντιζε να πηγαίνει εκεί και α όύός! θά τον αντίκρυζα! αλλά έσας αυτές τις μέρες έπρεπε ν' άποφύγω συνάντησι μαζί του. "Ενφ ήταν τόσο νοπό άλλως τε τό έσας όύό ο... "Θαρρείς και κάτι έπαρωχνη και βρέθηκα εκεί. Αυτό έμνηστέ ότι είμαι καταδικασμένη από τη Μοίρα, και, άλλοίμονο, δεν μπορώ να ξεφύγω.

Πριν ζητήσω την Στέλλα στό σαλόνι τράβηξα στη βιβλιοθήκη. Λοιπόν δεν γελιόμουν! Από εκεί πού ήμουν ενδοητήσοσα ένα βιβλίο τον είδα να κάθεται στο κανιστήριο έμένασε σε φίλους του. Μέσα από τα ράτια της βιβλιοθήκης πού ήσαν σάν καθρέφτης τιν αντίκρυζα άπέναντι καθώς καθόταν ακριβώς πίσω μου. Τόν έβλεπα να με κυττά. "Επαψε τό γέλιο του. "Αλλά δεν ήταν άγχιος, όπως προχθές! Αυτό μου έδωσε θάρρος. Γιατί θά γινόμουν αν άποφάσιζε καμία επανάληψη της σκηνης; "Εξαφνα σηκώθηκε και πλησίασε πρδς έμένα. "Εξηκολούθησε δηθεν να προσέχω τα βιβλία. "Αλλά άρχισα πάλι να φοβόμαι. "Ο ήχος της φωνής του όμως πού διέκοψε την «άπασχόλησί» μου με άπασχόχασε.

—Μαίρη, σ'ε παρακαλώ, κάνετε μου τη χάρι να με άκούσετε. Πώ, πώ ο άθλιος πληθυντικός και ευγένειες! Και δεν με κύτταξε. Σοβαρός κύτταξε κάτω τη χαμηλότερη σειρά της βιβλιοθήκης του τοίχου και μου φάνηκε μελαγχολικός και λυπημένος. Τι να κάνω στη θέσι που βρέθηκα; "Εκεί πού ήμουν μπορούσα να τον άρνηθώ;

—Μαίρη, μου είπε, είμαι άθλιος... Τό κατάλαβα από την ίδια την στιγμή εκείνη... Με είχε έάλισε τό έφνιασμα της πραγματικότητας την όποία μου έκρυβετε. Ξέρετε τι είναι ή πιστεύη κανείς άκράδαντα ότι τον αγαπών;.. Και έμένα με είχατε κάνει να τό πιστεύω αυτό. Τώρα πού ξέρω την αλήθεια δεν μου φανεται τόσο τρομερό πρόγμα ή προτίμησις σας για τον άλλο. Και γι' αυτό τώρα βλέπω πόσο άκόμη περισσότερο σκληρό και άνόητα έόθηκα. Μαίρη, θά με συγχωρήσετε;

Πώς τάλεγε αυτά ο άθλιος, πώς τάλεγε! "Ακούς να μην του κάνη έντύπωση πια ή «προτίμησις» μου, για τον άλλον! Πόσο διαφορετικός ήταν πριν και πόσο ζηλιάρος! Μά πώς; Πώς έκόπηκε έτσι σάν κλωστή τό αισθημά του; "Ωραίος τρόπος ναέκδηλώνη έτσι τη μεταμέλειά του! Δέ μ' άγάπησε ο κύριος γι' άλλο λόγο παρά για να με καταφέρει να μη του κρατώ καμία... "Υστερα από αυτά πού μου έκανε!...

Τόν μισούσα, άχ! τον μισούσα πού τάλεγε αυτά έτσι ξερο-ξηρό, και ψυχράμα! Δεν φαίνεται όμως ο άθλιος να καταλάβαινε τό μίσος μου, γιατί αν και με κύτταξε στα μάτια ρώτησε πάλι.

—Θά με συγχωρήσετε; Τό θέλω πολύ. "Ελάτε, πέστε μου τί απαιτήσι έχετε;

Μ' έξενεύριζε ο άθλιος, καθώς με κύτταξε. Τα μάτια του, αυτά τα άνυποφορα μάτια μ' έξενεύριζαν τόσο πού σχεδόν χωρίς να προσέχω, άφηρημένα ψιθύρισα.

"Ένα βιβλίο ζητώ έδώ ώρες και δεν τό βρίσκω. Φαίνεται, δεν ύπαρχει έδώ, "Αν μου τώβρισκες άπ' άλλου!...

Με κύτταξε περίεργα. Στα μάτια του ένα παιχνιδίσμα! Μά εγώ εδύς μετενόησα. Τι νόημα είχαν τα λόγια μου; Κάτι όμως σά να μ' έσπρωχνε να συνεχίσω.

Ναι, αν τώβρισκες νά μου τώφρονες.

Και πρόσθεσα ψιθύριστα. —"Αύριο την "Νεράϊδα" την συναντιόμνη ώρα.

Δεν πρόφθασε να πη' τίποτα μόνο πού χαμογέλασε. Μία παρσα φίλων πλησίασε και μ' έπεριτύλιξε. Ρώτησε όμως.

—Μά δε μπορείς πούό βιβλίο... Μου ήθε έσφινά ένας τίτλος επιτυχημένος.

—Ένα βιβλίο του "Ανδρέιφ: «Αυτός πού... δέχεται όσπίασμα».

Γέλασε ο άθλιος, άμα γέλασε. "Ο άνθρώπινατος γέλασε. Την έπαθα όμως έτσι. Νάμια άκαμψόπροσωμένο να τον έφίσταμαι. "Αλλά πρέπει να σταματήσω τό γράμμα. Τι ώρα είναι.

"Επίτ' παρ' τόσας, κι' όλα! πρέπει να πηγαίνω, να βρεθώ στην ώρα μου άκόμης. Και πάντα να βολαχόμαι «εγκαίρως». Δεν πρέπει καθόλου να τον έρεθίσω. "Έτσι δύστροπος πού είναι και άναπόδοτος... Θά ξεγάζω πότε τό φέσιμό του; "Ας λη' πώς μετανόησε... "Ο υποκριτής! Πρέπει να φυλάγεται έγώ... "Αλλά «θά τον στρώσω» κάποτε. Με ύπομονη και ήπιο τρόπο» θά στρώ πάω τον άέρα... ΑΑ. ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ

ΠΟΣΟ ΜΟΙΑΖΕΙΣ

Τό μονιμώτερο πούχες μες τό στήθος, στό δρόμο τώβρα πεταμένο τό πόνεσα πολύ, απ' τη καρδιά μου γιατί ήτανε έσοδ και μαλαμμένο!...

Κι' άποπτόντας τό δάστυχο τού είπα "Οπ' πόσο μοιάζει, κακόμοιρο με μένα πού μ' έβγαλε ή σκληρή, απ' τη καρδιά μου και μ' έρριξε στό δρόμο σάν και σένα! ΑΓ. ΓΑΛΟΥΣΤΗΣ

—Αυτός που δέχεται ραπίσματα» του απάντησα.

—'Αγγέλεται νέον θεατρικόν γεγονός!—
—Πρόκειται περί της νέας επιθεωρήσεως του θεάτρου-Τριανόν- της «Τσοῦχτρας»
—Καί μὴ τὴν ἀλήθεια ὕστερα ἀπὸ τὸ θαλάσσιον τοῦ συγκροτήματος αὐτοῦ ἐκρειάζετο μὴ Τσοῦχτρα.

—Τσοῦχτρα ὡς γνωστὸν καλεῖται ἡ θαλάσσια μέδουσα.

—Εὐχόμεθα λοιπὸν (χωρὶς δυστυχῶς νὰ τὸ πιστεύωμεν) νὰ μὴν προσεγγίσῃ ἡ Τσοῦχτρα τὴν ἐντύπωσιν πού ἔκανεν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἢ κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης.

—Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ θίασος παίζει μόνον τὰ Σαββατοκύριακα τὴν ἀναξιοπαθήσαντες εἰς τὰ γράματα τῆς «Κατεργάρας», ἡ ὁποία παρέδωκεν ἐπὶ τέλους τὸ... πνεῦμα.

—Ἐξακολουθοῦν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον τῆς οδοῦ Θεμιστοκλέους αἱ προσετοιμασίαι τοῦ καλοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀρντάτωφ. Χοροδιδάσκαλος βέβαια εἶναι ὁ κ. Ἀρντάτωφ.

—Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ὁ θίασος ἀναχωρεῖ διὰ Μυτιλήνην.

—Συναποκομίζον τοὺς κ. κ. Τριχῶν, Κοντογιάννην, Καλουτῶν ὡς καὶ τὰς κυρίας Ἀνθοπούλου καὶ Φιλοσόφου.

—Συνιστῶμεν εἰς κάποιον δημοσιογράφον.

—Νὰ φιλοκαλῇ μὲν μέτ' εὐτελείας καὶ νὰ φιλοσοφῇ μετ' οἰκονομίας.

—Καί τοῦτο διὰ νὰ μὴν ἔχῃ παρεπόμενα.

—Ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιον ἀναμονὴν ὀρχίσει τὰς παραστάσεις του καὶ τὸ «Ἐθνικὸν μᾶς θέατρον».

—Ἀλλὰ μὲ ποιούς;

—Ἡ Κυβέλη δὲν θὰ εἶναι, ὁ Λογοθετίτης δὲν θὰ εἶναι, ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Μουσούρης δὲν δέχονται νὰ παίζουσι ἐπειδὴ φρονεῖν οἱ δὲν εἶναι ἕξιοι!... ὁ μισθὸς των.

—Μήπως πρόκειται νὰ πρωταγωνιστήσῃ εἰς τὸ Ἐθνικὸν μᾶς θέατρον ὁ κ. Γρυπάρης;

—Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

—Σὲ κάποιο κινηματογράφον, σὲ κάποια σκηνὴν στὸ λόρδοπο καίποιας χορευτικῆς—κομπάρσας—ἀνεκαλύφθη προχθὲς ποῖα νομίζετε;

—Ἡ πολυθρόνη καὶ πολυύμνητος Ντίνα Σαρρή.

—Ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ ἐδῶ σὲ κάποιο κινηματογραφικὸ ἔργον.

Κατόπιν δὲ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν λαμπρὰν σταδιοδρομίαν της.

—Κάποια ἡθοποιὸς ἀνέκρουσε εἰς τὸν θίασον Ἀρντάτωφ καὶ ἀκούουσα εἰς τὸ ὄνομα Καφετζοπούλου ἰδούει τελευταῖως ἀνώνυμον ἑταιρεία μὲ ἀντικείμενον ἐπιχειρήσεως ἀγνωστον. Εὐχόμεθα λαμπρὰν σταδιοδρομίαν καὶ καλὰς δουλείας. Εἰδοποιούμεν δὲ τὴν καλαμπορίζουσαν παρὰ τῆς νὰ μὴ λέγῃ σὸν καλαμπούρι διότι ἡ ἐν λόγῳ... ἀρτίστα ντρέπεται!

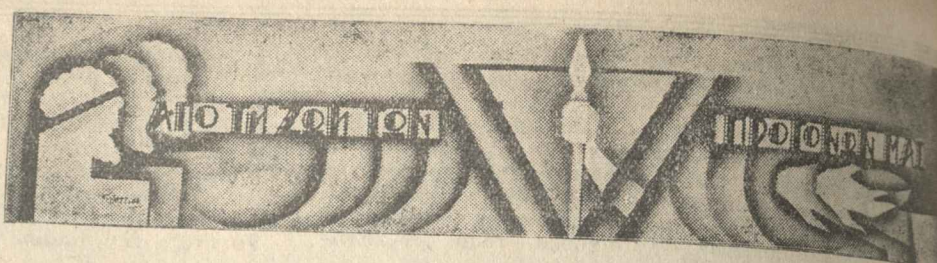
—Νεαρὸς συγγραφεὺς καὶ γρηαῖς μουσικοσυνθέτης (ἀνευ παρεξηγήσεως) ἐτοιμάζουν νέαν ὀπερέτταν τῆς ὁποίας ἡ πρεμιέρα θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον Μόλλα.

—Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ζῆτει καὶ νεαράν κορίσταν διὰ νὰ τὴν κἀνῃ πρωταγωνιστριαν... καὶ οὗτοι ἐπακολουθήσει.

—Κύριε Καλουτὰ μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι εἰσθε ἐρωτευμένοι, ἐσεῖς μᾶς τὸ ἀρνηθήκατε.

—Ποῖον νὰ πιστεύωμεν;

Ὁ Ρεζισόρ

ΣΑΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ!!...

Ἀντάρα μεγάλη καὶ τσακωμὸς πολὺς στοῦ Ὀλύμπου τὰ παλάτια, γιὰ τῆς ὁμορφῆς τῆς Ἀφροδίτης τὴν καρδιά, πού μόλις φάνηκε τοῦ Δία τ' ἀστροπελέκια ἐπαφῆν με μίας καὶ τοῦ ὀρηκτικοῦ τοῦ Ἀρη τοῦ πρόσωπο γίνηκε πρόσχαρον πολλὸ καὶ τοῦ Ἡραίου τοῦ σφύρι καὶ τοῦ τσεκούρι, πετάχθηκαν σὲ κλίποι γωνιά.

Οἱ θεοὶ ὅλοι μάλωναν γίνηκε συμβούλιο, ἄς ποῦμε κι' ἀποφασίστηκε στὸν Ἡραίο γυναικῶνα νὰ τὴν δώσουν.

Τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του, τὸ ἀργαστήρι παρατάει καὶ τρέχει νὰ τῆς φέρει τοῦ γάμου δῶρα καὶ νυμφικὰ... Πέρασαν οἱ νύμφηφοι μέρες χαρούμενες... ὅπου σὴν μέση φάνηκε ὁ Ἀρης αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνέψῃ! ἄκοῦς τὴν ὁμορφὴν θεὰς εἶνα γύρω νὰ τὴν δώσουν. Μά, ἐννοια τοὺς ἡ Ἀφροδίτῃ δικὴ μου γρήγορα θὰ γίνῃ...

Αὐτὰ πε καὶ τραβήξε γιὰ τοῦ Ἡραίου τοῦ σπῆτι, στὴν Ἀλφειὸν τὴν βρήκε μόνῃ γιὰ τὴν ἀγάπην του, νὰ τῆς μιλήσῃ, ἀρχισὲ καὶ τὸν ἄντρα της νὰ κατακρῆνῃ! Ἐκείνη σὲς ἀρχὲς δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ μάλιστα κόπιασε ὁ πολεμιστὴς... Σὲ λίγο φεύγει. Ἡ θεὰ ἔμεινε μόνῃ καὶ σὲ συλλογὴ ἔπεσε μεγάλη... «Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσω; Τί εἶναι ὁ Ἡραῖος μπροστά σ' αὐτόν, ἔναν ἀρόμητο λεβέντη; Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις πέρασε κι' ἡ μέρα της κι' ἡ νύχτα...

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωτὶ φορῶντας τὴν

χουστὴ τὴν πανοπλία του, φθάνει ξανά ὁ Ἀρης... Θαμπώθηκε ἡ θεὰ μόλις τὸν εἶδε κι' ὕστερα γίνηκε δικὴ του. Τὸν Ἡραῖο τὸν πρόδωσε καὶ τὸ κρεββάτι του τὸ νυμφικὸ τὸ ντροπιάσε ὁ Ἀρης!...

Μὰ τοῦ εἶδε ὁ Ἥλιος καὶ τρεχάτος πάει στὸ ἀργαστήρι τοῦ ντροπιασμένου καὶ τοῦ τὸ λέει: «Ἐ! Ἡραῖο! μὴ φαίνεται πὼς ὁ Ἀρης μὲ μπαγαποντιά, πλάγιασε στὸ κρεββάτι σου κοντὰ στὴν Ἀφροδίτη!...

Τάχασε ὁ δόλιος! Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε... Κάθετα τώρα καὶ συλλογιέται σὰν τί νὰ κἀνῃ... Τὸν Ἥλιο εὐχαρίστησε καὶ φεύγει... Μόνος του θέλει κάποιον νὰ βρεθῇ, γιὰ νὰ μπερδεύῃ νὰ σκεφθῇ καὶ νάβρῃ ἕνα τρόπο νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν του.

Καὶ βρήκε. Στοῦ κρεββατιοῦ τὰ πόδια φτάνει ἕνα δίχτυ, πού ματι κανενὸς δὲν τὸ βλέπει... καὶ φεύγει... Στὸ ἀργαστήρι πάει καὶ τὴ δουλειὰ ἀρχίζει ἐνθὸς τὰ χειλῶν του διαρκῶς ἕνα παράξενο χαμόγελο, φαίνεται.

Ὁ Ἀρης ὅπως εἶχε συνήθεια, στὴν καλὴ του πᾶει γιὰ νὰ τρυπήσῃ τῆς ἀγάπης τὸν καρπὸ... Πέφτει καὶ τὸ δούλο τὸν τὸν Ἀλεκτρίωνα κι' ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸν ἔβαλε, φρουρὸς νὰ στέκεται, μὴ ἴσως κι' ἐρθεῖ ὁ Ἡραῖος καὶ γίνῃ σκάνδαλο ἀνάμεσα στοὺς Ὀλυμπίους.

Πλάι στὴν καλὴν του καθισμένος τοῦ πόλεμου ὁ θεὸς, φιλιὰ τῆς δυνεὶ καὶ λόγια γλυκὰ τῆς λέει τῆς ἀγάπης... Περγονοὶ οἱ ὄφες κι' αὐτοὶ σ' ἕνα ἀτέλειωτο μεθύσι εἰ-

ναι παραδομένοι... Μὰ ὁ Ἀλεκτρίων κοουράστηκε νὰ φυλάξῃ ἀπ' ἐξω καὶ ἐπὶ μὴνῃ, ἐνθὸς οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ἐπὶ ἀπὸ λίγο βρεθῆκαν κάτω ἀπ' τὸ δίχτυ μπερδεμένοι. Τοὺς εἶδε ὁ Ἥλιος καὶ πὸ τὸ μαντάτο στὸν Ἡραῖο νὰ πᾶ...

Ἡραῖο τρεῖς πᾶσαντες ἐπὶ καὶ... Τὸ ἀργαστήρι κλείνει καὶ τρέχει τὸ σπῆτι. Τοὺς βροῖκει πλαγίως ὁ Ἥλιος καὶ ἔχασαν ἐκεῖνοι καὶ κἀνουν καλὰ βαλάντα. Μὰ ποῖ! τὸ δίχτυ εἶναι καλὰ βαλάντα.

Μὲ γέλιο ἄγριας χαρᾶς τρέχει ἐπὶ στὰ παλάτια καὶ φωνάζει: «Ἐπὶ τὴν εἰ θεοί, καὶ σὲς θεὸς ἔλατε! Κἀν ἐπὶ τρεῖς! τὸν Ἀρη καὶ τὴν Ἀφροδίτην σπῆτι μου θὰ ἴδῃτε πλαγίως ὁμορφῶς καὶ φρικὸ μου τὸ κρεββάτι!...

Τρεῖς ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ βρεθῆσαν στὰ στὸ ἀμαρτωλὸ ζευγάρι... Ἐπὶ τὴν τὸν ἐπῆλσε μὰ καὶ θαυμάσῃ τοῦ Ἡραίου τὴν τέχνη! Πὼς ἔφερε αὐτὸς ἕνα μικρὸς θεὸς, ἐπὶ τὸν κοροῖδευαν καὶ μὰ κοῦτον τὸν ἐπὶ τὸν τρομερὸ τὸν Ἀρη νὰ νικήσῃ!

Μονάχα οἱ θεοί... ντροπιάσει καὶ σὰν δὲν πῆγαν... σὰν τ' ἀκούσαν, νῆσαν. «Πῶ-πῶ, ντροπιάσῃ! ὁλες τὸς μὴ παν...

Ὁ Ἀρης ἦταν φρενιασμένος, ἡ Ἀφροδίτη ἔκλαιγε... Κι' ὁ Ἡραῖος γέλασε. Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Μὰ πῶς στὴ μέση τῆς θάλασσας ὁ θεὸς ὁ Ποσειδῶνας. «Ἐλα, Ἡραῖο, ἀπάλληξέ τοὺς δὲν εἶνε... σπουδαῖο πᾶμμα!...

Ὑστερα ἀπὸ γῆλια παρακάλε τὸν Ἡραῖο νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ... Ἀλλὰ τότε ὁ Ἡραῖος θυμώθηκε τοῦ γάμου τὸν ἔφερε καὶ τὰ νυμφικὰ καὶ ζήτησε ἀπ' τὸν Ἀρη νὰ τοῦ τὸ κληρώσῃ... ἀλλοῦ ἄλλοι ἐπὶ τὸν ἄφρινε...

Ὁ Ποσειδῶνας πάλι στὴ μέση! «Βρε ἀδερφέ, ἐγγώμαι ἐγὼ! Ὅλα ἐπὶ στὰ κληρώσῃ... Σκέφτηκε ὁ Ἡραῖος καὶ λῆν τοῦ Ποσειδῶνα...

«Ἄν δὲν κληρώσῃ αὐτὸς, εἶναι ἐπὶ τρεβῶν! ὅλα ἐπὶ τὰ κληρώσῃ!...

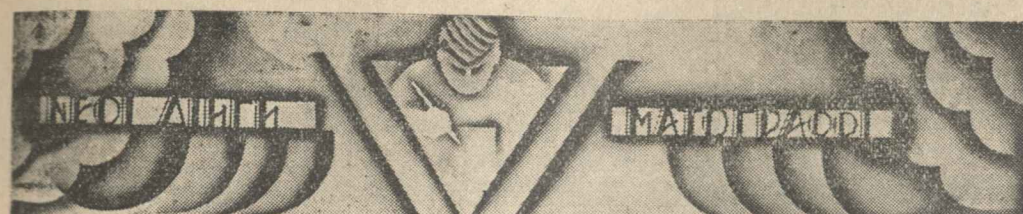
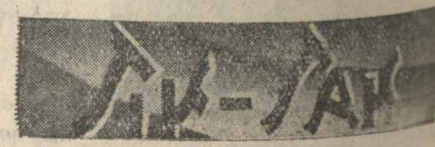
«Σύμφωνοι. ὁ Ποσειδῶνας λῆν. Τοὺς λύνει καὶ τοὺς δυν...

Ἀπ' τὸ θυμὸ του μανιασμένος ἔρχετο ὁ Ἀρης καὶ βροῖκει τὸν ἡμέτερόν του Ἀλεκτρίωνα. Ἀμέσως τὸν μεταμόρφωσε ἐν κόκκῳ, γιὰ τιμωρίαν, καὶ αὐτὸς καὶ τὸν ἄντρα τῆς θεᾶς, φωνάζει γιὰ νὰ κληρωθῇ τὸν ἀφῆντι του. Ὑστερα ἔρχετο ἀπ' τὸν Ὀλύμπου καὶ κατεβαίνει ἐπὶ τὴν γῆ καὶ κάθεται καιρὸ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸ σκάνδαλο...

Κι' ἡ Ἀφροδίτῃ ντροπιασμένη μὲ δάκρυα στὰ μάτια, παραπονιέται πρῶτα στὸν Δία τὸν Ἀφῆντι γιὰ τὸ κακὸ πὸν ὁ Ἡραῖος τῆς ἔκανε κι' ἔπειτα φεύγει καὶ πᾶει στὸν Κύπρον γιὰ νὰ ξεχάσῃ...

Ἔτσι τέλειωσε τὸ ρομάντο τοῦ Ἀρη καὶ τῆς Ἀφροδίτης... τῆς Ἀφροδίτης τῆς ὑπερκόσμου ὁμορφῆας πὸν ἐσπῆλσε καὶ καλλιτεχνικὸ ἰδεῶδες τοῦ ὀραίου καὶ ἀρευντοῦ.

Ὁ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΥΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Τὸ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ εἶναι ἀγαπητὸς εἶναι ἀνθρώπινον, τὸ ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀνταγαπᾶται εἶναι ἀγγελικόν», ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

—... Ναι...Ναι... Φεύγω τώρα.

—Ὁχι... Κάθισε ἔχω νὰ σοῦ πῶ τόσα πολλά...

—Μὰ τί λὲς Νίκο... ἐδῶ μᾶς βλέπει ὁ λόγος ὁ κόσμος. Ἄλλος τε ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Θὰ μὲ βροῖσῃ πάλι ὁ προϊστάμενός μου καὶ ξέρετε καὶ μὲν τι πρόστιχο στόμα ἔχει...

—Τότε πᾶμε ὡς τὴν ἄλλῃ γωνιά καὶ φεύγουμε.

—Καλὰ πᾶμε, μὰ πὲς μου γρήγορα.

—Προχώρασαν.

—Νίτσα, γιατί δὲν ἦρθες χθὲς πού σὲ περίμενα;

—Πάλι μὲ ρωτᾷς; Δὲ σὲ εἶπα... Μὲ κράτησαν στὸ ἐργοστάσιο γιὰ νυχτέρι.

—Νίτσα, μὴ λὲς ψέμματα, ξέρω πού ἦσαν χθὲς καὶ θέλω νὰ μὴ δικαιολογήσῃς αὐτὴ σου τὴν ἐπίσκεψιν. Σὲ εἶδα νὰ πηγαίνεις πάλι σὲ κείνιο τὸ γραφεῖο. Ὅλη νύχτα ἔλειπες μὰτι. Ἐγὼ μὴ κακὴ προαισθησι, πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ γίνεται κεί μέσα.

—Ἐλα Νίκο! Πᾶνε γιατί θὰ φύγω... Σοὶ τὸ εἶπα μὴ φορᾷ... Δὲν πιστεύω νὰ μὴ ἀπαγορεύσῃς νὰ βλέπω καὶ τῆς φιλενάδας μου! Μὴ γίνεσαι ζηλιάρης καὶ δὲν ξέρετε τί λὲς.

Μὰ ἐγὼ δὲ σὲ εἶδα νὰ βγαίνεις μὲ τὴν φιλενάδα σου, ἀλλὰ μὲ ἕνα κῦριον πού σὲ περιόριζαν κάπως περισσότερον ἀπὸ ἀπὸς φίλος τὸν δρόμο πού πηγαίνετε. Καὶ σὲ κύταγε στὰ μάτια μὲ ἕνα βλέμμα, λες καὶ ἤθελε νὰ σὲ ρουφήξῃ. Γιατί δὲ μὴ λὲς ποῖος ἦταν;

—Καλὲ τί εἶναι αὐτὰ; Ποῖος κύριος καὶ μὴ κύτταγε; Ἐγὼ ὡς τῆς ἐνέμισα τὸ βράδυ ἐδόλυνε. Καί... γιὰ νὰ σοῦ πῶ... Δὲν ἔχω καμμιὰ δρεξὶ νὰ σ' ἀκούω κάθε μέρα νὰ μὴ κἀνῃς παρατηρήσεις. Ἀφοῦ σ' ὀρίστηκα «Νὰ μὴ σὲ χαρῶ!» ἂν σοῦ λῶ ψέμματα. Δὲ μὲ πιστεύεις... Παραγγέλλεις, αὐτὸ εἶνε.

Φεύγω τώρα γιατί πέρασε καὶ ἡ ὥρα.

—Τὸ βράδυ νὰ σὲ περιμένω;

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα θάχουμε νυχτέρι καὶ σήμερον ὡς τίς δέκα τὸ βράδυ καὶ θαρρῶ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ἀδελφός μου... Κῦτταξε μὴν ἔρθῃς καὶ σὲ δὴ, γιατί θὰ ἔχουμε πάλι φασαρίες... Καλημέρα.

—Στὸ καλὸ...

Καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ καθόλου πίσω τῆς χάθηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου.

Ἐκεῖνος στάθηκε κάμποση ὥρα στὴ γωνιά Ἀναστένανε βαθεῖα κι' ἔφυγε μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι σέρνοντας τὰ πόδια.

Τὸ βράδυ, θέλησε νὰ μᾶθῃ ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅσα τοῦ εἶπε τὸ πρωτὶ καὶ ἀπὸ μακρὰν παρακαλοῦντοῦσε τὴν κίνησιν τοῦ ἐργοστασίου πού δούλευε ἡ ἀγαπημένη του. Ἡ ὥρα ἐπῆλθε καὶ μισή... Μία μὴ προβάλουν στὸ κατώφλι τοῦ ἐργοστασίου ἡ συναντήσεώς της...

Ὁ δρόμος γιομίζει θόρυβο καὶ γέλια...

Νὰ ἡ Πίπτι... ἡ Ἐλένη... ἡ Τούλα... Καὶ ὅλες οἱ φιλενάδες της πού δούλευαν μαζί.

Ἐκείνη... Θὰ κάθισε γιὰ νυχτέρι. Ὁ...

Πόσο κατῆραμε; θὰ ἔχω ἀργήσει.

—Μὰ δὲν πιστεύω... Τί ὥρα τελειώνει τὸ νυχτέρι;

—Σὲς ἐννῆμίση.

—Πάνω τὴν ὥρα... Δέκα παρὰ 25 θὰ πᾶμε μὲ ταξὶ καὶ δὲ θ' ἀργήσῃς.

LECONTE DE LISLE

Ὁ Λεὼν ντὲ Λίζλ γεννήθηκε στὸ νησί τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ πέθανε στὸ Βουζέν. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε μὴν πολὺ ἀσθητικὴ ἀνατροφή μὲ τίς θεωρίες τοῦ Ρουσσώ. Ὅταν μεγάλωσε τὸν ἔστειλε στὶς Ἰνδίες γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν τόπο ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν κἀνῃ βιομήχανο. Ὁ ποιητὴς ὅμως δὲν αἰσθανότανε καμμιὰ κλίση γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία. Ὁ τι γινώσκεις καὶ πῶς μαζὺ τοῦ ἀπὸ τὸ ταξίδι ἦταν τὰ ὄρατα καὶ μεγαλόπρεπα τοπία πού μὲ τὴν χάριν καὶ δύναμιν μᾶς τὰ ζωγράφεις κατόπιν στοὺς στίχους του.

Τὴν πρώτη τοῦ ποιητοῦ συλλογὴ «Ἀρχαία Ποιήματα» τὴν ἐξέδωσε κατὰ τὸ 1852. Ἐθαύμαζε τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ βροῖκει κανεῖς μέσας τῇ συλλογῇ αὐτῇ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὴν προσπᾶθειαν νὰ ξαναφέρῃς τὴν ἐποχὴν τοῦ σὰν τί. Σενιὲ δὲν κλασικισμὸς. μὲ τὸ αὐστηρὸν τὸν ἔσος καὶ τὴν τελειότητα τῆς φόρμας. Ἐως τὸ 1862 ἐδημοσίευσεν τὰ «Ποιήματα καὶ Ποίηση» τὸ Δερόμο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὰ «Βάρβαρα Ποιήματα» τὸ ὄνομα τὸν ἔγινε πολὺ γνωστὸν ὅταν λίγο καιρὸ ἀργότερα ἐξέδωσε μὲ τὴν σειρά τὰ «Ἐδύλλια τοῦ Θεοκρίτου» τὸν «Ἡσίοδο καὶ τοὺς Ὀρφικοὺς Ὑμνοὺς» καὶ τὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Ὀρατίου τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου πού εἶχε μεταφράσῃ.

Τὰ ποιήματα τοῦ Λεὼν ντὲ Λίζλ εἶνε γέματα φῶς καὶ θαυμάζονται γιὰ τὴν ὀρατικὴν γραμμικότητα τῆς φράσεως καὶ τὴν ἀπλοῖαν τῶν στίχων. Στὸ βάθος εἶναι πεσιμιστής. Δὲν ἐτραγοῦντο καθόλου τὴ γυναῖκα, μονάχα ἡ Τέχνη ἦταν ἡ ζοὴ, τὸ πάθος καὶ ὁ θεὸς του.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν ποιημάτων του στὴ φιλολογία ἦταν μεγάλη. Εἶναι ὁ δάσκαλος τοῦ κλασικισμοῦ καὶ ἐκείνος ἀποτύπωσε μεγάλους ποιητὰς τῆς Γαλλίας.

✱

VICTOR DE LAPRADE

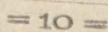
Ὁ Βίκτωρ ντὲ Λαμπράτ γεννήθηκε στὸ Μομπριζὸν τῆς Γαλλίας καὶ πέθανε στὸ Λυὼν. Ἐσπούδασε δικηγόρος μὰ πολὺ γρήγορα ἐγκατέλειπε τὴν δικηγορίαν καὶ πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιογράφος. Τὸ πρῶτο ἐπικολλητικὸν ποίημα «Ἡ Ψυχὴ» ποὺ ἐδημοσίευσεν ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση γιὰ τὸ αἰσθητικὸν καὶ τὴν χάριν πού εἶχε. Κατόπιν ἐξέδωσε τίς «Ὀδὲς καὶ Τραγούδια» ποὺ εἶναι ὁ ὅλος ὁ ὕμνος γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου καὶ τῆς φύσεως καὶ ἀργότερα τὰ «Ἐθαυμάσια Ποιήματα», τίς «Συμφωνίες» καὶ τὰ «Ἡρώικα Εἰδύλλια» πού μοιάζουν ὅλα σὰν ἕνα μπουκέτο λουλουδιῶν τῆς Ἀττικῆς ἀνακαταμένα μὲ λουλούδια τοῦ Γολγοθᾶ. Στὰ 1858 ἔγινε Ἀκαδημαϊκός.

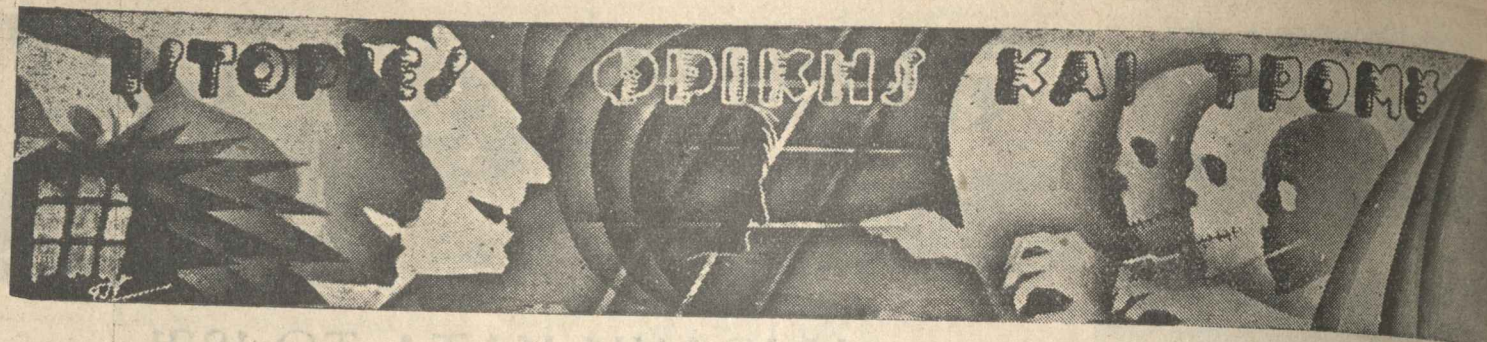
... Πρόσεξε...
—Τί εἶναι αὐτός;
—Τίποτα καπὸς ἀληθῆς ἀποκοιμήθηκε στὴν πόρτα... Κύριος... εἰ Κύριος... ἔξω... ἔξω...
—Ἄχ! θεὸ μου...
—Γιὰ τί τρώμας;
—Μὰ... εἶνε δυνατόν... αὐτός...
—Σὺ τὸν γνωρίζεις;
—Ναί... Μὰ... ὄχι. Ναί, ναί... Θεὸ μου... κι' ἐγώ...
Μὰ τί ἐπαθες ἐλα νὰ φύγωμεν.
—Ὁχι... δὲν ἔχουμε... φύγει... θὰ μείνω. Ναί θὰ μείνω κοντὰ σου... γιὰ πάντα.

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΝ. ΜΟΥΓΙΟΣ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΜΕΝΑ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 1912-13

Είκοσι πέντε μέρες είχαν περάσει από τότε που πέθανε η γυναίκα του, κι εκείνη τη μέρα για πρώτη φορά απέφασε ο Γκυγιώμ να περάσει το κατώφλι της κάμαρας εκείνης που είχε αγαπήσει τόσο μια φορά.

Ήθελε να ξαναζήσει τις παλιές μέρες της αγάπης του ξαναδιαβάζοντας τα γράμματα που είχε γράψει σ' εκείνην στις ώρες που ή ζωή τους ανάγκαζε να χωρίζωνται προσωρινώς.

Ήξελε καλά ότι η άλλη-λογραφία μέσα σε μια μικρή ξένη κασσετίνα και κρατούσε πάντα το μικροσκοπικό κλειδάκι επάνω της. Μόλις την άνοιξε είδε τα γράμματα του τακτοποιημένα σε μικρά δέματα, δεμένα με χρωματιστές κορδέλλες. Επάνω στο κάθε δέματάκι ήταν σημειωμένη η εποχή που γράφτηκαν τα γράμματα. «Ο Γκυγιώμ στο 'Αλγέρι'. Ο Γκυγιώμ στα μεγάλα γυμνάσια» κλπ.

Από κάτω απ' αυτά ήταν ένα μεγάλο τετράδιο ένα είδος ζουρνάλ που το γνώριζε καλά ο Γκυγιώμ, γιατί εκεί μέσα έγραφαν κι' οι δυο τους τις εντυπώσεις των από την ζωή, τις λύπες και τις χαρές τους.

Όταν όμως πήγε να σηκώσει αυτό το πολύτιμο τετράδιο άδεια τράβηξε και το βελούδο που σκέπαζε το κάτω μέρος της κασσετίνας, κι' είδε να προβάλλει από εκεί ένας μεγάλος κίτρινος φάκελλος. Τον πήρε στα χέρια του κι' είδε ότι ήταν βαρύς σαν να είχε μέσα χαρτόνια. Ήταν σφραγισμένος με πέντε σφραγίδες από κόκκινο βουλοκέρι κι' έφερε μία επιγραφή με το χαρακτήρα της γυναίκας του.

Νά δοθή μετά τον θάνατόν μου στην φίλην μου 'Ανριέτ Ντεσίζ.

Ο Γκυγιώμ δεν δίστασε ούτε στιγμή. Αυτός ο τίμιος άνθρωπος, που ένωση ζούσε η γυναίκα του δεν θα τολμούσε να εγγείνη ούτε ένα γράμμα που απευθύνετο σε εκείνην, μ' ένα απότομο κίνημα και χωρίς να σκεφθεί, έσπασε τις σφραγίδες κι' έσχισε το φάκελλο.

Ήσαν γράμματα. Γράμματα ενός άνδρος. Το χέρι του έτρεψε και με δυσκολία κατέφθωσε να διαβάσει το ένα απ' αυτά.

Αρχίζει μ' αυτές τις λέξεις: 'Αγαπημένη μου, λατρευτή μου... Γύρισες τις σελίδες και είδε την υπογραφή.

Ραφαήλ. Κατάλαβε εὐθὺς. Τους τελευταίους μήνες πριν άρρωστήσει η Ζακελίν, ο Ραφαήλ Ντορμεβάλ, ήταν ο τακτικός φίλος του σπιτιού. Πολλές φορές, όταν έπαιρνε σπίτι του, εύρισκε αυτόν τον άνθρωπο καθισμένο κοντά στην γυναίκα του και είχε την ζωηρά εντύπωση ότι η παρουσία του τους έκανε να διακόπουν κάποια κουβέντα που δεν ήθελαν να την άκουση αυτός.

Εκείνη την στιγμή ακριβώς κτυπούσε ή ώρα ένδεκα. Ο Γκυγιώμ σηκώθηκε, πήγε το καπέλλο του και το παλτό του και βγήκε έξω. Ένα ταξί τον έφερε στην λέσχη της όδου Καπουσέν.

Σ' όλα τα δωμάτια ήταν σαρωμένα τραπέζια όπου έπαιζαν μπριτζ, μόνον στο βάθος σε μία μεγάλη αίθουσα έπαιζαν μακαράο. Ο Ραφαήλ Ντορμεβάλ έκανε μαγάρο.

Ο Γκυγιώμ έριξε μερικά χαρτονομίσματα, σ' ένα ταμπλώ. Ύστερα από λίγα λεπτά, χωρίς αττία ή μάλλον για μία τούσαν δσήμαντη αττία που έκαμε τους παρευρισκόμενους νά άλληλοκυττάωνται με άπορία άρχισε νά βρίζη τον Ντόρμεβολ με τον περ χυδαίο τρόπο. 'Αν ήλθααν τις κάρτες τους και διώρισαν εὐθὺς τους μάρτυρες των.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

MAURICE LEROY

Ο Γκυγιώμ επέστρεψε σπίτι του περὶ ἡσυχος.

Δύο φωτογραφίες της Ζακελίν ἦσαν στολισμένες πάνω στο τζάκι. Τις πέταξε στη φωτιά. Ύστερα πέρασε στο σαλόνι ξεκούμασε το πορτραίτο της γυναίκας του, τδβγαλε απ' την καρνίζα, τὸ ἔκοψε σε μικρά κομμάτια και τὸ ἔκαψε.

Θα πάτε, εἶπε, με αγωνία

Ύστερα ἔπεσε και κοιμήθηκε ἡτυχὸ ὕπνο για πρώτη φορά σ' αυτές τις εἴκοσι μέρες. Όταν ξύπνησε ἦκανε ἐντελὸς ξεκούραστος. Τὸ φαινότανε δι εἰς σκοτώσει τὴ νεκρά για δεύτερα φορά, δι τὴν εἶχε σκιάσει μέσα του για πάντα, γιακαλα και οὐτε ποτὴ ἡ ἀνάμνησίς της δὲν θά ξεπνύοις για νά τὸν θυμίζει τὴν προδοσία.

Ένας ἄνθρωπος μόνον μπορεί νά τὸν θυμίζει: ὁ Ραφαήλ Ντορμεβάλ ἀλλὰ και αὐτὸς σὲ λίγο θά πέθνηκε και ἔτσι τίποτε δὲν θά ἔμεινε ἀπὸ τὸ παρελθόν. Στάς δέκα ἡλθαν οἱ μάρτυρες και ἡ μονομαχία ὤρυσθηκε για τις τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα.

Όταν ὁ Γκυγιώμ βρέθηκε ἀντίκρυ στὸν ἀντίπαλό του, αἰσθάνθηκε νά τὸν καταλαμβάνει μία ὀρμη λύσσα και μίσους. Τότε μόνον κινώμε ποσὸ ὑπέφερε και πὼς ἡ ζωὴ θά ἦκανε ἀνυπόφορη ἔνωση ζῶντος αὐτοῦ, ὁ ἄνθρωπος.

Δύο φορές τὸ ἐπετέθη με ὀρμή. 'Αναγκάστηκαν νά τοὺς χωρῶσιν. Τὴν τρίτην ὁμως τὸν κάμφωσε τὸ σπαθί στήν καρδιά.

Ο Ντορμεβάλ ἔπεσε. Ήταν νεκρός. Ἄφρον χωρίστηκε ἀπὸ τοὺς μάρτυράς του ὁ Γκυγιώμ περπάτησε πολὺ ὥρα σὺ δασος. Καμμιὰ σκέψις δὲν ὑπῆρχε μέσα σὺ μισὸ πῦρ, ἡ σκέψις του ἦαν νακωμένη και δὲν ἔνοιωσεν ἂν ὑπέφερε ἡ ἂν εἶχε κατευνῶν τὸ μίσος του.

Τὴν ὥρα του δείπνου γύρισε σπίτι του. Ο ὑπηρετὴς του του εἶπε: δι μια κερὰ τὸν περιμενε σὺ σαλὸν ἀπὸ πωλὴν ὥρα. Ήσαν ἡ Ἀνριέτ Ντεσίζ ἡ πιστὴ φίλη της

Ζακελίν στήν ὅποια εἶχε ἀφήσει τὰ ἔξοτικά της γράμματα. Δὲν τὴν εἶχε ξαναἰδὲ ἀπὸ τὸν θάνατό της γυναίκας του, για αὐτὴ εἶχε φύγει τὴν ἐπομένη σὲ ταξίδι.

Εἶπαν μερικά λόγια ἡ Ἀνριέτ ἔρριψε ἔπάνω στήν ὥρα ἀπὸ τὸ ταξίδι και εἶπε πᾶροι ἐπὶ τέλους τὸ διαζύγιό της. Σαπὶ ὅταν νά ξαναπαντρευτὴ ἀπὸ τέλος τοῦ ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος.

Α! ἔκαμε ἐκεῖνος ἀδιάφορος. Καί με κάποια συστολή τὸν ὥρμησε. Μήπως ἦρατε μέσα σὺ χαρὰ της Ζακελίν κανένα σφραγισμένο φάκελλο πὸ ἀπευθύνετο σὲ μένα;

Κύτταξε τὴν νῆα με μία ἔκφραση κίας και ἔτοιμάζετο νά τὴν ἐπιπλήξῃ δι τὴν συνορχήν της, ἀλλὰ τὸ μετάνη και εἶπε.

Ναί, ἦρα ἔσαν τέτοιο φάκελλο και τὸν ἔκαψα.

Πὼς τὸν κάρατε! Μὰ δὲν εἶπατε δικαιοσύνη ἀπὸ τὰ γράμματα σὺ ἄνθρωπε. Ἡ Ζακελίν τὰ φύλαγε για νά σὺ καὶ ἐκδούλευσιν και μία μέρα θά μοὶ τὰ ἐστρεψε.

Και βλέποντας δι ὁ Γκυγιώμ δὲν φαινόταν νά καταλεμβάνει συνέλξει.

Ἡ Ζακελίν δὲν σὰς εἶχε εἰπὴ τίποτε. Μὰ δὲν της εἶχε πῆ νά τὸ κρατῇ μυστικό και ἀπὸ σὰς.

Τί τί; ρώτησε με ἀγωνία ὁ Γκυγιώμ.

Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νά πᾶρω τὸ διαζύγιό μου, φοβούμην νά κρατήσω τὰ γράμματα αὐτὰ σπῆτι μου μήπως ἀνακλυτοῦν. Τὰ ἔδωσα στήν Ζακελίν γιατὶ μόνον ἐκείνη ἤξευρε τὸ μυστικό της ζωῆς μου.

Ποῦ μυστικό;

Ἄγαποῦσα κάποιον... ἔσαν ἀπὸ τὴς φίλους σας... πὺ ἤρχετο συχνά ἐξ.

Μὲ δυσκολία κατέφθωσε νά προσφῇ.

«Τὸν Ραφαήλ Ντορμεβάλ...»

Ναί, εἶπε ἐκείνη με τὴν εὐχαρίστησιν πὺ αἰσθάνεται κανεὶς διαν ὁμιλῶν για ἀγαπημένα του πρόσωπα, σάν τὸν Ραφαήλ... θά παντρευθῶμε σὲ λίγο... πηγαίνω νά τὸν δῶ τώρα.

Ἦταν ὀρθία ἔτοιμη για νά φύγῃ, τὸ πρόσωπο της ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ και δάκρυα συγκινήσεως φαινόταν σὺ μάτια της.

Θα πάτε... εἶπε ὁ Γκυγιώμ με ἀγωνία.

Ναί θά πάω σπῆτι του, θά τὸν κάω μίαν ἐκπλήξι γιατὶ με περιμενε μόνον αὐτό! Γι' αὐτὸ ἤθελα και τὰ γράμματα του για νά τὰ ξαναδιαβάσω μαζί.

Ἄκουσ'... ἀκούστε...

Ο Γκυγιώμ εἶχε τὴν ἐντύπωση δι θά τὸν ἔφευγε τὸ μυαλό. Κατάλαβε δι κατὶ τὸ τρομερὸ εἶχε συμβῆ, κατὶ πὺ θά τὸν ἀφνε μία πικρὴ ἀνάμνηση πὺ θά τὸν βασάνιζε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κατὶ πὺ πονερό και ἀπὸ τὸ θάνατό της γυναίκας του ἀκόμη. Ἦθελε νά τὴν προετοιμάσῃ για τὸ κακὸ πὺ θά μάθανε ἀλλὰ δὲν ἤξευρε πὺς νά τῇ: τὸ πῆ. Τὰ χεῖλη του δὲν μπορούσαν νά προσφέρουν καμμιὰ λέξη...

Και τὴν ἀφνε νά φύγῃ ὅπως ἔνα λίγο, χωρίς καμμιὰ κίνησι, τρέμν ἀπὸ τὸ φόβον του και ἀπὸ τὴν ἀγωνία...

ΓΙΑ ΞΕΝΟ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ

Τὸν κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

λίγο ἔρωτα. Τὸ πρόσωπο τοῦ παραθύρου ἔπρεπε νά κατακτηθῇ.

— Ἀλλὰ πὼς; Ἐγὼ δὲν ἀδείαζω στυγμῇ. Δὲν μπορὸ νά θυσιάσω τις ὑποθέσεις μου για τὸν ἔρωτα. Ἴσως...

Και χτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ κλητὴρας ἔτρεξε ἀμέσως.

— Φώναξέ μου σὲ παρακαλῶ τὸν Πέτρο. Ἦταν ὁ περὶ ἔξυπνος και καπνὸς ὁ πάλιός του. Ένας νέος 25 ἔτων, ἀρκετὰ ὁμορφο παιδί.

— Ἄκουσε δὲ Πέτρο, τοῦ εἶπε ἀμέσως.

Εἶχε πολλές δουλειές

Θά σοῦ ἀναθέσω μία αποδοχὰ ὑπόθεση. Ἄν θά κατορθώσης νά τὴ φέρῃς εἰς πέρας θά σοῦ διπλασιάσω τὸ μισθό. Ἐχω ἐπιτοστοσύνη σὲ σένα και γι' αὐτὸ σὲ προτιμῶ.

— Στάς διατογὰς σας.

Κάθισε. Πᾶρε τὸν ἄντρο. Εἶναι πὺ λὲς μία π λὺ λεπτὴ ὑπόθεση. Ἰδὼν περὶ τίνος πρόκειται Σοῦ ἀνοίγω βλέψεις τὴν καρδιά μου. Εἶμαι ἐρωτευμένος. Ἀγαπῶ μία κοπέλλα, στή γειτονιά μου, πὺ δὲν ἔχω τὸ νομὰ της κι' ἴσως οὕτε κι' αὐτὴ τὸ δικό μου. Τὴν βλέπω σχιδὸν κάθε ἀπόγευμα ὅταν περνῶ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα της.

Πολὺ ὁμορφο κορίτσι. Ἐχωμὲ ἤδη συναντηθῇ διὰ τὸν βλεμμάτων. Ἀλλὰ ἐγὼ, καταλαβαίνεις, δὲν μπορὸ νά περιμένω ὅρες ὀλόκληρες ἀπὸ κάτω. Εἶμαι πειγμένος στή δουλειά. Καί γι' αὐτὸ σκέφθηκα τὸ ἔξῃς: θά σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἐργασία πὺ εἶχεις μέσα, θά σὲ πάω ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της και θά σοῦ τὴν δέξω. Ἐσὺ δὲ θά περιμένῃς ἀπέναντι ἔως ὅτου κατῆβῃ. Τότε θά τὴν πλησιάσῃς, θά ἀποκαλεσθῇς και θά της πῇς: Ἀεσποινίς, ἔχω μαι ἐκ μέρους τοῦ κυρίου πὺ περὶ κάσ ἀπόγευ-

μα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας. Μοῦ εἶπε νά σὰ: πὺ δι σὰς ἀγαπᾷ σάν τρελλὸς και νά σὰς ἐκφράσω τὸν ἔρωτά του για λογαριασμό του. Κι' ἔλπει δι δὲν εἴσθε ἐντελὸς ἀδιάφορος πρὸς τὸ αἰσθημά του. Ἐχει τόσες δουλειές ὅπως, ὥστε δὲν ἀδείαζει νάρθη ὁ ἴδιος και ἀνάθεσε σὲ μένα αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Αὐτὴ τὴ δουλειὰ κύριε Ψηλὲ δὲν τὴν ἔκανα ἔως τώρα.

— Σοῦ εἶπα: διπλασιασμός μισθοῦ, και δεκαπενθήμερος ἀδεια. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς καί... ποσοστὰ.

— Δέχομαι. Μοῦ δίνετε μία μικρὴ προκαταβολὴ παρακαλῶ;

— Πᾶρε.

Τὸ ἀπόγευμα της ἐπομένης, ὁ Πέτρος ἦταν ἔγκας εἰρημένος ἀπὸ ἀρκετὰ νωρὲς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπῆτι της μικρὸς λας. Ἐκείνη ἔργαине τακτικά σὺ παράθυρο. Ο Πέτρος ἔφευγε βόλτες και πιρτσόλους με τὰ βλέμματά του τὸ παράθυρο. Πᾶς δὲν εἶχε καὶ ἀκόμη.

Εἶχε μετὶ τελείως σὺ ὀρόλο του. Εἶχε ἀντικαταστήσει σὺν ἐντέλεια τὸν προῖ ἀνταμόν του. Τόσο, πὺν κατήντησε νά ἐρωτευθῇ ὁ ἴδιος τὴν ὥμορφη ἐκείνη κοπέλλα. Αὐτὸ ἐκράτησε τρία ὀλόκληρα ἀπογεύματα. Ἐκείνη ἔβγαине μονάχα σὺ παράθυρο. Ὅχι ὁμως και σὺν πόρτα. Εἶχε διεξαχθεῖ ὀλόκληρη ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία διὰ τὸν ματιῶν. Καί τὴν τρίτην μέρα εἰέθη και τὸ γραμματόσημο: Ένα γλυκὸ χαμόγελο και ἔνα τριαντάφυλλο πὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ο Πέτρος πολὺ λίγο σκέφθηκε τὸν ἀφεντικό του, ὁ ὅπως ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἔπαυε νά ζητῇ πληροφορίες και νά λαμβάνῃ τὴν στερεότυπη ἀπάντησιν:

— Ἀκόμα τίποτα... Δάστε μου κάτι ἐναντι...

Τὸ ἀπόγευμα της τετάρτης ἡμέρας, ἐπὶ τέλους, ἡ πόρτα ἀνοίξε και ἡ κοίτλα βγήκε. Προχώρησε διδὲν ἀδιάρρηκτο ὡς τὴ γωνία διαν τὴν ἔσπειρε, σταθμῇ, και περιμενε τὸν Πέτρο ὁ ὅπως ἀκολουθοῦσε.

— Δεσποινίς...

Καί τὰ εἶπαν. Ἀλλὰ για δικὸ τους λογαριασμό.

Κάθε ἀπόγευμα, ἔβγαინαν μαζί ἔξω και ἔκαναν μακρινὸς περιπάτους. Ἦσαν και οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τρελλὰ. Ο Πέτρος δὲν ἔδιστας καθόλου νά της ἐξαμολογηθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτά του και ὅλη τὴν ὑπόθεσιν, για τὴν ὅποιν ἐγγέλασαν πολὺ. Καί ὁ κυριος Ψηλὸς ἐπεριμενε, ζητοῦσε πληροφ' ῖες και εἰδνε ἐναντι.

Ο διάβολος ὁμως ἐφθάνησε τὴν εὐτυχία τους. Ο Ψηλὸς ὑποπτεύθηκε. Τὸν μὴχαν φύλλοι σ' αὐτὰ. Καί κάποιο ἀπόγευμα ἔστειλε, σὺν διάβολο τις ὑποθέσεις του και παρεκλόυθησε τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι. Τὸ εἶδε—τὴ φρικὴ!—νά μπαίνῃ σὺν σεπάρ ἐνὸς ἐξοχικοῦ μισθ. Εἶχε τὴν ὑπομονὴ νά περιμένῃ δυὸ ὀλόκληρες ὥρες. Καί διαν βγήκαν τὸς ἐπληρώσε:

Τὰ συγχαρητήριά μου Πέτρο. Ἐξέτελεσες θαυμάσια τὰς διαταγὰς μου.

Ο Πέτρος τᾶχσε για μία στιγμῇ. Ἐπειτα βήκε τὴν ψυχραιμία του και ἀπήντησε:

— Μὰ... για λογαριασμό σας ἔγινε κύριε Ψηλὲ. Ἐπειδὴ εἶχατε πολλές δουλειές και δὲν ἀδείαζατε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η επιτυχία των μέχρι τούδε προκηρυχθέντων διαγωνισμών, τα συγχαρητήρια των αναγνωστών μας δια την πρωτοτυπία των και την αμερόληπτον κρίσιν των επιτροπών, τα μόνελα και πραγματικά δώρα μας εις τους εξυπνους και τυχερούς και η υποστήριξις τοῦ περιοδικοῦ μας ἐκ μέρους των φίλων μας, μᾶς φέρει εἰς τὴν εὐχαρίστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν τὴν προκήρυξιν ἐνὸς ἀκόμη νέου διαγωνισμοῦ ὁποῖος εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς εἶναι διαγωνισμὸς:

ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

καὶ θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς:

Ὅπως καὶ εἰς τὸν προηγμέντον τῶν ἀνεκδότων θὰ δημοσιεύωμεν σὲ καθεὺν φύλλον καὶ σὲ εἰδικὴν σελίδα τὰς ἐξυπνοτέρων ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας θὰ μᾶς στέλουν οἱ ἀναγνώσται μας ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων μας.

Σὲ καθεὺν τεύχος θὰ δημοσιεύεται μία ἐρωτήσις καὶ θὰ προαναγγέλλονται αἱ ἐρωτήσεις τῶν τριῶν ἐπομένων οὕτως ὥστε νὰ δύνανται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος νὰ μᾶς ἀποστέλλωσι ἐγκαιρῶς τὰς ἀπαντήσεις των.

Ὅροι συμμετοχῆς

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσι μέρος πρέπει νὰ συμμορφωθῶν ἀπολύτως με τοὺς κατωθὶ ὁρους μας.

Διαφορετικὰ καὶ ἂν ἀκούῃ δημοσιευθῶν αἱ ἀπαντήσεις των δὲν θὰ δυνήθουν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν βραβείων νὰ ὁποία ἐκτὸς τοῦ λευκώματος θὰ δοθῶν εἰς τὰς ἐξυπνοτέρας ἀπαντήσεις.

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένες κανονικὰ, με μελάνην ἀπὸ τῆς μίας ὀψης τοῦ χαρτιοῦ ὀρθογραφικὰ καὶ εὐανάγνωστα.

Νὰ εἶναι πρωτότυπες καὶ ὄχι ἀντιγραμμένες ἀπὸ συγγράμματα μεγάλων ἀνδρῶν ἢ λευκώματα.

Νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτερες τῶν πέντε τυπογραφικῶν γραμμῶν καὶ νὰ ἀποστέλλονται ἐντὸς συστημένων ἐπιστολῶν διὰ νὰ τὰς λαμβάνωμεν ἀσφαλῶς καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζομεθα νὰ δημοσιεύωμεν τὰ δνόματα ὅλων τῶν ἀποστέλλόντων ἀπαντήσεις ὅπως ἐγίνε στὰ αἰνίγματα καὶ στὰ ἀνέκδοτα.

Λήξις-ἀναμνηστικὸν λευκώμα

Ἀμα τῇ λήξει τοῦ διαγωνισμοῦ αἱ δημοσιευθεῖσαι ἀπαντήσεις θὰ συγκεντρωθῶν σὲ λευκώμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτυπωθῇ ἀμέσως, θὰ βιβλιοδετηθῇ π. λυτελῶς καὶ θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐκείνους ποὺ θὰ θέλῃσιν νὰ τὸ ἀποκτήσιν διὰ νὰ ἔχουν ἓνα ἐνθύμιον τοῦ Τικ-Τακ καταβάλλοντες ἐν καιρῷ τὰ ἐξόδα βιβλιοδετήσεως του καὶ τὴν ἀξίαν του ποὺ θὰ εἶναι ἐλαχίστη.

Οἱ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀποκτήσωσι παρακαλοῦνται μᾶλλον νὰ τὰς ἀπαντήσεις των νὰ μᾶς ὑποβάλωσι καὶ δῆλωσιν τῶν ἀντιτύπων τοῦ λευκώματος τὰ ὁποία θέλουν νὰ τοὺς κρατήσωμεν διὰ νὰ προϋπολογίσωμεν πόσα θὰ ἐκτυπώσωμεν.

Τὰ βραβεῖα μας

Κατὰ τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ συγχρόνως με τὴν διανομὴν τῶν λευκωμάτων θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐνώπιον τῶν ἀναγνώστων μας ἡ βράβευσις τῶν ἐξυπνοτέρων ἀπαντήσεων ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτου συσταθεσμένης ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία καὶ θὰ δικαιολογήσῃ διατὶ ἐπρωτίμῃς τὰ βραβευθέντα.

Ἐστὶ ὁ διαγωνισμὸς θὰ διεξαχθῇ ἀμερόληπτος καὶ χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ δεχθῶμεν παράπονα ἐκ μέρους οὐδενὸς τῶν συμμετασχόντων.

Τὰ βραβεῖα ποὺ θὰ δοθῶν θὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: κατὰ σειράν: Διὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἐξυπνοτέρας ἀπαντήσεις.

Βραβεῖον Α'. Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀξίας 900 δραχμῶν.

Βραβεῖον Β'. Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀξίας 600 δραχμῶν.

Βραβεῖον Γ'. Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀξίας 350 δραχμῶν.

Διὰ τὰς τρεῖς χιουμοριστικὰς ἀπαντήσεις.

Βραβεῖον Α'. Ἐνα χιουμοριστικὸν δῶρον ἀξίας 600 δραχμῶν.

Βραβεῖον Β'. Ἐνα χιουμοριστικὸν δῶρον ἀξίας 400 δραχμῶν.

Βραβεῖον Γ'. Ἐνα χιουμοριστικὸν δῶρον ἀξίας 200 δραχμῶν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ εἶδους τῶν βραβείων θὰ ἀποφασισθῇ λόφῃ τοῦ εἶδους του ἀπὸ τοὺς παρισταμένους κατὰ τὴν βράβειον ἀναγνώστας μας.

Διὰ τὰς τρεῖς πειὶ λακωνικὰς ἀπαντήσεις.

Βραβεῖον Α'. Μία ἀσημένια σιγαροθήκη ἀξίας 500 Λαχ.

Βραβεῖον Β'. Μία ἀσημένια πίππα ἀξίας 300 Λαχ.

Βραβεῖον Γ'. Εἰς ἀναπτὴρ πολυτελείας ἀξίας 200 Λαχ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ καταστήσωμεν περισσότερο διασκεδαστικὸν τὸν διαγωνισμὸν θὰ καθιερώσωμεν δύο στήλας εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀναγνώσται ποὺ θὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ δύνανται νὰ ἀλληλογραφεύωσιν μεταξὺ των—ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ μόνον—ἀντὶ 0,50 λεπτῶν κατὰ λέξιν.

Ἡ ἀλληλογραφία αὕτη θὰ δημοσιευθῇ καὶ εἰς τὸ λευκώμα.

Αἱ πρώται ἐρωτήσεις

Καὶ τώρα σὰς θέτομεν τὰς πρώτας ἐρωτήσεις.

- 1) Ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἀνδρὸς στὴν Ἑλλάδα;
- 2) Τί εἶναι τὸ φίλημα;
- 3) Τί θὰ κάνατε ἐὰν ἐγίνεσθε ξαφνικὰ ἐκατομμυριούχος;
- 4) Ὑπάρχει ἔρως στὴν ἐποχὴ μας καὶ γιατί;

Ἐμπρὸς λοιπὸν τὰς ἀπαντήσεις σας διὰ τὸν ἀρτιον ἢ δημοσιεύσεις των ἀπὸ τοῦ 43ου τεύχους.

Δις Κούλα Παπαναταίδου (ἐκ Σερρών)

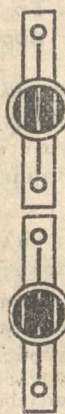
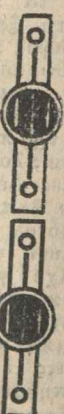
Χρυσὴ (Χελιδ)

Αἱ γράμματα Μ. Μ.

Δις Μανταλάρειας

Κατὰ μίαν περίεργον σύμπτωσιν, τὰ πρώτα σχέδια γιὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας, τὰ ὑπέβαλλε στὰ 1694, ἐνὸς τυχοδιώκτης ὁ Οὐίλλιαμ Πάττερσον.

Ἐνας ἀνθρώπος ποὺ μετῴχετο διὰ τὰ μέσα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν σκοπὸν του, ὁ Πάττερσον εἶχε σχεδὸν καταστρέψει τὴν πατρίδα του, τὴν Σκωτία καὶ εἶχε στὸ παθητικὸν του μερικὰς πειρατικὰς περιπετειὰς στὸν Ἰσθμὸ τοῦ Παναμᾶ. Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὑπῆρχε πλοῦτος ἀνεξερεύνητος σ' ἐκεῖνας τὰς μακρινὰς ἀκτὰς καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, ἐπέισε τοὺς Σκώτους νὰ τὸν ὑποστηρίξουν γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐξερευνήσῃ ἐκεῖνα τὰ μέρη. Διοργάνωσε μίαν ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ στὸν Καναδά, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς, καὶ ἀφοῦ ἔφαγε ὅλα τὰ χρήματα ποὺ τὴν ἐνέπιστεύθησαν, ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε εἰς τὴν Σκωτίαν.

Δυσφημισμένος, ὄχι ὅμως καὶ ἀπαγορευμένος, ὁ Πάττερσον κατέφυγε στὴν Ἀγγλία, εἰς ἀναζήτησιν νέων περιπετειῶν καὶ ὅταν ἐκεῖ ὑπέβαλλε τὸ τόσον λαμπρὸν καὶ ἀπλὸν σχέδιόν του, εὖρος εὐθύς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Μονταγκου, Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ Ἀγγλία διήρχετο μίαν κρίσιμον ἐποχὴν. Στὸ 1688 ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς δυναστείας τῶν Στουάρτ, Τζέιμς ὁ ΙΙ ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ φύγῃ στὴ Γαλλία. Στὸν θρόνον τὸν διεδέχθησαν ἡ κόρη του Μαίρη με τὸν σύζυγόν της, Οὐίλλιαμ ντὲ Ὁράνζ ὑπὸ τὸν ἐπὶ τῆς Βουλῆς. Ἐγίνε πόλεμος.

Γι' αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Γαλλίας, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπουργοὶ του εἶχαν ἀνάγκην πολλῶν χρημάτων. Οἱ χρυσοῦχοι καὶ οἱ ἔμποροι ἦσαν πρόθυμοι νὰ δανείσωσιν στὴν κυβέρνησιν χρήματα ἀλλὰ μετὰ τὸν ὑπὲροχον ὅσον δώδεκα τοὶς ἑκατό. Τότε ὁ Οὐίλλιαμ Πάττερσον ἐπρότεινε νὰ σχηματίσῃ μίαν ἰδιωτικὴν ἐταιρείαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐδίδοτο τὸ προνόμιον νὰ ἐκδίδῃ συναλλάγματα, σὲ μετάλλινά, χρυσά, καὶ ἀσημένια, καὶ ἡ ὁποία θὰ μπορούσε μετὰ τὴν ἐγκοπήσιν τῆς Βουλῆς νὰ δανείζῃ χρήματα στὴν κυβερνήσιν με τόκον ὀκτὼ τοὶς ἑκατό.

Τὸ προνόμιον ἐδόθη. Ἐνα δάνειον 1200.000 λιρῶν προκηρυχθὲν καὶ σὲ δέκα

μέρες γέμισε ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν.

Αὕτη ἡ ἰδιωτικὴ ἐταιρεία μετὰ τὴν σπουδαίαν θέσιν ποὺ κατεῖχε ὡς δὴν ὄν καὶ βοηθὸς τοῦ κράτους δὲν ἔγινε δεκτὴ μετὰ μὲν ἡ ἐγκαίρως ἀποδοῦ.

Στὰ πενήντα πρῶτα χρόνια τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐπὶ τῆς πολλοῦς κλονισμοῦ καὶ τρεῖς φορὰς ὀλίγον ἔλειψε νὰ χρεοκοπήσῃ. Ἡ πρώτη φορὰ ἦτο στὰ 1715 ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ Τζαίμς τοῦ Β' ἦλθε στὴν Ἀγγλία καὶ ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Σκωτίας. Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἐκράτησε πλὴν ἄλλ' αὐτὸ ἦτο ἀρκετὴ γιὰ νὰ μεταδῇ τὸν πανικὸν στὸ Λονδίον καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν Τράπεζα ἡ ὁποία ὁμοῦς διετετήθη χάριν στὴν ὑποστήριξιν τῆς κυβερνήσεως.

Ἡ δευτέρα περὶ τὰς ἡμερῶν τῆς σοβαροῦς.

Στὰ 1711 ἰδρύθη μία ἐταιρεία μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ἐμπορευθῇ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὰς χώρας τῶν νοτίων θαλασσῶν. Στὰ 1720 ἡ ἴδια ἐταιρεία ἀνέλαβε νὰ πᾶρῃ τὸ ἐνικὸν χρέος τὸ ὁποῖον ἀνήρχετο σὲ 1000000 τὸν χρόνον—ποσὸν κολλοσιμῶν γιὰ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Στὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς τρελλῆς ἐκμεταλλεύσεως ἡ Τράπεζα προσεπάθησε νὰ πλειοδοτήσῃ καὶ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν ἐνὰν τὸ χρέος, ἀλλὰ ἀπέτυχε. Πολὺ μεγάλος πανικὸς κατέλαβε ὅλους στὴν Ἀγγλίαν. Ἐξοφρενίσθη καὶ ἱστορίαι διαδίδοντες περὶ τοῦ ἀνὰ τῶν πλουτῶν τῆς ἐταιρείας τῶν νοτίων θαλασσῶν καὶ τὰ χρεώγραφα τῆς καὶ αἱ μετοχαὶ τῆς πωθήθησαν πολὺ.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπωφεληθῶσαν νὰ ἰδρυνθῶν καὶ ἄλλαι πολλὰ ψευτικαὶ ἐταιρεῖαι ποὺ ἐκμεταλλεύοντο ἀγρίως τὸν κόσμον. Ἡ κυβερνήσις τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀπεφάσισε νὰ ἐπέμβῃ καὶ ἔκλεισε 86 ἀπ' αὐτὰς τὰς ἐταιρείας. Τότε πανικὸς κατέλαβε τὸν κόσμον γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε καμία ἐγγύησις γιὰ τὴν ἐταιρεία τὴν νοτίων θαλασσῶν καὶ ἤρχισαν νὰ πωλοῦν τὰς μετοχὰς τῆς ὅπως ὅπως. Καθημερινῶς ἐσημειώοντο χρεωκοπήσεις καὶ ὅλη ἡ χώρα εὐρίσκετο σὲ πολὺ ἀσχημον οἰκονομικὴν κατάστασιν.

Μόνον ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔλαβε μέρος σ' αὐτὰς τὰς κερδοσκοπεῖας καὶ κατ' ὅπως νὰ ἐξέλθῃ ἀζημιωτος ἀπὸ αὐτὸν τὸν πανικὸν καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοιντοῦ.

Τέλος ἡ τρίτη φορὰ ἦτο στὸ 1745 κατὰ τὴν τελευταίαν ἀποπειρὰν ἐπαναστάσεως τῶν Στουάρτ οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου. Αὕτην τὴν φορὰν ὁ πρίγκιψ Κάρολος ἀπεβίβασθη στὴν Σκωτία καὶ ἐφθάσε ἔως τὸ Ντέρμπι προτοῦ προφθάσων νὰ τὸν ἀναχαιτίσων.

Στὸ Λονδίον εἶχε γίνῃ πανδαμόνιον ὁ τελευταῖος πόλεμος μετὰ τὴν Γαλλίαν εἶχε ἐξαντλήσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ὁ βασιλεὺς ἦτο ἐτοιμὸς νὰ φύγῃ κρυφά. Ὅλοι οἱ εἶχαν ἐκεῖ τὰς καταθέσεις ζητήσαν νὰ τὰς ἀποσύρουν καὶ μόνον ἓνα εὐφυὲς σχέδιον τῶν διευθυντῶν κατάρτισε νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν.

Ἐβάλαν μερικὸς ἀνθρώπους νὰ ζητήσουν μεγάλα ποσὰ πληρωτέα σὲ νομίσματα τῶν 6 πέννων. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἐπληρώοντο σιγά σιγά εἰς τὰ ταμεῖα ἐνῶ ἀπὸ πίσω των ἐστέκετο σιγὰ ὁλόκληρος ἀνθρώπων ποὺ ἐπεριμέναν νὰ ἀποσύρουν τὰς καταθέσεις των.

Αὕτη ἡ κατάσταση διήρκεσε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἀνηγγέλθη ἡ ἴττα τοῦ Κάρολου στὸ Βουλδντέν καὶ ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἂν καὶ πολλὰ γεγονότα ἐπηρεάσαν τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἀγγλίας ἡ ἑθνικὴ αὕτη τράπεζα οὐδέποτε ἐκλονίσθη. Εἶνε τὸ οἰκονομικὸν κέντρον τοῦ Λονδίνου καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Σήμερα ἔχει μέσα στὰ θησαυροφυλάκιά της 130.000.000 λίρας εἰς χρυσόν. Ἡ θέσις τῆς Τραπεζῆς εἶνε σημεῖον ἀποδοτικῆς.

Τὴ νὰ γίνῃ κανεὶς σημεῖον ἓνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας εἶνε ὡς νὰ λαμβάνῃ ἐπίσημον πιστοποιητικὸν οἰκονομικῆς ἀκεραιότητος. Ὁ διοικητὴς αὐτῆς τῆς Τραπεζῆς εἶνε τὸ ὑψηλότερον πρόσωπον τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κόσμου.

Δις Μπάλτα

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΑΛΛΙΑ

“Αφ’όσον με νά μυρίσω σιγά την μυρωδιά των μαλλιών σου, όπου έχω βυθίσει το προσώπό μου, σάν άνθρωπος διψασμένος στο νερό μιας πηγής, αφ’όσον με νά τα χαϊδεύω με το χέρι μου, σάν ένα μαντύλι αρωματισμένο, γιά νά κρατήσω την ανάμνησί τους.

“Αν μπορούσες νά ήξερες τι βλέπω, τι ακούω τι αισθάνομαι μεσ’τά μαλλιά σου! Η ψυχή μου ταξιδεύει μεσ’ το άρωμα, όπως η ψυχή των άλλων ανθρώπων μέσα στη μουσική.

Τά μαλλιά σου περικλείουν ένα όνειρο γεμάτο από ξάρτια και πανιά, περικλείουν μεγάλες θάλασσες που με φέρνουν εκεί που ο ούρανος, είναι πειο κυανός και πειο βαθύς, εκεί που η άτμοσφαιρα είναι όλο μυρωμένη από τὰ φρούτα, από τὰ φύλλα και από τὸ δέμα των ανθρώπων. Μεσ’ τὸν οὐρανό των μαλλιών σου μισοβλέπω ένα λιμάνι όπου ακούγονται τραγούδια μελαγχολικά και φτερουγίσματα πουλιών που λάνθουν στον οὐρανό.

Μέσ’ τὸ χαϊδί των μαλλιών σου, βρίσκω τις μονότονες ὥρες που πέρασα πάνω σ’ ένα ντιβάνι μεσ’ την καμπίνα ἐνός βαποριού, λικνιζόμενος από τὸν ἀδιάκοπο σάλο του.

Πίσω στὰ ὠραία μαλλιά σου ἀναπνέω την μυρωδιά τοῦ καπνοῦ ἀνακατεμένη με ὅπιον και με ζάχαρι. Μέσα στην νύχτα των μαλλιών σου βλέπω νά φωτοβολῇ τὸ ἀπειροχρόμι του οὐρανοῦ των τροπικῶν χωρῶν. Μέσα στο χνοῦδι των μαλλιών σου μεθῶ από τις χίλιες μυρωδιές του κατραμιοῦ, τοῦ μόσχου και τοῦ μοσχόκάρουδου.

“Αφ’όσον με νά δαγκάνω τὰ μακρὰ μαύρα μαλλιά σου. Νομίζω ἔτσι πῶς τρέφομαι με ἀνιμνήσεις.

ΕΣΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

“Ὅσο πὺλ πολὺ σκέπτομαι τόσο πειὸ βέβαιος εἰμαι πῶς σ’ ἀγαπῶ. Μ’ ὅλο πὺλ φαίνομαι συχνά κακός και με τις ζήλειες μου σὲ τυραννῶ, δὲν ἀλλάξα καθόλου ἀπ’ τὴν ἐποχή των πρώτων μας ἐρώτων, μένω πάντα ὁ ἴδιος και γι’ αὐτὸ ἡ ἀγάπη μας τόσο καλὰ πειά μένει πάντα δυνατὴ κι’ ἀγέραστη.

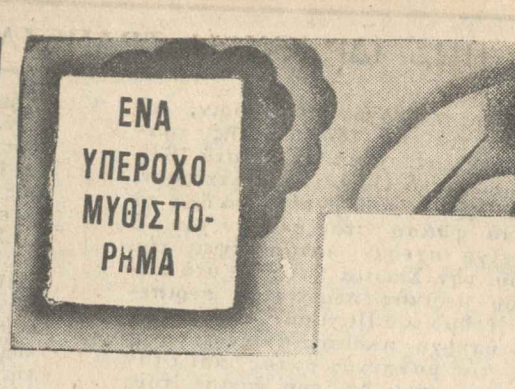
“Ὡ εὐτυχία μας ἀποτελεῖται από τὰ ἴδια πράγματα, τὰ λόγια μας εἶνε συχνά λόγια πὺλ τὰ ἔχουμε πῆ τόσες και τόσες φορές...

Ἄποτε συμβαίνει νά νοσταλγῇς κάποια πὺλ ὁμορφα τραγούδια, κάποτε νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου νά ποθῇ κάτι κ’ ἰνουργιο.

Κι’ ὁμως, τὴν ὥρα πὺλ ὁ ἥλιος γέγει, ξαναπαίρνουμε τις ἴδιες θέσεις μας κι’ ἀρχίζουμε νά μιλάμε χαμηλά, λιμονώνοντας πῶς τὰ λόγια μας εἶνε τὰ ἴδια πὺλ λέγαμε χθές. Και μένουμε κι’ οἱ δυὸ πολὺ, πολὺ εὐχαριστημένοι και πολὺ ἀγαπημένοι.

ΘΑΪΨΙΣ

Δὲν τις ἀγαπῶ... τις μισῶ ὅλες, ὅλες τις φίλες σου πὺλ ἔρχονται ἐδῶ και σὲ κρατοῦν με τις φιλαρίδες των τόσες ὥρες μικρὰ ἀπ’ τὴν ἀγκαλιά μου. Κι’ ὁμως ἐμένα σ’ εὐχαριστεῖ τόσο νά τις ἀκούῃς!.. “Ἄμα εἶνε ἐδῶ, ὑπάρχω τόσο λίγο γιά σένα, τόσο λίγο... ὥστε, κι’ ἀν εἰλικρινά δὲν ἐστενοχωροῦμαι, ἐπίτηδες θά κατσούφιαζα τὸ πρόσωπό μου, γιά νά τις κάμω νά φύγουν μιά ὥρα ἀρχίτερα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Περάσαμε πολὺ στενόχωρες ἡμέρες. Μά εἶχαμε κάποια ἀνακούφιση, διὰν ὁ Μίμης κατόρθωνε νά πολύηση καμμιὰ εἰκόνα.

—Δὲν θέλω γ’ ἀκούσω τὸ ὄνομά μου! Ὁ Φράνσις Μάρκετ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια με μεγάλη ζωνορότητα.

—Ἄν τὸν εἶχα στὰ χέρια μου θά τὸν ἐσκότωνα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν! Τώρα ὁμως τοῦ ἐπιτρέπω νά ζήσῃ. Ἀπὸ τὴ μέρα πὺλ πέθανε ἡ ἀδελφὴ μου, δὲν τὸν λογαριάζω πειά.

“Ὡ κόρησσο Σούλσκι ἐσήκωσε τοὺς ὤμους. Τὰ μάτια της ἔγιναν πειὸ μαύρα ἀκόμη, και σ’ αὐτὰ ζωγραφίσθηκε μιά ἐκφρασις μίσους. Δὲν ἐμίλησεν ὁμως.

—Τώρα εἶσαι εἰκοσι δύο ἐτῶν και παντρεμένης στὰ δεκαῖξη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἀναγνῶν ἕνα τοιγάρ. Σέρω, πῶς εἶσαι μορφομένη και πῶς ἔχεις πολὺ καλὴ ἀνατομή. “Ἐλπίζω ὅτι ξέρεις τι εἶνε ἡ ζωή.

“Ὡ ζωὴ! εἶπε ἡ Ζάρα. Στὴ φωνή της ὑπῆρχε μιά ἀπειρη πικρία ἐνθ’ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια. Προσέθεσε με σαρκασμό.

—Θεέ μου! Τι ζωὴ! Σέρω τι εἶναι ἡ ζωὴ και τι εἶναι οἱ ἄνδρες!

—Ναι ἴσως ξέρεις τι εἶνε οἱ ἄνδρες. “Ὡ Ζάρα ἔκαμε μιά κίνησι περιφρονησέως.

“Ἐνα μικρὸ μείδιμα διέσπασε τὰ χεῖλιά της.

Τὰ λευκὰ δόντια της ἔλαμψαν. Σέρω πῶς εἶνε ἄθλιο, ἐγώισται ἡ σκληρὰ και ἀπαίσια κτήνη σάν τὸ Λάντισλας ἡ ἔξυπνοι και πλούσιοι τραπεζίται, ὅπως ἐσεῖς θεῖτε μου! Αὐτὸ ἀρκεῖ. Σέρω ἐπίσης πῶς εἶμε ἡ γυναῖκες πρὸς νά θυσιάζομεθα γι’ αὐτοὺς πάντα.

—Λοιπὸν Ζάρα, ἐσὺ δὲν γνωρίζεις τοὺς Ἀγγλους.

—Ναί. θυμᾶμαι πολὺ καλὰ τὸν πατέρα μου. “Ἦταν ψυχρὸς και σκληρὸς με τὴν ἀγαπημένη μου—ἐδῶ ἡ φωνή της ἀρχισε κάπως νά τρέμῃ. “Ἐσκέπτετο μονάχα τὸν ἑαυτὸ του, και ταξίδευε διαρκῶς. “Ἀφινε τὴ μητέρα μου μόνη μῆνες και μῆνες. “Εγώιστῃς και ἀνανδρὸς!

—Παρ’ ὅλα αὐτὰ εὐρήκα γιά σένα σύζυγο. Εἶνε Ἀγγλὸς, και ἐλπίζω ὅτι ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιά νά σὰς ἀρέσῃ, κυρία, εἶπε ὁ Φράνσις Μάρκετ με ὕφος, πὺλ δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρηση.

“Ὡ Ζάρα ἐγέλασε. Τὸ γέλιο της ἔμοιαζε μᾶλλον με μορφοσμὸ πόνου.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε Δὲ θέλω νά παντρευθῶ. Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νά μου ἐπιβληθῇτε.

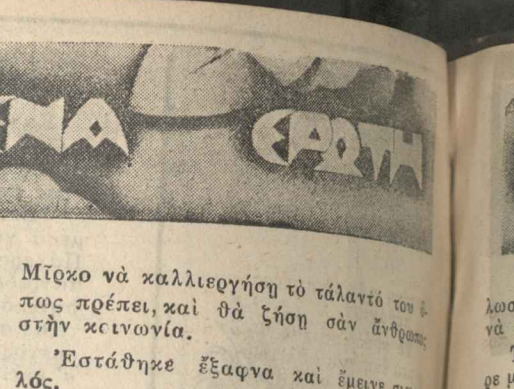
—“Ἐχεις λάθος ἀγαπητή μου. “Ἐχω τὴν πεποίθησι πῶς θά με ὑπακούσης, ἀν ἐψυχολόγησα καλὰ τὸν χαρακτῆρα σου. Φυσικὰ θά σοὺ προσφέρω ἀνταλλάγματα.

Κι’ ἐροῖς ἕνα σκληρὸ βλέμμα. “Ὡ ἐκφρασις των ματιῶν της ἔμοιαζε λίγο με τὴν ἐκφρασι πὺλ ἔχει ἕνα ἀγριο ζῶον, δταν τὸ καταδιώκουν.

—Ποιὰ εἶνε τὰ ἀνταλλάγματα; εἶπε. “Ἐνθ’ τὴν παρατηροῦσε ὁ Φράνσις Μάρκετ θυμῶν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κήπου, πὺλ ἐροῖς ἕνα ἀγριο βλέμμα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί της.

“Ὡ ἐρωτήσις της τοῦ ἐδείξε πῶς δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ.

“Ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα και τῆς εἶπε: —Θά δώσω τὰ μέσα στὸν ἀδελφὸ σου

Μίμκο νά καλλιεργῇ τὸ τάλαντό του. πῶς πρέπει, και θά ζήσῃ σάν ἄνθρωπος στὴν κοινωνία.

“Ἐστάθηκε ἔξαφνα και ἔμεινε σιωπῶν.

“Ὡ κόρησσο Σούλσκι ἔκαμε μιά σιωπῶν κίνησι των χειρῶν. “Ὡ ὑπερήφανη σις της και ἡ ἀγωνία πὺλ ἐξέφρασε τὸ πρῶτό της θά συγκινοῦσαν κάθε ἄνθρωπο.

“Ὡ καρδιά τοῦ Φράνσις Μάρκετ ἔμεινε ἐ συγκίνητη.

—“Ἀχ, Θεέ μου! εἶπε ἐκεῖνη, τόσο σιγὰ νά ὥστε μόλις ἀκούσθηκε ἡ φωνή της. “Ὡ αὐτοὺς ἐθυσίασα μιά φορά τὸ σῶμα μου και τὴν ψυχὴ μου. Εἶνε πολὺ νά θυσιάσῃ και δευτέρη φορά..

—“Ὅπως θέλεις, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, χωρὶς νά τὴν κυττάξῃ.

Σπανίως εἶχε ἀπατηθεῖ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του μεταχειρίζετο με τοὺς ἄλλους. “Ἐφ’ ὅσον τὴ συνομιλία εἶς τὸ σημείον πὺλ ἔθελε, ἐροῖς τὴ βόμβα του και ἔπειτα ἀδιαφοροῦσε. Δὲν ἐδείχνε πὺλ τὸ ἐνδιαφέρον του και ἀφινε ἱσιπλο τὸν ἀντίπαλό. “Ἦταν ἀφινε τὴν ἀνεμιά του ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ.

—Λοιπὸν; εἶπε ὁ Φράνσις, ἀρνέσται; —“Ἀρνέται, ναί!

Χωρὶς νά προσθέσῃ λέξι ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ δωμάτιο και ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της. “Ὡ Φράνσις Μάρκετ ἔμεινε μόνος. “Ἐξελουόθησε νά καπνίσῃ ἡμεῖς τὸ τοιγάρου του, θυσιάζοντας στὶς σκέψεις του. Τι περιέργεια ὅταν πὺλ ἦταν ἡ γυναῖκα! Δὲν πρὸς νά βασισθῇ κανεὶς στὶς πρώτες ἀποφάσεις του! “Ὡ Φράνσις Μάρκετ ἦταν φιλόσοφος. “Ὡ βιβλιοθήκη του ἦταν γεματὴ με φιλοσοφικά συγγράμματα.

“Ἐπῆρε πάλι στὰ χέρια του τὸν “Ἡμερήσιο Τηλέγραφο” και ἐξαναδιάρσασε μιά παρᾶγραφο, πὺλ φαίνεται ὅτι τὸν ἐνδιέφερε πολὺ:

“Ὁ Δουξ τοῦ Γκλάστονπερυ και ἡ Λαίδη “Ἐδελίδα Μονφισὲ παρέδσαν χθὲς γιῶνα εἰς τὸ μέγαρόν των..” “Ὡ Φράνσις ἐδιάρσασε τὰ ὀνόματα των προσκεκλημένων, μετὰ των ὁποίων ἦτο, και “ὁ κύριος Φράνσις Μάρκετ”. “Ἐνα μείδιμα διέσπειρε τὰ χεῖλιά του. “Ἐκῆνταξε τὴ φωτιὰ πὺλ ἔκαε σὺ μὲν τὸν τζάκι και κανεὶς δὲ θά ἀνεγνώριζε τὰ σκληρὰ γαλανά μάτια του με τὴν ἐκφρασι πὺλ εἶχαν πάρει τώρα, ἐνθ’ ἐψιθῶριζε με ἀπειρη ἀγάπη.

“Ἐδελίδα! —Ξανθὴ μου ὁμορφιά!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ’

“Ἐνθ’ ὁ τραπεζίτης ἐπεδίδετο εἰς τις ἐσχάτους σκέψεις του, ἡ ἀνεμιά του διέσπειρε τὸ πάρο, τυλιγμένη σ’ ἕνα βαθύ χρομὸ πανοφῶρι. Στὸ πρόσωπό της φοροῦσε ἕνα πικρὸν βλέμα. “Ὡ ἥλιος εἶχε δώσει και ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἐκτακτῶς ψυχρὰ. “Ὡ Ζάρα ἐροῖς μέσα σὺ μὲν θερμὸ ἐπανοφῶρι της. Ἐπῆγε βιαστικὰ ἔως τὸ ἀγαλμα τοῦ “Ἀχιλλέως. Τὸ ραντεβὺ ἦταν γιά τὰς ἔξη και εἶχαν παρᾶλθαι εἰκοσι λεπτά ἀπὸ τὴν ὁρισμένη ὥρα. Δὲν ἔπρεπε νά περιμένῃ ὁ Μίμκο μ’ αὐτὴ τὴν ὑγρασία. “Ἦως εἶχε φύγει..

“Ὅχι. Μόλις ἐφθασε κοντὰ σὺ μὲν ἀγαλμα εἶδε δύο ἀδύνατα πρόσωπα ἐστραμμένα πρὸς αὐτήν. Δὲν ἐπεριμεναν.

—“Ἦσαν και οἱ δύο πρὸς αὐτήν. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα πὺλ προχωροῦσαν εἰς συνάντησιν της Ζάρας, ἦταν ἕνα παιδί ἐννέα ἔως δέκα ἐτῶν. “Ἐφ’ ὅσον ὁμως νεώτερος, γιὰ τὴν ἀδύνατα τοῦ και καταβεβλημένο. Φοροῦσε ἕνα πανοφῶρι λιγὸ ξεβαμμένο και ἕνα παλὸ καπέλο ἀπὸ βελούδο.

Τὸ ἄλλο πρόσωπο ἦταν ἕνας ὠραιότατος ἄνδρας.

—“Ἐσεῖς ξέρετε καλὰ ποῖα ἦταν ἡ ζωὴ μου με τὸν Λάντισλας; ἠρώτησε. “Ἦρουν ἕνα παιχνίδι πὺλ ἐχορσήμενε γιά τις ἀπολαύσεις του. ἕνα ἀγκίστρι γιά νά παρασύρω τοὺς ἄλλους ἄνδρας—αὐτὸ τὸ κατάλαβα ἀργότερα—ἕνα κοινὸ γιὰ τὰ χέρια του! Μὲ ἔβριζε και με βασάνιζε ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔως τὸ βράδυ. Δὲν τὸν ἀγάπησα ποτὲ και μάλιστα τὸν μισοῦσα. “Ἐδείχνε ὁμως τόση κα-

λασὴν γιά τὴ μητέρα μου, πὺλ ἀφήσατε νά πεθάνῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φράνσις Μάρκετ ἐπῆρε μιά ἐκφρασι θλίψεως. “Ἐσηκώθηκε τὸ χέρι του, σάν νά ἤθελε νά διαμαρτυρηθῇ και ἔπειτα τὸ ἀφινε νά πέσῃ.

“Ὡ ἀνεμιά του ἐξελουόθησε.

—“Ἦταν ἀρωσστη ἀπὸ τότε.. Εἶμαστε πτωχὲς, ὥστε ἀναγκάσθηκε νά γίνω γυναικὰ του.

“Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα με τὸ αὐτοκρατορικὸν ὕφος της. Διὰν ἐφθασεν ἐκεῖ ἐστράφη και ἀνοῖξε τὸ στόμα της γιά νά εἰπῇ.

—Αὐτὸ πὺλ μοῦ ζητᾶτε εἶνε πάρα πολὺ. “Ὡ Φράνσις τὴν παρετήρησε. “Ὡ τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζαν τὸ πρόσωπό της και τὰ μαλλιά της ἦταν κόκκινα και χρυσα, ἐροῖς τὴν σπίνθη. “Ἦταν σάν εἰκόνα ὁλο λάμψη και ὁμορφιά!

—Λοιπὸν; εἶπε ὁ Φράνσις, ἀρνέσται; —“Ἀρνέται, ναί!

Χωρὶς νά προσθέσῃ λέξι ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ δωμάτιο και ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της. “Ὡ Φράνσις Μάρκετ ἔμεινε μόνος. “Ἐξελουόθησε νά καπνίσῃ ἡμεῖς τὸ τοιγάρου του, θυσιάζοντας στὶς σκέψεις του. Τι περιέργεια ὅταν πὺλ ἦταν ἡ γυναῖκα! Δὲν πρὸς νά βασισθῇ κανεὶς στὶς πρώτες ἀποφάσεις του! “Ὡ Φράνσις Μάρκετ ἦταν φιλόσοφος. “Ὡ βιβλιοθήκη του ἦταν γεματὴ με φιλοσοφικά συγγράμματα.

“Ἐπῆρε πάλι στὰ χέρια του τὸν “Ἡμερήσιο Τηλέγραφο” και ἐξαναδιάρσασε μιά παρᾶγραφο, πὺλ φαίνεται ὅτι τὸν ἐνδιέφερε πολὺ:

“Ὁ Δουξ τοῦ Γκλάστονπερυ και ἡ Λαίδη “Ἐδελίδα Μονφισὲ παρέδσαν χθὲς γιῶνα εἰς τὸ μέγαρόν των..” “Ὡ Φράνσις ἐδιάρσασε τὰ ὀνόματα των προσκεκλημένων, μετὰ των ὁποίων ἦτο, και “ὁ κύριος Φράνσις Μάρκετ”. “Ἐνα μείδιμα διέσπειρε τὰ χεῖλιά του. “Ἐκῆνταξε τὴ φωτιὰ πὺλ ἔκαε σὺ μὲν τὸν τζάκι και κανεὶς δὲ θά ἀνεγνώριζε τὰ σκληρὰ γαλανά μάτια του με τὴν ἐκφρασι πὺλ εἶχαν πάρει τώρα, ἐνθ’ ἐψιθῶριζε με ἀπειρη ἀγάπη.

“Ἐδελίδα! —Ξανθὴ μου ὁμορφιά!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ’

“Ἐνθ’ ὁ τραπεζίτης ἐπεδίδετο εἰς τις ἐσχάτους σκέψεις του, ἡ ἀνεμιά του διέσπειρε τὸ πάρο, τυλιγμένη σ’ ἕνα βαθύ χρομὸ πανοφῶρι. Στὸ πρόσωπό της φοροῦσε ἕνα πικρὸν βλέμα. “Ὡ ἥλιος εἶχε δώσει και ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἐκτακτῶς ψυχρὰ. “Ὡ Ζάρα ἐροῖς μέσα σὺ μὲν θερμὸ ἐπανοφῶρι της. Ἐπῆγε βιαστικὰ ἔως τὸ ἀγαλμα τοῦ “Ἀχιλλέως. Τὸ ραντεβὺ ἦταν γιά τὰς ἔξη και εἶχαν παρᾶλθαι εἰκοσι λεπτά ἀπὸ τὴν ὁρισμένη ὥρα. Δὲν ἔπρεπε νά περιμένῃ ὁ Μίμκο μ’ αὐτὴ τὴν ὑγρασία. “Ἦως εἶχε φύγει..

“Ὅχι. Μόλις ἐφθασε κοντὰ σὺ μὲν ἀγαλμα εἶδε δύο ἀδύνατα πρόσωπα ἐστραμμένα πρὸς αὐτήν. Δὲν ἐπεριμεναν.

—“Ἦσαν και οἱ δύο πρὸς αὐτήν. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα πὺλ προχωροῦσαν εἰς συνάντησιν της Ζάρας, ἦταν ἕνα παιδί ἐννέα ἔως δέκα ἐτῶν. “Ἐφ’ ὅσον ὁμως νεώτερος, γιὰ τὴν ἀδύνατα τοῦ και καταβεβλημένο. Φοροῦσε ἕνα πανοφῶρι λιγὸ ξεβαμμένο και ἕνα παλὸ καπέλο ἀπὸ βελούδο.

Τὸ ἄλλο πρόσωπο ἦταν ἕνας ὠραιότατος ἄνδρας.

—“Ἐσεῖς ξέρετε καλὰ ποῖα ἦταν ἡ ζωὴ μου με τὸν Λάντισλας; ἠρώτησε. “Ἦρουν ἕνα παιχνίδι πὺλ ἐχορσήμενε γιά τις ἀπολαύσεις του. ἕνα ἀγκίστρι γιά νά παρασύρω τοὺς ἄλλους ἄνδρας—αὐτὸ τὸ κατάλαβα ἀργότερα—ἕνα κοινὸ γιὰ τὰ χέρια του! Μὲ ἔβριζε και με βασάνιζε ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔως τὸ βράδυ. Δὲν τὸν ἀγάπησα ποτὲ και μάλιστα τὸν μισοῦσα. “Ἐδείχνε ὁμως τόση κα-

—Τι χαρὰ πὺλ σὲ βλέπω. Σερζιέτ, εἶπε ὁ μικρός. “Ὡ Μπαμπὰς κι’ ἐγὼ δὲ βλέπαμε τὴν ὥρα πότε νά βραδεύσῃ. Νομίζαμε πῶς δὲ θά ἐφθανε ποτὲ ἡ στιγμή. Τώρα πὺλ εἰμαι κοντὰ σου ἀφ’όσον με νά σὲ φιλήσω πολὺ, πολὺ!

Τὰ λεπτὰ μπράτσα τοῦ μικροῦ ἀγκάλιασαν με λατρεία τὸ λαιμὸ της. “Ἐκεῖνη τὸν φίλησε τρυφερὰ, και τὸν ὠδήγησε σ’ ἕνα γειτονικὸ μπάγκο. “Ἐκεῖ ἐκάθισαν και οἱ τρεῖς, ὁ ἕνας κοντὰ σὺν ἄλλο.

—Δὲν ἤξερα πῶς ἐφθάσατε ἀπὸ τὸ Παρίσι, Μίμο εἶπεν ἡ κόρησσο Σούλσκι εἰς τὸν ἄνδρα. Νομίζω πῶς δὲν ἦτο φρόνιμο ἐκ μέρους σας νά φρίγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τούταχιστο ἐκεῖ ἡ κυρία Ντυμποῦ θά σὰς κρατοῦσε σὺ σπῆτι, ἔστω και ἀν εἶχατε χροῖματα γιά τὸ νοῖκι. Μά ἐδῶ εἶνε τόσο ἔξω τὸ περιβάλλον.

—Τώρα μὲ μὲς μαλάνεις, εἶπε ἐκεῖνος μ’ ἕνα χαριτωμένο μείδιμα. “Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺλ ἔφυγες ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιά μὰς δὲν ἔλαμπε πειά ὁ ἥλιος. “Ἐπειτα τὸ καναρίνι της κυρίας Ντυμποῦ μὰς ἐξενεούρε και τοὺς δυὸ, δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μίμο; “Ἐπειτα μὰς ἐξεβριόταν πάντα τὸ ἴδιο βραστὸ μεσημέρι βράδυ! Αὐτὴ ἡ μονοτονία μὲ ἀφαιροῦσε τὴν ἐμπνευσι. Δὲν μπορούσα νά ζωγραφίσω, και ὁ Μίμκο δὲν μπορούσε νά παίξῃ. “Ἐπὶ τέλους πρὸς νά ἰδοῦμε τὰ χρυσὰ μαλλιά της Σερζιέτ μας ἐκεῖ πέρα.. “Ὡ φωτίζουν τὴ σκοτεινία τοῦ Λονδίνου. “Ἦως ἡ ὁμιλῇ μου δώρη νέα ἐμπνευσι. “Ἐτσι δὲν εἶναι Μίμκο;

—Ναί, ναί, Μπαμπὰ, εἶπε σάν ἡχώ ἡ φωνὴ τοῦ Μίμκο. “Ὡ φωνὴ του ἔτρεψε λιγάκι ὅταν ἀπευθύνθη εἰς τὴν Ζάρα.

—Δὲν εἶσαι θυμωμένη μαζί μου; Πῆς πῶς δὲν εἶσαι θυμωμένη Σερζιέτ!

—Χρυσὸ μου παιδί! Τι λές; “Ἐγὼ θυμωμένη με τὸ Μίμκο μου!

Τὰ μάτια πὺλ εἶχαν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὴν ἀγρία ἐκφρασι της πᾶνθηρος, ἔγιναν γλυκὰ και τρυφερὰ σὰ μᾶτια ἀγγέλου. Μιά θεία τρυφερότης ἐξωγραφίσθηκε στὴν ὠραία αὐτὴν γυναῖκα μορφή. “Ἐσφίξε με ἀπειρη τοσοῦτὴ τὸ λεπτὸ σωματίκι, πὺλ ἦταν ἀκουμπισμένο κοντὰ της, και με τὸ χέρι της ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ.

—Φοβοῦμαι μόνον μὲ σὲ βλάβῃ τὸ κλίμα τοῦ Λονδίνου και φοβοῦμαι ἀκόμη περισσότερο μὲ μᾶθη ὁ θεὸς μὲν πῶς ἐφθάσατε ἐδῶ. Θά χάσωμε τότε κάθε ἐλπίδα ἐκ μέρους του. Μοῦ ἐροῖς πῶς ἂν ἔλθω ἐδῶ μόνη μου νά περάσω μερικὲς βδομάδες μαζί του θά ἦταν γιά καλὸ μου και τὸ δικό μου τὸ καλὸ εἶναι και δικὸ σας ὅπως ξέρετε. “Ἀλλοιτῶς δὲ θά δεχοῦμαι ποτὲ νά φάω τὸ κατακαμένο φῶμά μου!

—Εἶσαι τόσο καλὴ γιά μὰς Σερζιέτ, εἶπε ὁ Μίμο. “Ἐχεις δαλνθεῖ ἕνα ἀγγέλο γιά ἀδελφὴ παιδάκι μου, Μίμκο μου. Μά ἐγώισα σας θά γίνωμε γλήγορα πλούσιοι και θά δοξασθοῦμε. Εἶδα ἕνα καλὸ ὄνειρο τὴ νύκτα. “Ἐπειτα ἔχα μεγάλες ἐλπίδες στὴν εἰκόνα πὺλ ζωγραφίσκει τώρα.

“Ὡ κόρησσο Μίμο Σικκίπυ ἦταν πολὺ αἰσιόδοξος ἄνθρωπος.

—Πρὸς τὸ παρόν μὲνετε σὺ Νέβιλ-Στρήτ. Φοβοῦμαι ὅτι εἶνε πολὺ πτωχικὸ τὸ σπῆτι σας.

—Δὲν εἶχε χριτότερο ἀπὸ τὸ σπῆτι της κυρίας Ντυμποῦ, ἀπῆντησεν ὁ Μίμο. “Ἐπειτα τὸ Λονδίνο μὲ δίνει καινούριες ιδέες..

“Ὡ Μίμκο ἔβριζε δυνατὰ. “Ὡ βήχας του ἦταν σκληρὸς και βραχνός. “Ὡ Ζάρα ἐγύρισε και τὸν ἐκῆνταξε με ἀνησυχία.

—“Ἐπῆρε πάλι στὰ χέρια του τὸν “Ἡμερήσιο Τηλέγραφο” και ἐξαναδιάρσασε μιά παρᾶγραφο, πὺλ φαίνεται ὅτι τὸν ἐνδιέφερε πολὺ:

“Ὁ Δουξ τοῦ Γκλάστονπερυ και ἡ Λαίδη “Ἐδελίδα Μονφισὲ παρέδσαν χθὲς γιῶνα εἰς τὸ μέ

ΗΛΙΟ ΔΥΝΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΓΙΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Φαντάζομαι τι θα έχετε ακούσει...
—Ότι είσθε μιά επικίνδυνη γυναίκα. Και τώρα που σας εγγνώρισα από κοντά τώρα που κυτάζω αυτά τα παράξενα μάτια σας, αρχίζω να πιστεύω ότι δεν έχουν και πολύ άδικο, όσοι σας έδωσαν αυτό το χαρακτηριστικό.

—Της επικίνδυνης γυναίκας;
—Ναι... Είναι ένας τίτλος πολύ κολακευτικός και σας βεβαιώ ότι ευχαρίστως θα έφερε το βάρος του κάθε γυναίκα. Άλλα βλέπετε, δεν πάει σε όλες.

—Μά, θεέ μου, δεν έχω κάνει κανένα κακό... Γιατί οι άνθρωποι με χαρακτηρίζουν έτσι;

—Γι' αυτό θα ήθελε να ρωτήσετε τους ίδιους μαντά. Πιστεύω ότι θα δικαιολογούσαν τον εαυτό τους χωρίς δυσκολία. Είς ύψαιον σας.

—Εισούγγισαν τα ποτηράκια τους. 'Ο Παύλος προσέφερε τσιγάρο στη Φλώρα...

—Και δεν μου λέτε, κύριε Παύλο... τόν ρώτησε έπειτα, κυτάζοντάς τον στα μάτια. Τι γνώμη έχετε για όσα είπε προ δλίγου ο χαριτωμένος εκείνος νέρος, που αποτλείει όσπου το πρόσωπο της νύχτας έδω μέσα;

—Νά σας πω. Καθένας έχει τις ιδέες του πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Καθένας αντιλαμβάνεται την αγάπη όπως νομίζει κι' τ'σως τον αφήνει να την νομίζει ή καρδιά του. 'Ισως τ'άωμοφα αυτά λόγια που μάς άρπάδιασε έδω και μάς έκαναν όλους να κερνώμαστε άπ' τ'ά χείλη του, να εί'αι λογικά. Άλλά, ή λογική δεν έχει χαμμιά σχέση με τον έρωτα. Η φωνή της ακούγεται όταν πεθάνει ο έρωας. Δεν τ'νομίζετε κι' έσείς; Άρροποιεί πάντα σάν τ'ο γιατρό που φθάνει όταν ο άσθενής έχει πεθάνει πειά.

—Πιθανόν να είναι κι' έτοι... Για έναν άπογορευμένο έραστή όμως, κάτι παρόμοιες ιδέες έχουν παρηγορητική αξία.

—'Ο Παύλος την έκύτταξε στα μάτια και την ρώτησε, πλησιάζοντας κοντά της πιδ πολύ:

—Μιλάτε εξ ιδίας πείρας;

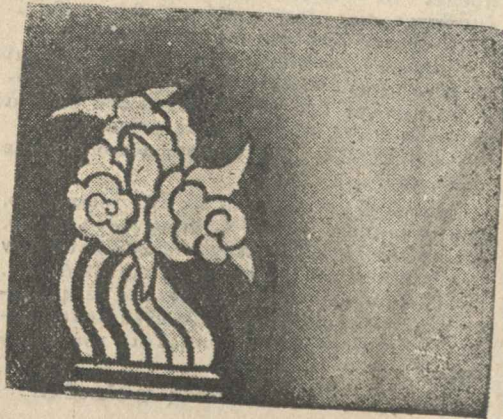
—'Η Φλώρα δεν περίμενε αυτή την τολμηρή έρώτηση και γι' αυτό δεν άπάντησε παρά ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα:

—Σά; ένδιαφέρει αυτό; τού είπε

—Δεν ξέρω. Άλλά μονάχα ένας θεραπευτής άσθενής, μπορεί να μιλάει με τόσο ένθουσιασμό για την αξία ενός φαρμάκου.

—Αυτά είνε μυστικά κύριε Παύλο...

—Ναι, σάς ζητώ συγγνώμην μάλιστα για την άδιακρισία μου. Πήρα όμως τ'ό θάρρος να σά; ρωτήσω, γιατί ήταν πιθανόν να είμαστε όμοιοπαθείς.

—'Η Φλώρα έκανε ένα κίνημα ευχαρίστου έκπληξεως.

—Θά ήταν περιέργη σύμπτωσης, είπε.

Είσαθε έρωτευμένοι;

—Πές τε ότι είμαι...

—Και άποκλεισμένος από τόν έρωτά του φυσικά.

—'Υποθέστε ότι και αυτό είνε αλήθεια.

Και σείς; Συμβαίνει τ'ό ίδιο και σε σας;

—'Υποθέστε κι' έσείς ότι αυτό συμβαίνει και σε μένα. Σας εύχρηστε;

—Κάθε άνθρωπος παρηγορείται κι' άνακουφίζεται όταν βολίσει έναν όμοιό του να ύποφέρει τ'ό ίδιο. Είναι κάπως σαδιστικό αυτό τ'ό αισθήμα, άλλά γιατί να τ'ό κρύβουμε από τόν εαυτό μας, 'Η ψυχή τού ανθρώπου δεν έχει προτερήματα μονάχα. Κι' ή άσθένεια τού έρωτος βλέπετε, προσβάλλει πολύν κόσμο.

Μεσολάβησε μιν ή σιωπή.

—Μιά άλλη στη θέσι μου, θά είχε την περιέργεια να ρωτήσει λεπτομέρειες για τήν περιπτώσει σας, είπεν έπειτ' από λίγο ή Φλώρα. Άλλά θά ήταν καλύτερα να μη θέσουμε τέτοια ζητήματα.

—Κι' ένας άλλος στη θέσι μου, θάκανε τ'ό ίδιο και για τή δική σας περιπτώσει μαντάμ, άπάντησε ο Παύλος. Συμφωνώ όμως άπολύτως με τή γνώμη σας. Ποιά ή άνάγκη αλήθεια, να ύπενθυμίζουμε στόν εαυτό μας χαρούμενες ιστορίες, που πήραν ένα θλιβερό τέλος;

Είναι πορτίοτερο να ζητήσουμε καινοτόγιες έντυπώσεις. Και άς εύχηθούμε να είναι τέτοιες. πού να όβρύνουν τις παληές. Τι να σάς πω, κυρία Χανδρή. Άπ' τήν ώρα που άρχισαμε να μιλάμε έδω, χωμένοι σ' αυτή τή γωνιά τού σαλονιού, σκέπτομαι ότι αυτός ο φιλόσοφος με τ' άσπρα μαλλιά, είπε σοφά λόγια...

Μίλησαν ακόμα πολλήν ώρα. 'Η Φλώρα ζήτησε πληροφορίες για τόν Παντελόγλου και τή Δέλα. Τού είξε δει να κουνιέται έντρον, παρ'ότι οι τρείς, και, όπως ή'αν διορατική γυναίκα που ήξερε τόν κόσμο και τούς ανθρώπους, μάντεψε, κάτω από τ'ά μελαγχολικά μάτια και τόν τρώπο της συμπεριφοράς της Δέλας άπάνταν τ'ό σύζυγόν της, ένα ολοκληρω όδρωμα. Τ'ό συνηθισμένο όδρωμα τών περισοσιτέρων γυναικών που παντρεύονται έναν άνδρα, που σε άλλας περιστάσεις, δεν θά γυρίζαν ούτε να τόν κυτάξουν καν.

—'Ισως δεν μαντέψατε άσχημα, μαντάμ είπε ο Παύλος. Μά γιατί άσχολούμεθα με τ'ά δράματα της ζωής τών άλλων ανθρώπων, όταν ζούμε τ'ά δικά μας;

Δεν ήθελε να άφιση να δημιουργηθή καμμία ύποψία στό νου της Φλώρας για τις προηγούμενες σχέσεις του με τή Δέλα. Είπε πως ή'αν οικγενειακώς γνωστοί, άλλά δεν άνακατέυονταν στις στενές τους σχέσεις. Έπειτα τόν ρώτησε γιατί ταξιδεύει στην Κέρκυρα. Είπε πως πήγαινε για δουλειές του. Κι' εκείνη στην Κέρκυρα θά έμενε για να περάσει λίγον καιρό εκεί.

—Έχω πει κι' άλλοτε κι' έχω μείνει άρκετόν καιρό. Είναι τ'ό πεύδωμορφο μέρος που έχω ταξιδεύει ως τώρα. Άληθινή μαγεία.

Θάμεναν στό ίδιο ξενοδοχείο κι' έτοι θά βλέπόντουσαν συχνά. Κουβέντισαν άκόμα, άφιερωμένη σε μιά ομζήτηση που άφορούσε άμεσα τις ψυχικές καταστάσεις και τών δύο. Έτσι λησμονήσαν τις ώρες που περνούσαν. Και όταν, σε μιά στιγμή, ή Φλώρα έστρεψε τ'ό όρατο της κεφάλι και κύτταξε τ'ό σαλόνι που είξε άδειάσει,

τ'ό πρόσωπό της πήρε τήν έκφραση της έκπληξεως.

—Κανείς δεν έμεινε κόρτε Χλωρίδη, θά είναι πολύν άργά.

—Μήπως θέλετε ν' άναπαυθήτε;

—Δεν αισθάνομαι τόν εαυτόν μου κουρασμένο.

—'Ούτ' εγώ. Έπειτα, δεν νομίζετε πως είναι καλύτερα έτσι, είμαστε σάν βασιλιάδες έδω μέσα.

—'Ο Παύλος σηκώθηκε, κι' έβρασε τ'ά μισά φώτα. Τ'ό σαλόνι, έμεινε στό μυσικό ταδο.

—Πολύν πληκτικός αυτός ο φωτισμός, ψιθύρισε ή Φλώρα.

Ξαπλώθηκε πειό νοηελικά στόν καναπέ. Έβρισε τ'ό ένα πόδι της επάνω στό έδαφος, και τ'ό όφεμα της που τρεβήχθηκε άρρηκτα τ'ό ακοχλητικό θέαμα τις τρείς γάμπες. 'Ο Παύλος εκάθισε στην καρέκλα του, και ήθελε πειό κοντά στη Φλώρα. Εκείνη έβγαλε μιά χρυσή αναμνηστική και τράβηξε ένα τσιγάρο, προσφεύγοντας, άλλο ένα στόν Παύλο. Τού ζήτησε φαντα.

—Εκείνος άναψε ένα σπρίτο και τής έδωσε. 'Η Φλώρα δεν τόν άφηνε ν' άναψή τ'ό π'ό σπρίτο. Τού κράτησε τ'ό χέρι.

—'Ανάψτε από τ'ό δικό μου.

Και τού πρότεινε τ'ό άναμένο τσιγάρο της, που τ'ό κρατούσε στή χείλη της. 'Ο Παύλος πλησίασε. Κι' ένφ άναψε τ'ά μάτια της, δύο μάτια γεμάτα μουσικοπάθεια, νάντησαν τ'ά δικά του. Κι' έμειναν ήρετές τους καρφωμένες για λίγα δευτερόλεπτα και είπαν τ'όσα, όσα δεν άδελαν τ'ά χείλια τους σε ώρες ολόκληρες φλυασιών.

—Ελάτε πειό κοντά, τού ψιθύρισε.

—'Ο Παύλος καθίσε στόν καναπέ, δίπλα στη Φλώρα. Τή; κρατούσε τ'ό χέρι κι' ένειν τ'ό άφηνε στό δικό του, κυττάζοντας τ'ό κενόν και παρακολουθώντας τις τ'άπτες τού τσιγαρόν της, έμειναν γιά λίγο έτσι, χωρίς να μιλούν, χωρίς να λένε π'όσα. Απολυτή ήσυχια επικρατούσε στό σαλόνι που τήν ευρυθυμίζαν με τ'ό μονότονο θόρυβό τους ή μηχανές τού πλίου.

(Άκολουθεί)

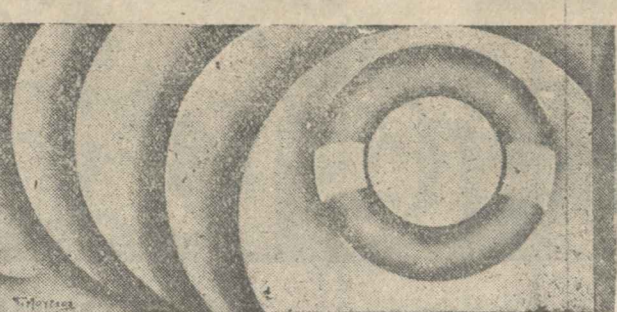
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—'Ανάγκη μεταρρυθμίσεως τού άνδρικού ενδυματός

Είς τήν Γερμανίαν γίνεσθαι σοβαρά συζητήσεις έπί της μεταρρυθμίσεως τού άνδρικού ενδυματός. 'Ο καθηγητής Κίτομπερ, της 'Γριπνής είς τ'ό Πανεπιστήμιον τού Βερολίνου, συνιστά τήν μεταβολήν τού άνδρικού ενδυματός και έπικαλείται τήν έπιστημονικήν τών ραπιδών. Τα μακρυνά μανίκια με μανικέτια και κουμπία είνε περιττά, όπως τ'ό κολάρο και τ'ό γιλέκο. 'Επί τή βάσει των τριών αυτών δεδομένων, άς προσπαθήσων να σόσουν τούς άνδρας, λέγει, από τ'ό μαρτύριον τού σημερινού έθιμου. Τ'ό ολικόν βάρος τών φορεμάτων μίας γυναικός τ'ό θέρος δεν ύπερβαίνει τ'ό εν χιλιόγραμμον, ως έπί τ'ό πλείστον δεν είναι 700—750 γραμμάρια. Οί άνδρες, έν τούτοις, σηκώνουν είς τήν πλάτην των τ'ό θέρος δύο έως τρία χιλιόγραμματα με τήν πρόσραν τού ενδυματός.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΑΤΡΙΔΑ

Του κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

πού δεν είχε γνωρίσει ούτε πατέρα, ούτε χάρα στόν κόσμο, πού τ'όστειλε ολχνοντας πέτρα πίσω του, έκείνος.

—Αί! τ'ό κλάμμα κι' ή χαρά τ'ό φέρνει σάν τή λύπη! Έβαλε τ'ό λόγο της ή μαμμή. Τί να κάνη ή νοικοκυρά; Μικρό τώχεις ύστερα από όχτώ χρόνια, μιά ζωή ολάκερη. Σείπνεντε τουτουνού όχτώ χρόνια κλείνει ο Ρηγίνος, ζωή νάχη. Σάν και σήμερα μού φαίνεται πού τόν έπιασα!

—Κάτι πήγε να πη άκόμα κι' άντισκόπτηκε μ' ένα θεληματικό χαμουρητό.

—Αί με τ'ό καλό νάρθη ο νοικοκύρης, ξαναείπε χαμουρητά, σταυρώνοντας τ'ό στόμα της να φέρη και δολλάρες, πώς τις λένε, να ίδη καλό τ'ό στίτι τους, να κάνουν κι' άλλα παιδιά, να μπη ή χαρά στό φτωχικό τους. Τ'ό Μαριώ, σκυμμένη στην πόρτα της, δέν έβγαζε τσιμουδιά άπ' τ'ό στόμα της. Ένωιθε π'όσος όλος ο κόσμος ή τανε ξένος γύρω της, —πάντα ξένος, τώρα περισσότερο— χαρές και λύπες για τόν εαυτό της.

Έκείνη τήν ώρα μπη'ε στην αυλή γυρίζοντας από κάποιο θέλημα κι' ο μικρός Ρήγας, ένα ξανθό παχουλό παιδάκι, ίδιος ο πατέρας του. Όλα τ'ά χέρια άπλωθήκανε άπάνω του, όλα τ'ά χείλια κολλήσανε στά μάγουλά του και τ'ό μικρό σαστισμένο από άγκυλιά σε άγκυλιά έσπύσσοντας και χύθηκε στην άγκυλιά της μάννας του. Εκείνη τ'ό καθίσε στά γόνατά της και τού χάιδεψε τ'ό κεφαλάκι. Και άκούοντας στό πρόσωπό του τ'ό έλεος α' μυστική.

—Τ'ό έβρεις Ρηγίνο; Έρχεται ο πατέρας σου!

Η φωνή της κόμπιασε και τ'ά δάκρυά της χυθήκανε άπάνω στά ξανθά μαλλιά τού παιδιού. Εκείνο κύτταξε σά σαστισμένο άκόμα, γύρω του, γυρνώντας να καταλάβη τί θέλουνε μαζί τ'ά γέλια και τ'ά δάκρυα. Οί άλλοι σηκώθη'αυς να φύγουν με τ'ά «καλορίζικα». 'Υστερον σηκώθηκε ή μαμμή.

—Δεν κάθεται κυρά-μαμμή να φάμε μιά μπουκιά μαζί; είπε ή θειά.

Άλλο πού δεν γύρευε ή κυρά-Πανώρη.

—Μετά χαράς σας! Νά συντροφίευσμε και τήν νοικοκυρά στην καλή τήν ώρα.

—Αι τ'ά! Μονάχα στις λίπες; Και ή χασά διπλή χαρά γίνεται με τήν συντροφιά. 'Η Μαριώ, σκυμμένη άκόμα άπάνω στό μονάκριβό της, ήτανε σάν να μην ένωιθε τίποτε γύρω της. Από καιρό σε καιρό γιλιώντας του τ'ά μαλλιάκι, τού έλεγε με μιά φωνή σβυμένη, πειό λυπητερή, παρά χαρούμενη:

—'Ακουσε, Ρηγίνο μου; Έρχεται ο πατέρας σου!

Άπάνω στό κομμό, άνάμεσα σε δύο βάζα, με σκονισμένα άμάραντα, ήτανε ή φωτογραφία τού Νικολά, μέσα σε μιά μεγάλη κορνίζα από κοχλidia της θάλασσας πού τήν είχε φέρει ο ίδιος άπάνω ταξιδιού και τήν έκανε χάρισμα στή γυναίκα του, τις ήμέρες τού γάμου του. Όταν έστειλε τή φωτογραφία του ο Νικολός άπ' τήν 'Αμερική, ή Μαριώ άνοιξε βιαστικά

τ'ό σεπέτι της, έβγαλε τήν κορνίζα, έβαλε μέσα τόν καλό της και τόν έστρεψε άπάνω στόν κομμό, να τόν καμωρήνη ή ίδια με τ'ά τόν καμωρώνουνε κι' οί ξένοι, με τ'ά καινούργια, φρεσκοειδρωμένα ρούχα, τή χνουσά καδένα, τ'ά χνουσά δαχτυλidia, πού ξεχωρίζαν άπάνω στά δαχτυλά του, καθώς είχε άπλωμένο τ'ό χέρι στό γόνα του και τ'ά χνουσά τ'ά δόντια, πού τάδειχνε, περήφανα χαμογελώντας.

Ήτανε τώρα κάμποσος καιρός πού τ'ό Μαριώ, με κάποιο κρυφό παράπονο μέσα της, για τή λησμονία τού άνδρός της άπόφυγε να σηκώση τ'ά μάτια της άπάνω στην εικόνα. Τήν προσπερνούσε άναστενάζοντας πάντα και βιάζοντας τόν εαυτό της, να μην κυττάξη. 'Ισως της έκανε κακό να τόν βλέπει έτσι με τ'ά κορνίζα του και τ'ά χνουσάρια, πού δεν ήτανε δικές της, ίσως ήθ έλε να τ'ό δειλξη τήν κάκία της και νοντας έτσι μούτρα στην άψυχη ζωγραφιά και γυρίζοντας τ'ό πρόσωπό της με θιμιά τάχα, πού δέν ήτανε πάντα παρά ιαζή άγάτης, νάτι πού της φονιότανε π'όσος τ'όνωιθε εκείνος και π'όσος έσκαζε από μέσα του, όπως στις ώρες τις γλυκές και περασμένες.

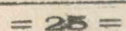
Τώρα όμως της είχε περάσει ή κάκία κάθε πρωί ξεσκούζε με άγάπη τ'ό κάδρο τ'ό σιγύριζε, σταματούσε μπροστά του σε κάθε πέρας της, έπαυσε τή φωτογραφία στά χέρια της, τήν κύτταξε όρες και της φονιότανε π'όσος είξε άλλάξει όπι τώρα, π'όσος ήτανε πειό χαμογελαστός και π'όσος τήν κύτταξε στά μάτια, σά να τή λατάρουσε. «Έλα λοιπόν τι περιμένεις; τού έλεγε από μέσα της. Κ' εκείνος της άποκρινότανε: «Δεν βλέπετε, έρχομαι».

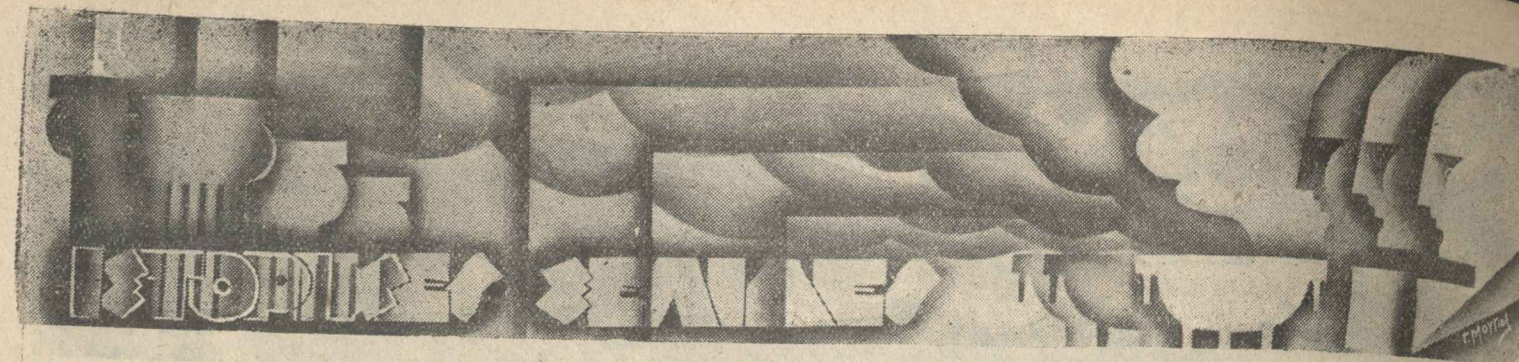
Μιά Κυριακή πρωί ο ταχυδρόμος έφερε μιά βραχέια. Τήν πήρε στά χέρια της με λαγάρια, τήν έκοψε, τήν άνοιξε. Γράμμα τ'ό δεν ήξερε, όμως τήν κρατούσε στά χέρια της άνοιχτή, τ'ά μάτια της τρέχανε άπάνω στόν γνώμο γράμμα και διάβαζε, γυρισε να διαβάση, ότι ήθελε ή καρδιά της. Τι άλλο μπορούσε να γράψη άπ' τόν Περαία τώρα ο Νικολός, παρά π'όσος έρχεται, π'όσος θά μείνη λίγες μέρες στό νησί και έχει ο Θεός. Τι άλλο ήθελε; Άς τήν έβλεπε και μιά στιγμή και ύστερα. Άς άπανα όμως της πέρασε μιά ιδέα. Άν έρχεται, καλά. Άν... Έρ'ε στην γειτονία να της διαβάση τ'ό γράμμα. Σε λίγο γύρισε με τ'ά μάτια βουρκομένα, ο Νικολός δέν έρχότανε. Δεν μπορούσε νάρθη.

Άμα έφτασε στόν Πειραιά, τού είπανε π'όσος είχε διορίσει τέσσερες μέρες μονάχα να παρουσιασθή στό Ναύσταθμό. Πήγε λοιπόν παρουσιάζοντας τόν νύμφον και τόν μπαρμπαζόνα άμέσως σ' ένα πολεμικό. Μή σκελετίζεσαι τής έρ'εσε πάλι. Θά πάμε στόν πόλεμο. Άν δώση ο Θεός και γυρίσω με τ'ό καλό, φάρθω για καλά στό νησί. Βαρ'εθνηκα τήν βενητεία... Και πάλι της έγραψε, π'όσος άν έσθη βολετό θά της ξαναγράψη. Έπ'εσε άπάνω στό σοφά και τήν πήρε ο ύπνος.

Όταν σηκώθηκε τ'ό Μαριώ από τόν ύπνο, της πονούσε τ'ό κεφάλι της, είχε και λίγη θέρμη και πόνους στά κόκκαλα. 'Η κυρά-Πανώρη ή μαμμή, πού πέρασε βράδυ—βράδυ να τήνε ίδη, είπε π'όσος ήτανε άπ' τή σύχνη.

(Τ'ό τέλος είς τ'ό προσεχές)

Ο μέγιστος δραματικός ποιητής της Άγγλιας Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, γεννήθηκε τῷ 1564, ὅπως πιστεύουν οἱ βιογράφοι του εἰς τὸ Στράντφορντ. Ὁ πατέρας του κατασκεύαζε καὶ ἐμπορευόταν γάντια, ἀρκετὰ πλούσιος στὴν ἀρχὴ καὶ ἰδιοκτῆτης δύο σπιτιῶν φαίνεται πὼς ἀργότερα ἔχασε τὰ χρήματά του. Ἄλλην ἐξηγήσῃ δὲ μπορούμε νὰ δώσουμε, γιατί διαφορετικά, μικρὸ παιδάκι ὁ Σαίξπηρ δὲν θὰ πῆγαινε νὰ ἐργασθῇ καὶ μάλιστα ὑπάλληλος κρεοπωλείου. καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, τὸ σπίτι πού γεννήθηκε καὶ πού σώζεται ἀκόμα ὡς τὰ σημεῖρα, εἶταν ἀπ' τὰ χαυνοπιτὰ τοῦ Στράντφορντ.

Τὴ μεγάλη του ὁμῶς κλίση στὸ θέατρο τὴν εἶχε δείξει ἀπὸ μικρὸς. Ἄν καὶ πῆγε μόνο στὸ δημοτικὸ σχολεῖο καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ γνωρίξῃ ὅλο στὰ λειβάδια μελετοῦσε μόνος του καὶ παιδί ἀκόμα, εἶχε γράψῃ μὴ καυστικὴ σάτυρα γιὰ ἕναν κτηματία Θωμὰ Λούση, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἄφινε νὰ κινηθῇ στὰ χοράρια του. Φαίνεται μάλιστα, πὼς αὐτὴ ἡ σάτυρα πού κίνησε τὸ μῦθος τοῦ κτηματίου ἐναντίον του, ἐγινε ἀφορμὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ γίνῃ ὑπάλληλος κρεοπωλείου. Κι' ἀπὸ δὴ ἀρχίζει ὁ ἀγὼν.

Ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσο καιρὸ στὸ κρεοπωλεῖον, ὅπου ἀπήγγελε μάλιστα καὶ αὐτοσχέδιες ἐλεγείες, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ σφάζουν κἀνα βῶδι, ἔφυγε καὶ ἔκανε διάφορες χοντροδουλειές. Στὰ 1583 παντρεύτηκε ἀπόκτησε δύο παιδιά διδύμα, τὸν Ἄμλετ καὶ τὴν Ἰουδήθ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Λονδίνο. Πέρασε ὁμῶς δυστυχῆς μεγάλες κι' ἐφθασε ἀκόμη στὸ σημεῖον, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ τὴν οἰκογένειά του, νὰ βαστάξῃ τὰ λόγια τῶν εὐγενῶν ἔξω ἀπ' τὴς πόρτες τῶν θεάτρων, σέρονοντας ἔτσι ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα καὶ γιὰ νὰ μπῇ στὴν ὑποχρέωσι τοῦ θεάτρου εἶχε περάσει καιρός. Ἀλλὰ καὶ στὸ θέατρο δὲν ἔκανε παρὰ δουλειὰ δδηνουῖ, βγάζοντας τοὺς ἡθοποιούς στὴ σκηνή.

Ἀπὸ τὰ 1587 ὡς τὰ 1592 δηλαδή πέντε ὀλόκληρα χρόνια ὁ Σαίξπηρ ἐξαφανίζεται. Τί ἔκανε, πού ἔξυσε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἂν καὶ φαίνεται πὼς ἐξασφαλίζοντας ὅπως δῆποτε τὰ πρὸς τὸ ζεῖν, ἀποτραβήχτηκε γιὰ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ γράψῃ... γιατί ἀργότερα ἐμφανίζεται πλέον ὁρμος. Ἀπὸ τὰ 1592 ἐμφανίζεται γιὰ σπουδαῖος ἡθοποιὸς καὶ γιὰ μεγάλος δραματογράφος.

Ὁ κόμης Σουθάμπτον πιθανὸν νὰ τὴν ὑποστήριζε στὸ διάστημα αὐτό, γιατί καὶ τὴν «Ἀφροδίτη καὶ Ἀδωνις» καὶ τὴ «Λουκρητία» (1593—1596) τὰ ἀνέρωσε αὐτόν, κι' ἀπ' αὐτὸν πρωτοκινήθηκε στὸ θέατρο. Μὲ τὴ σύστασή του, στὸ θέατρο τῶν «Μαύρων Μοναχῶν», πού τὸ διηύθυνε ἕνας τετραπέρατος θεατρώνης, ὁ Μπούρμπαχ, ὁ Σαίξπηρ ἔπαισε τὰ πρῶτα του λεφτὰ ἀπ' τὰ ὅποια ἀγόρασε ἀκόμα καὶ σπίτι καὶ κτήματα στὴν πατρίδα του πού ἐπεσκέπτετο συχνά. Μὲ τὴν ἐπιχορήγησή τοῦ Λόρδου Γκάρμπερλαν, κόμης τοῦ Λέσεστερ παριστάνοντο τὰ ἔργα του ἐνώπιον τῆς βασιλείας. Ἐλισάβετ καὶ τοῦ διαδόχου ἀπὸ τοὺς «Βασιλικούς Ἡθοποιούς».

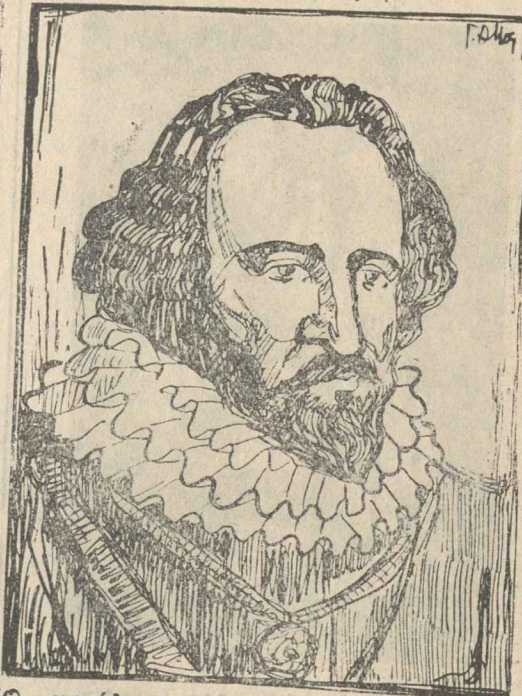
Ἀλλὰ ὁ Σαίξπηρ δὲν ἔμενε εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιοῦ καὶ στὰ 1601 ἄρισε τὸ θέατρο γιὰ νὰ ποτὲ βῇ χθὴ σπίτι του στὴν ἐπαρχία, πηγαίνοντας μόνο πού καὶ πού στὸ Λονδίνο.

Ὁ Σαίξπηρ ὁμῶς δὲν ἔζησε πολὺ, πέθανε 52 χρονώντις 23 Ἀπριλίου 1616. Κανεὶς δὲν εἶχε στὸν καιρὸ του ἐκτιμηθεῖ τόσο ὅσον αὐτός. Στὴν Ἀγγλία, βασιλιάδες, πρίγκιπες, εὐγενεῖς, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅλοι εἶταν ἐξετρελλασμένοι μαζί του... καὶ τὸ σπίτι μετεσκευάσθη εἰς μουσεῖον ὅπου οἱ

ΣΑΙΞΠΗΡ

λάτραι τῆς τέχνης τὸ ἐνθυμοῦνται πάντοτε ὡς ἀνώτερο προσκύνημα.

Τὰ ἔργα του ὁμῶς, εἰναν γνωστὰ, μόλις πρὸ 130 ἐτῶν. Ὁ Σαίξπηρ δὲν ἐφρόντισε γιὰ τὴν ἐκδόσή τους καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶχαν λησμονηθεῖ. Εὐτυχῶς ὁμῶς, ὁ δραματικὸς ποιητὴς Ρόου τὰ ἐξέδωκε καὶ ὁ περίφημος ἡθοποιὸς Γκάρουκ ἀνέβασε στὴ σκηνὴ τὰ κυριώτερα, γιὰ τὰ γίνῃ ὁ Σαίξπηρ δημοφιλὴς ἀμέσως καὶ γιὰ νὰ πάσῃ σὲ λίγο στὴν ἱστορία τῆς τέχνης. τὴν δέ-

Ὁ μεγάλος δραματικὸς Συγγραφεὺς Σαίξπηρ

σιν τοῦ μεγαλυτέρου, μετὰ Χριστόν, θεατρικοῦ συγγραφέως.

Ὁ Βολταίρος, ὅταν εἶδε εἰς τὸ Λονδίον τὰς παραστάσεις αὐτάς, διηγεῖτο εἰς τοὺς συμπατριώτας του ὅτι εἶδε θαύματα ἐν ᾗ «μεθυμένον μεγαλοφυῶς». Καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν πού ἀργησαν κάπως νὰ τὸν παραδεχθοῦν, τὸν ἐπέβαλλον ὁ Λέσσιγκ καὶ ὁ Γκαίτε.

Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ παγκόσμιος φήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἀγγλοῦ. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ δημοσιεύσις ἀπειρῶν ἐκδόσεων τῶν ἔργων του, μεταφράσεων, σχολίων καὶ βιβλίων περὶ τῶν ἔργων του.

Τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ εἶναι α) Κωμωδία: «Οἱ Μένεμοι», οἱ «Εὐπατριδαί τῆς Βερώνης» ἢ «Ἐξημέρωσις ἀντιθάσσει γυναικός», οἱ «Ἀπολασθέντες μόχθοι τοῦ ἔρωτος», «Ὁλες ἀγαπᾶτε» κ.λπ. β) Ἱστορικά: «Ἐρρίκος στ'», «Χρονικὸν τοῦ Χόλλυνεδ», «Ριχάρδος Γ'», «Ἰωάννης ὁ Ἀκτῆμιων», κ.λπ. γ) Τραγωδία: «Τίτος Ἀνδρόνικος», «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα», «Ἀμλέττος», «Ὁθέλλος», «Βασιλεὺς Λῆρ», «Μάκβεθ», «Τίμων ὁ Μισάνθρωπος», «Ἀντώνιος καὶ Κλε-

οπάτρα», «Κορίολανός», «Κυβελίνος» κ.λπ.

—Καὶ ὅσο καὶ νὰ μὴ σπουδασὲ ὁ Σαίξπηρ, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντισε σὲ σχολεῖα, ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀναδεικνύεται ὡς ἄνθρωπος πλούσιον μόρφωσιν, νοημονέστατος, ἐμβριθὴς γνώστης τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀποράμιλλος εἶναι εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτήρων. Καὶ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ τὸν πρῶτον ρόλον ἔχει τὸ Ἔγὼ τοῦ πρωταγωνιστοῦ.

Τὰ πάθη, τὰ γεγονότα, ἡ τύχη καὶ ὁ σὸν καὶ ἂν συνδέονται μὲ τοὺς ἥρωας τῶν ἔργων, διὰ τὸν Σαίξπηρ εἶναι διὰ αὐτὸν συνέπεια τῶν χαρακτήρων των καὶ ἐν γένει ματα δευτερεύοντα εἰς τὴν ὅλην κίνησιν τοῦ ἔργου. Τὸ κέντρον τῆς βαρύνουσας ἡ καρδία, ἡ συνειδήσις... καὶ μόνον αὐτὰ λυτῆσαι σχηματίζονται ἀπὸ τὰ σφάλματά τους. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ κλίνει μὴ ἀνταστέσει σὲ ποικιλία συλλογῇ ἀπὸ γνώμης τὰ ἔργα του:

—Ἐχε περισσότερα ἀπ' ὅσα δείχνεις.
—Λέγε λιγότερα ἀπ' ὅσα γνωρίζεις.
—Λιγότερα ἀπ' ὅσα κοιτάς νὰ διανέμεις.
—Μὴν πᾶς πρὸς ἕνα βόλσκης καβέλλα.
—Ἄκουε πολὺ καὶ πῖστευε λιγὰ.
—Ἀλλοίμονο σὲ κείνον πού ἀγὰ μ'ετανοιώνει.

—Ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν εἶναι πάντα τυχερός.

—Οἱ πεισματάρηδες πρέπει νὰ παθαίνουν γιὰ νὰ μαθαίνουν.

—Πρέπει καθένας νάνε τοῦ καιροῦ του.
—Εὐαισθησία καὶ σπαθὶ καθόλου δὲν ταιριάζουν.

—Ὁ τι γυαλίζει πάντοτε δὲν εἶνε καὶ χρυσάρι, κλπ.

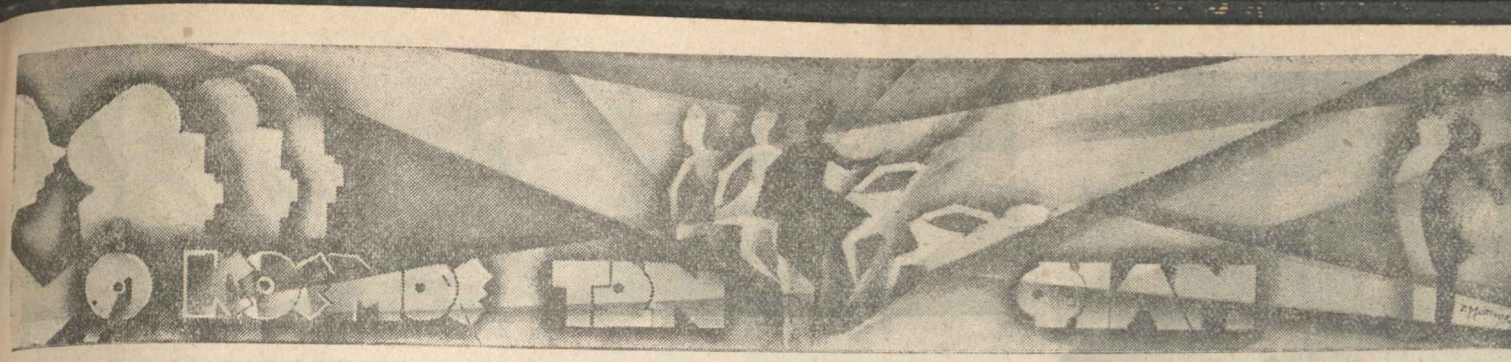
Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ Σαίξπηρ πού βεβῆκε αὐτοὺς τοὺς ὑστερηκοὺς ἥρωας πού μᾶς παρουσιάζει; Ἀπ' τὸν Ὁθέλλο ὡς τὸν Σάβλοκ στὸν ἔμπορο τῆς Βενετίας δὲν ἔχουν ὅλα τὴν σφραγίδα ἐνὸς Σοφοκλῆ, ἐνὸς Εὐριπίδου, ἐνὸς Αἰσχύλου; ἢ μήπως διαφέρουν;

Κανεὶς δὲν τὸ ἀρνείται ὅτι εἶσι εἴναι ἄλλα γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, πολλοὶ ἡμφισβήτησαν τὴν πατρότητα τῶν ἔργων του.

Ἐλέγαν δηλαδὴ ὅτι αὐτὰ δὲν τὰ ἔγραψεν ὁ Σαίξπηρ, ἀλλὰ ὁ δοκιμαχέλαρος Φραγκίσκος Βάκων, ὁ δὲ Σαίξπηρ ἔλαβε μέρος μόνον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν των ἐκσκηνῆς. Ἀνεπτύχθη ὀλόκληρος φιλολογία πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ πέρασε πολὺς καιρός, μέχρις ὅτου ἀποδείχθη ὅτι ὅπῃ τεραστία διαφορὰ μετὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τοῦ Βάκωνος. Τελὸς ἡ ἱστορία παρεδόχθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ πλέον.

Ὁ μέγας Σαίξπηρ, ὁ τόσο ἀδίκηθαι δὴ ἀποτελεῖται πάντοτε τὸ μεγαλύτερο παραδειγμα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ θὰ εἶναι σύμβολον ἀκλόνητον εἰς τὸ μέγεθός του.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Στὰς 4 Ἀγούστου 1931 ὁ Τζῶν Τζίλμπερτ πῆγε τὸ διαζυγίόν του ἀπὸ τὴν τρίτην του γυναῖκα τὴν Ἰνὰ Κλαίρ. Πρώτη του σύζυγος ἦτο ἡ Ὀλίβια Μπούρσελ καὶ δευτέρα ἡ Λεάτρως Τζῶν. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ γάμοι ὅπως καὶ ὁ τρίτος κατέληξαν σὲ διαζυγίον.

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα πού παντρεύθηκαν, ὁ Τζῶν καὶ ἡ Ἰνὰ, 9 Μαΐου 1929 τὸ Χόλλυγουντ, πού ἤξευρε καλὰ τὸν Τζίλμπερτ, ἀλλὰ δὲν γινώριζε τόσο καλὰ τὴν γυναῖκά του, ποίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν διάδωσιν περὶ τοῦ διαζυγίου των.

Ἡ Ἰνὰ Κλαίρ ὁμῶς ἦτο μὴ ἐξυπνὴ καὶ δραστηρία γυναῖκα. Ἄν καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς ὑπέστη τὰς πρὸ σκληρὰς δοκιμασίας καὶ ἀπαγορευσε, δὲν ἀπέδειξε τίποτε καὶ ἔκαμε ὑπομονὴ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅλα θὰ διορθωθῶν μὲ τὸν καιρὸ. Πάντοτε εὗρισκε προλήψεις γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς, στὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ στὸ κοινόν. Συγγρησθεὶς ὅλα τὰ παραπατήματα ἀκόμη ἔκείνη πού ἔθιγαν τὸν ἐγωισμόν τῆς.

Ἡ Ἰνὰ ἦταν μὴ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ Μπρόντγουεϊ καὶ ὁμῶς ὅταν παντρεύθηκε αἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν ὅλες τὰς στήλας γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἔδωσαν τόσοον ὀλίγη σημασίαν εἰς ἐκείνην, ἀφοῦ τὴν ἀνέφεραν ὡς ἀτίτιστα ἐνὸς Μούζικ Χόλλ στο ὅποιον δὲν εἶχε πατήσῃ ποτὲ τὸ πόδι τῆς. ἔχασε ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομά τῆς καὶ τὴν προσωποποίητᾶ τῆς ὡς ἡθοποιός, γιὰ τὸ ἄνδρας τῆς φρόντισε ὅταν γύρισε τὴν πρώτην τῆς ταῖνια νὰ τὴν οὐκλαμάρῃ ὡς «Κι Τζ. Τζίλμπερτ» ἀντὶ τοῦ ὀνόματος πού τὴν εἶχε κόμει διάσημοστὸ Μπρόντγουεϊ. «Ἰνὰ Κλαίρ».

Ὅταν παντρεύθηκαν, λέγει ἡ ἰδία καθε ἐφημερίδα ἀνέγραψε καὶ μὴ διαφορετικὴ αἰτία, γιὰ τὸν γάμο μας. Καμιά ὁμῶς δὲν ἔγραψε τὴν πραγματικὴν, πού ἦταν ὅτι ἦσαν τρελλῇ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαποῦσα σὰν ἕνα ρομαντικὸ κορίτσι πού ἐρωτεύεται γιὰ πρώτην φορὰ. Ἐκείνο ὁμῶς πού ἤθελαν νὰ πιστεύσουν οἱ περισσότεροι ἦταν ὅτι ὁ γάμος μας ἦταν ἀποτέλεσμα, μὴς τρελλῆς βραδείας καὶ τῆς μέθης. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ σπῆτι μας εἶχε γυαλένους τοίχους καὶ τὰ μάτια ὅλων ἦταν κρηφωμένα ἐπάνω μας. Ὁ κόσμος ἔραζε στοιχήματα πόσον καιρὸ θὰ κρατήσῃ ὁ γάμος μου. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἐκνευρίζομην γι' ἐγὼ καὶ ἔκαμνα καὶ ἔλεγα ὅλο ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἔπρεπε».

Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Ἰνας καὶ ταλαμῶναι κανεὶς τὴν σκέψιν τῆς, τὴν ὅποια δὲν ἐκφράζει, «σὲ ὅποιονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ θὰ μπορούσαμε τὰ ζήσωμε εὐτυχεῖς». Ἐπὶ δύο ἔτη κυκλοφοροῦσαν συνεχῶς διαδόσεις γιὰ τὸ ζεῖν τοῦ Τζίλμπερτ, ποτε ὅτι δόσεις γιὰ τὸ ζεῖν τοῦ Κλαίρ, ποτε ὅτι χωρίζουν καὶ ποτε ὅτι συμφιλιώνονται. Ἀλλὰ μὲ τὰ δύο ἔτη ἡ ὑπομονὴ τῆς Κλαίρ ἐλητηλήθη καὶ ὅταν ἔφυγε εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴν ταῖνια «Βασιλικὴ Οἰκογένεια» ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ὑποβάλλῃ μὴνυσιν ἐναντίον τῆς ὅτι τὴν ἐγκατέλειψε καὶ νὰ πάσῃ τὸ διαζυγίον. Ἐπὶ τοῦλάχιστον δὴ εἶχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ λέγῃ ὅτι τὸν ἄφησε ἐκείνη.

ΕΝΑ ΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΟΥ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΤΖΙΛΜΠΕΡΤ

καὶ ὅχι ὅτι τὴν ἐγκατέλειψε αὐτός. Ἀλλὰ ὁ Τζῶν δὲν παρεδέχτο ποτὲ νὰ ἀφήσῃ, στὸ κοινόν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπῆρχε στὸν κόσμο γυναῖκα πού ἤθελε μόνη τῆς νὰ ἀφήσῃ τὸν ὀνυλικὸ ἥρωα τόσοον ἐρωτικῶν περιπετειῶν καὶ ἡ Ἰνὰ Κλαίρ τοῦ ἔκαμε καὶ αὐτὴ τὴν τελευταία συγκατάβασιν καὶ παραδέχθηκε νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἐκδιωγμένη.

Ἰνὰ Κλαίρ καὶ Τζῶν Τζίλμπερτ

σύζυγος γιὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὸ στάδιόν του.

«Τοῦ ἔκαμα ὅλας τὰς παραχωρήσεις, λέγει, γιατί βρισκετο σὲ μὴ δύσκολη ἀποφῇ τοῦ σταδίου του, καὶ ἡ κακὴ διαφήμις μπορούσε νὰ βλάψῃ ἐμέ. Μοὶ λέγουν ὅτι φοβάται πολὺ, μήπως πῶ τίποτε πού μπορεῖ νὰ τὸν δείξῃ ὅπως εἶναι πραγματικῶς, καὶ καταστρέφω τὸ στάδιόν του. Ἀς μένει, ἡσυχος ὁμῶς, ποτὲ δὲν θὰ θελήσω νὰ βλάψω τὸν ἄνδρα πού ἀγάπησα κάποτε. Κι' ἔστέρα θέλω νὰ τοῦ ἀποδείξω μὲ τὴν ἀσῖν μου, ὅτι δὲν ἦμην ὅπως μὲ φαντάζετο, κι' ὅτι ὅλα ὅσα εἶπε ἡ σκέφθηκε γιὰ μένα ἦσαν ψέμματα».

Ποὺς ὁμῶς μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι μέσα σ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχει βάλῃ καὶ τὸ δακτυλίδι του ἡ Α. Υ. ὁ ἔρως;...

Ἡ Ἰνὰ Κλαίρ δὲν λέγει πολλὰ γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν ζωή. Ὁ Τζίλμπερτ ὡς μόνη αἰτία τοῦ διαζυγίου των λέγει «ὅτι ἔνα σπῆτι εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ δύο ἀστέρας» καὶ ἀκόμη «ὅτι ἡ Ἰνὰ ἦτο πολὺ διάνοο».

Οἱ φίλοι των ὁμῶς ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ πρῶτο μάλωμα ἔβρασε τὴν πρώτην ἔβδομάδα τοῦ γάμου των. Ἦσαν καλεσμένοι σ' ἕνα φιλικὸ γιῶτ γιὰ νὰ περάσουν τὸ Σαββατοκύριακο. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν ἀγκυροβολημένα καὶ ἄλλα γιῶτ. Ὁ Τζίλμπερτ ἦτο τότε στὶς δόξες του καὶ γνωστός εἰς ὅλους ἐνῶ ἡ γυναῖκά του ἦτο τελείως ἀγνωστο: στὸν κύκλο του, μ' ὅλα ταῦτα γιὰ τὸν ἐνδιαφέρον τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Μία βραδυνὰ ὁμῶς πού ἦτο κουρασμένη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἐπιστρέψουν γωότερα, ἐκείνος δὲν παραδέχθηκε, τὴν ἀπῆε νὰ φύγῃ μόνη τῆς, κι' ἐκείνος δὲν ἐπιστρέψε παρὰ πολλὰς ὥρας ἀργότερον βύτερα ἀπὸ μὴ ὀρθοῶδη νύκτα.

Μὲ ἄλλους λόγους ἡ Ἰνὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ, ἡ ἴδεια ἀγάπη καὶ οἰκογένεια ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν ἐσοκίετο γι' αὐτή.

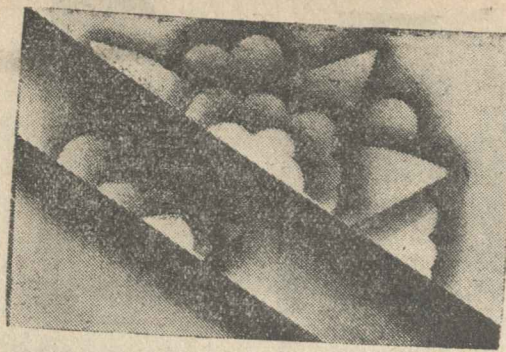
Αὐτὸς ὁ γάμος κόστισε τὴν Ἰνὰ Κλαίρ διακόσιες χιλιάδες δολάρια. Σ' αὐτὸ τὸ ποσὸν συμπεριλαμβάνονται τὰ συμβόλαια πού ἔχασε ἐξ ὑπατιότητος τοῦ Τζῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ἔξοδα τὰ ἔκαμε μόνη τῆς, τοιαύτης αὐτοκινήτου, διαμερίσεως, κάποτε τροφὴ καὶ κατοικία, ἀκόμη καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ γαμήλιου ταξιδίου τὰ ἔκαμε ἐκεῖνη.

Ὅταν ἐγίνε ἡ δικὴ τοῦ διαζυγίου, ὁ δικηγόρος τῆς, τῆς εἶπε ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἕνα ποσὸν ὡς ἀποζημιώσιν ὅλᾶ ἐκείνη δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ νὰ γίνῃται λόγος γι' αὐτὸ. Ὑπέγραψε ἐξ ἰδίων τῆς ἕνα χαρτί ὅτι δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμίαν ἀπαιτήσιν. Τὸ μόνον πού δέχθηκε νὰ πάσῃ ἦτο τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς τῆς ἐν ὅσῳ ἦτο γυναικὴ του, ἀννήθηκε μάλιστα νὰ περάσῃ σὲ λογαριασμὸν αἰκοῦ χιλιάδες δολάρια γιὰ τοιαύτης. Ἐὰν ἂν ἦσαν σπῆταλη γιὰ τῆς τοιαύτης μου, σ' αὐτὸ δὲν ἐθδύνεται ἐκεῖνος, ἀλλὰς τε αὐτὸ εἶναι μὴ ἀποχρέωσις τῆς καριέρας μου.

Τὸ τελικὸν ποσὸν πού δέχθηκε νὰ πάσῃ—σάραντα χιλιάδες—μπορεῖ νὰ φανῇ ὑπερόγκο σ' ἕνα ἀστέ, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἡθοποιὸ πού βγάζει δέκα χιλιάδες τὴν ἑβδομάδα, δὲν εἶναι τίποτε.

Ἡ Ἰνὰ πληρώνει ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ διαζυγίου τὰ ὅποια ἀνέγονται σὲ ἀσκέτες χιλιάδες. Θέλει λέγει νὰ κάμῃ ἕνα τελευταῖο δῶρον στὸν ἄνδρα πού ἀγάπησε: θέλει νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

Ο ΜΕΤΕΡΑΝΕΣΕΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όχι, είπε η νέα.
—Χμ! Αυτός δεν θα ήταν ο τρόπος με τον οποίον θα εδραπέτευε η γυναίκα αυτή. Είδατε τι φορτίο είχε το αυτοκίνητο;
—Δεν είδα τι φορτίο είχε. Τό μόνο που παρατήρησα ήταν ότι η μία πόρτα δεν ήταν εντελώς κλεισμένη.

Τα χαρακτηριστικά της Μάρθας είχαν αναγνωριστεί σε όλα τα αστυνομικά τμήματα και είχαν αρχίσει σύντονες έρευνες για την άνευρεσί της.

Υπήρχε βέβαια κάποιος λόγος που η γυναίκα αυτή είχε σπύσει να εξαφανισθεί. Ο Τιμ έμαθε από τους δικηγόρους του νεαρού Όκράιτ ότι αυτή είχε μία κατάθεση στην Τράπεζα άνευρομένη σε 8000 λίρες, η οποία είχε αποσυρθεί την προηγούμενη μέρα από τη Μάρθα. Ούτε λεπτό από το ποσό αυτό δεν εφάρθηκε μέσα στο σπίτι ή στις τσέπες του νεαρού.

Εξ άλλου πολύ λίγα από τα πράγματά της βρέθηκαν μέσα σπίτι. Ήταν φανερό ότι η Μάρθα ήταν προετοιμασμένη για μία γρήγορη φυγή μόλις τα σχέδιά της εναυαγόσαν.

Ο δικηγόρος έδωσε και άλλες ενδιαφέρουσες πληροφορίες στον Τιμ.

Από την υπηρεσία της κοντά στον τρελό, δεν έβγινε καθόλου ζημιωμένη. Ο γέρος Όκράιτ ήταν πολύ γενναίος προς τον γυιό του σαν να μην ήθελε να παραδεχθεί ότι αυτός ήταν τρελός. Πάντοτε είχε υποδείξει τον Όκράιτ ότι ήταν επικίνδυνο να επιτρέψει στον νέο να έχει τόσο μεγάλους κινητούς λογαριασμούς στις Τράπεζες, αλλά αυτός δεν ήθελε να άκουση τίποτα για την διανοητική ικανότητα του νέου.

Ο Τιμ έγυρισε εκείνο το απόγευμα στο Κάρλτον, κατακουρασμένος. Έπηρε το μάτι του και είχε κατεβάσει τις κουρτίνες του δωματίου του για να πλαγιάσει όταν του έφεραν ένα τηλεγράφημα. Με κατάπληξί του εδιάβασε τις λέξεις αυτές:

«Γυρίζω αύριο στο Λονδίνο, Θά ήθελα να σάς ιδώ».

Το τηλεγράφημα προήρχετο από την κυρία Ντάνεϊ και ήταν σταλμένο από το Παρίσι.

Το απόγευμα της επομένης ημέρας η κυρία ήλθε πράγματι στο ξενοδοχείο με την παντοεινή της ψυχραιμία και άταραξία.

—Φοβούμαι ότι σάς έκαμα να ταράχθηκε εκείνο το βράδυ που σάς είχα τηλεφωνήσει, άρχισε να λέει. Η αλήθεια είναι ότι ο Διού είχε πάρα πολύ ζηλιάρης και είχε ανακαλύψει μία παλιά μου γνωριμία. Επίσης είχε πειραχθεί επειδή σάς είχα πη πολλά πράγματα που δεν έπρεπε να σάς πω...

Ο Τιμ την εκκέντησε, αν όχι με θαυμασμό, πάντως με ζωηρό ενδιαφέρον.
—Διού, νομίζω έννοείτε τον άγαπητόν σας σύζυγο;

Εκείνη κίνησε το κεφάλι της καταφατικά.

(Ακολουθεί)

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 1η

Αρχίζομεν από σήμερα την δημοσίευσιν των πρώτων απαντήσεων εις τας ερωτήσεις του νέου μας διαγωνισμού.

Απαντήσεις

Για ευντυχέστερο άνθρωπο στην Ελλάδα θεωρώ το χαρούμενο τσοπανόπουλο που ήσυχαι και άμεριμνα βόσκει το μικρό του κοπάδι στις άποκρημνες αλλά καταπράσινες βουνοπλαγιές συντροφιάς του τόν καλόκαρδο Πάνα.

Διευ. Ι. Πετρόπουλος

Ο τυχόν ηλίθιος που δεν είναι εις θέσιν να ενδιαφερθή για τη ζωή.

Γ. Δ. Μπενάρδος

Ποιος είναι ο ευντυχέστερος άνθρωπος στην Ελλάδα;

Μά και ποιος είναι εκείνος που νοιώθοντας την έννοια αυτής της λέξεως μπορεί να τον ευχρη; Στον πλούτον; Είς εκεί που απέχει παρασάγγας της ευντυχίας. Στην Δόξα; Είναι και αυτό κάτι το δύσκολον. Μόνον ένας άναίσθητος μπορεί να θεωρηθή ευντυχής και τὰ μικρά παιδάκια άνιδα ακόμη από το ψέμμα της Κοινωνίας.

Κώστας Θνητός

Έχουμε άπειρα πρόσφατα παραδείγματα για να πιστεύουμε ότι πίσω από τὰ εκατομμύρια κρύβονται πολλές φορές οι μεγαλύτερες δυστυχίες. και πώς τὰ μέγαρά στεγάζουν συχνά δδυνήρες τραγωδίες, γι' αυτό φαντάζομαι πως ο ευντυχέστερος άνθρωπος στην Ελλάδα είναι εκείνος που έχοντας τὰ μέσα της ζωής, περλά τις μέρες του κοντά σε μία πραγματική Αγάπη, χωρίς τις αγωνίες της στεργλίνης και τη πλεονεξία του πλούτου, εκπληρώνοντας το πραγματικό προορισμό του αγαπώντας και βοηθώντας τον δυστυχή πλησίον του όπως μās προστάζει και ο Χριστός μας.

Αννίτα

Ευντυχέστερος είναι εκείνος που έχει εξασφαλίσει μέχρι θανάτου το ψωμί του.

Μίμης Γαϊτατζής

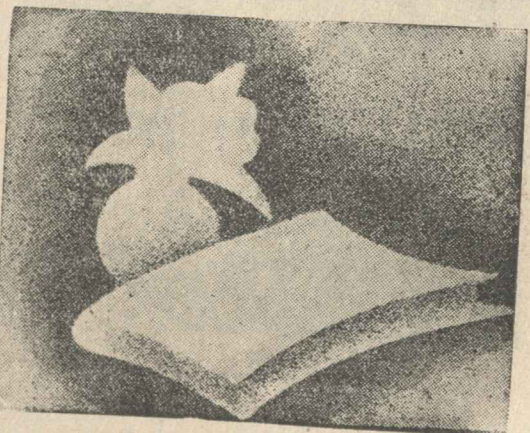
Ο Ατσιγγανός γιατί είναι ο μόνος άνθρωπος που δεν έχει βλέςεις στη ζωή ανώτερες του πεπρωμένου του.

Ανδ. Ζαφειρίδης

Εγώ!

Ιω. Π. Αμπλιανίτης

Η λέξις ευντυχέστερος φαντάζομαι δεν ανήκει σε κανένα παρά μόνον σε εκείνον που είχε το ευντυχία να μη γνωρίσκηκα.

ΕΠΑΓΧΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Επειτα από αρκετόν χρονικό διάστημα συνητήθησαν σήμερα εις το γήπεδον της Παναχαϊκής αι δύο ισχυρά ομάδες της πόλεώς μας «Π. Γ. Ένωσις» και «Νίκη».

Ο αγών ηρχίσε εις τας 4.20 υπό την άμερόληπτον διαιτησίαν του κ. Τσακίρη. Με το σφύριγμα του διαιτητού πρώτη κατέρχεται η Νίκη προς το τέμα της Παναχαϊκής ανακόπτεται όμως υπό του διαιτητού ο αγών εξαιτίας του ότι παίζεται άνευ αποτελέσματος και με άποροχήν της Παναχαϊκής. Είς το 15ον λεπτόν ο Μπελνές δίδει πάσαν εις τόν Σέμπερ όστις δι' ενός υπερόχου κυττήματος χαρίζει το πρώτον και τελευταίον τέμα της ομάδος του.

Ντόλο

Κον. Παπής

Όλοι θα μάθате για τόν Αφών που έπαθε άμνησία ο καυμένος. Στά παραμένει να μέρδς δεν πελαγώνει κι είναι κι αυτό πολύ ευντυχισμένος.

Σάκης Σαμράς

Α. Πανταζέπουλος

Ο Αρμάνδος Δελλαπατρίδης

Οταν ένας άνθρωπος ποθεί κάτι και ένψ δεν το απέκτησε νομίζει το αντίθετον είναι κατά την γνώμη του ευντυχής για τόν άπλούστατο λόγο διότι είναι τρελός. Και τέτοιος κατά την γνώμη μου είναι Δελλαπατρίδης.

Γ. Παπαδογιάννης

Τάκης Σταμής

Ο ευντυχέστερος πάντων τών Ελλήνων ο Διότης της Έκδοτικής Τσουδερός.

Γρη. Αναγνωστόπουλος

Εκείνος που δεν φορολογείται.

Διευ. Σαμπαζιάτης

Ο κ. Αύγουστος Σκλάβος. Διότι συγκεντρώνει τα έξις δύο σπουδαία πράγματα που κανείς ποτέ δεν είχε, δηλ: ένψ είναι Αύγουστος (αυτοκρατορ) είναι και Σκλάβος είναι και Αύγουστος!!

Σωκράτης

Η κ. Δολότα Ιωαννίδου ή... πολυτομμουριούχος!..

Δήμητρα Τσιροτά

Όποιος δεν έχασε στο χρηματιστήριο.

Γεώργ. Σαράνης

Έλευ. Μαργαρίτην, μπορείς να στείλετε άλλην επιστολήν. Πάντως δεν ευντυχόμεθα εάν χαθούν στο Ταχυδρομείο αι απαντήσεις σας άπεριόφθησαν. Γεωργ. Κοντολίδην. Και αι δικαί σας άπεριόφθησαν. Κ. Λυμπερήν. Άσχημάτην Νασαίαν άπεριόφθησαν.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΣΑΣ ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

(0,50 λεπτά ή λέξις)

—Σ' όποιαν ή όποιον αι απαντήσεις μου φανούν άστειες άς μου ζητήση εξήγησις.

Μίμης Γαϊτζής

ΚΕΡΑΥΡΑ. Άγώνες Ναυτικού όμίλου Κερκύρας (Ν.Ο.Κ.). Τήν πρώτην της παλαιούσης Κυριακής έγένοντο εις τόν λιμενίσκον του Λιμεναρχείου οι Α' Έσωτε-

ρικοί άγώνες του Ναυτικού Όμίλου Κερκύρας.

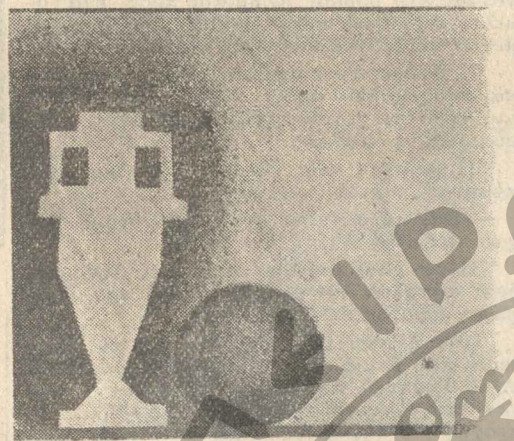
Οι νικηταί εις τὰ διάφορα άγωνίσματα είναι οι έξής:

100 μ. έλευθέρα Α' Αλεξ. Καρδάκης εις 1'14 Β' Κ. Σταυρίδης και Γ. Κ. Κοκοτός. 200 μ. έλευθέρα Α' Κ. Σταυρίδης 2'45 Β' Καρδάκης Γ' Κ. Κοκοτός.

180 μ. προσθία Α' Δ. Οικονόμου 1'28 Β' Λαζαράς και Γ' Τράντας.

200 μ. προσθία Α' Οικονόμου 3'17 (Πανελλήνιον ρεκόρ 3'16) Β' Σ. Λαζαράς Γ' Κ. Λάνδος λόγω όμως άντικανονικότητος ο Οικονόμου άπεκρίσθη άναδειχθέντος νικητού του Λαζαρά.

Μικτή Σκυταλοδρομία 4x50. Είς αυτήν συμμετέσχον οι Αλ. Καρδάκης εις έλευθέραν κολύμβησιν. Γιαννόπουλος Τούτας εις Όβερ-Άρμ Σ. Λαζαράς εις προσθίαν και Κ. Σταυρίδης (Τσάκ νάιφ και Χιροντέλ) Κ. Κοκοτός (Χιροντέλ) Τούτας Γ. Θωμάς Ζερβός και Κ. Λάνδος. Μετά το πέρας τών άγωνισμάτων έγένοντο έπιδείξεις Οδώτερ Πόλο. Σημειωτέον ότι αι πρόσοδοι τας όποιās έπέτυχεν ο Κ.Ο.Κ. είναι μεγάλοι δεδομένου ότι είναι μόλις το πρώον έτος από της ιδρύσεώς του. Είς τούς άγώνας παρέστησαν αι Δημόσιαι άρχαί.

Πρακτικόν πνεύμα

—Αν καθήσκη φρόνιμος, Τοτό, δά σου δώσω ένα φράγκο κατακύνουρο.

—Δέ μου δίνεις καλύτερα ένα διηραγχο παληό;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αίτησαν Μακρυγιάννη.—Προχειρογραμμένο και ρηχό. Παύλον Ρόδην.—Καλά. Ηφ. Βουργιανού.—Καλό. Β. Ιωαννίδου.—άπορίπτεται. Τζένιν Ντέμναβι.—Παρεδόθη εις την διαχειρίσιν δια τὰ καθ' εαυτήν. Ε. Κ.—Καλά! αλλά είναι δικά σας; άμμιβάλλομεν. Δημόσιον.—Άπορίπτεται. Α. Μπενρεμπήν.—Περί τίνος πρόκειται; για γράφτε μας γιατί δυστυχώς δεν ένθυμούμεθα. Πνοή Αύρας.—Άπορίπτεται. Άντ. Κωστήν.—Ευχαρίστωσ υπό τών όρων όμως να άποστείλητε και δοκιμαστικήν άνταπόκρισιν και έφόσον έγκριθεί... Στέφανον Πασχαλίδην.—Διορίσθητε. Ρ. Ρ.—(Ένας άναγνώστης) πως θέλετε, να τὸ ξέρωμε αυτό από τις φωτογραφίες; Άλέκον Ζυγάρτην.—Άπορίπτεται. Ιωάν. Ζαλάχην.—Επίσης. Μ. Σαουντέζην.—Παρεδόθη εις την διαχειρίσιν. Άλεξ. Χριστοφίλην.—Άπορίπτεται. Μιλ. Παπαϊωάννην.—Καλό. Έχρεώθητε με δραχ. 5 δια δικαίωμα κρίσεως που είναι για κάθε τραγουδι 10 δραχμαί. Κ. Χριστοφίλην.—Άπορίπτεται. Άγγελον Σύριον.—Έάν έντός εβδομάδος δεν άνακαλέσθητε δσα εις τας δύο έπιστολάς σας έγράψατε (όποτε και θά σας ικανοποιήσωμεν) είμεθα ήναγκασμένοι να τας υποβάλωμεν μήνυσιν επί συκοφαντία και δυσφημίσει. Ν. Ι. Σταμπεύλην.—Ευχαριστούμε. Άλλά ο διαγωνισμός έληξε και ή ταίνια ήδη γυρίζεται. Αι φωτογραφίαι είναι εις την διάθεσιν σας. Β. Μηλιάδην.—Έχετε δικηο δά το διορθώσωμεν. Νομίζετε ότι δεν τὸ βλέπομε κι' έμεις; Κ. Καρχαλίην.—Καλὸς ο στιχος σας αλλά χωρίς κανένα βαθύτερο νόημα, διαβάστε προηγούμενας και κατόπιν γράψατε. Σπύρον Γιαννάτον.—Άπορίπτεται. Γιάννην Ιωαννίδην.—Καλό μόνο τὰ «μάτια σου». Δημ. Πέτρου. Το διηγήμά σας έχει πολλές ατέλειες. Διαβάστε, προσέξτε και είμεθα βέβαιοι ότι δεν θ' αργήσετε να γράψετε καλά. Χ. Πάντην. (Πάτρως).—Η άνταπόκρισις δημοσιεύεται. Μπορείτε να στείλετε ευχαρίστωσ. Β. Μπένη.—Άπορίπτεται. Α. Λαζαρίδην.—Πά τὰ καλά σας λόγω ευχαριστούμε. Τὰ τραγουδια δυστυχώς όχι δημοσιεύσιμα. Υστερούν σε έμπνευση. Διαβάστε Έλληνας δοκιμὸς ποιητής. Δημ. Κατσάραν.—Ευχαρίστωμε, ευχαριστούμεν Συνηργασίαν μπόρτε να στείλουμε. Θωμάν Τριανταφυλλίδην.—Ο κ. Τσακίρης άποσιλάζει τών Άθηνών. Τάκην Πανέπουλον.—Γραμμένο και στίς δύο όψεις τοῦ χαρτιού, και με πολὺν παρὰ τοῦς όρους συνεργασίας άναγνώστην και δεν έλήθη ήπ' όμην. Βασιλειάτς το. Σάκη. Σάρονελ.—Άπορίπτεται.

Δάκην Φράγκον.—Άποστείλατε δοκιμαστικὸς μίαν άνταπόκρισιν. Γ. Δημητρήν (Κύρην).—Άποστείλατε άνταπόκρισιν. Αι άνταποκρισεις απαλλάσσονται τοῦ δικαιώματος κρίσεως. Φιλαλήτην.—Αι άνώνυμοι έπιστολαί δεν λαμβάνονται ήπ' όμην. Ποιητήν.—Διαβάστε άκομή ποιήματα και κάποιον δά φθάσετε, ο στιχος σας δίνει πολλές έλπίδες. Ο. Σ. Χ.—Για την ήλικία σας γράφετε πολύ καλά. Βέβαια άκόμα δεν μπορείτε να δώσετε δουλειά αξιο για δημοσιεύσει. Διαβάστε όμως. Εύαγγ. Κέλεν.—Δεν ένθυμούμεθα. Περί ενός έπρόκειται.

(Η συνέχεια εις την ήπ' άρ. 39 σελίδα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε ένας παρθένος θόρυβος άκουστήκε μέσα στη εκκλησία. Νομίζει κανείς ότι ή καταιγίς, που έβρισκε έξω, είχε σπάσει τες πόρτες και προχωρούσε προς τὸ "Άγιο Βήμα". Θόρυβος μεταξωτών φορεμάτων, βασιτικά βήματα, καρέκλες που άναποδογυρίζονταν, και ένας ψιθύρος στὰς άρχάς άκτάληπτος που έσπασε σε βροντωδή κραυγή.

—Τὸ θέλει ὁ Θεός! Τὸ θέλει ὁ Θεός!...

Ὁ Μαριγιάν, σάν φαντασμαγορία, σάν σὲ ἐπιάλη, εἶδε ὅλα ἐκεῖνα τὰ γυναικεία πρόσωπα, παραμορφωμένα ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὸν φόβον, νὰ προχωροῦν κατ' ἐπάνω του, καὶ μέσα στὸ σκότος τὴν λάμψιν τῶν ἐγγειοδίων των...

Μά ὕστερα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὴν Ἀλίκη.

Δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον ἐκεῖνην!

—Σ' ἀγαπῶ...

Καὶ δὲν άκουσε πλέον παρὰ μόνον αὐτὰ τὰ λόγια.

Οἱ σκέψεις του διαλύονταν, τὸ λογικὸ του τὸν ἐγκατέλειπε. Γιὰ ἓνα δευτερολεπτο τοῦ φάνηκε ὅτι ἄγρια ξεφωνητὰ γέμιζαν τὸ κεφάλι του, ὅτι οἱ μὺς του ξεφώνιζαν, τὰ νευρὰ του ξεφώνιζαν, τὸ μυαλό του ξεφώνιζε... καὶ ὕστερα ἔξαφνα δὲν αἰσθάνθηκε πειὰ τίποτε. Ὁ σιδερένιος κύκλος ποὺ ἐσφύγγε τὸ κεφάλι του διελύθη, αἰσθάνθηκε μὴ ἀλλόκοτη ἡσυχία μέσα του, καὶ ἓνα χωρομένο πεδίο ἡμέρας ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του.

Ἦταν τρελλός!

—Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ὁ τρελλὸς προχώρησε πρὸς τὴν Ἀλίκη.

—Σ' ἀγαπῶ... ἐπανελάβε ἐκείνη.

Κι' ἐκεῖνος ἀπῆντησε μὲ μὴ φωνὴ γεμάτη ἀγάπη.

—Σ' ἀγαπῶ... Περίμενέ με... ἄς φύγω με...

—Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἀλίκη, μὲ συγκροεῖ!

Τὴν ἴδια στιγμήν τὸ σῶμα τοῦ ἐραστοῦ της ἔπερτε σιμὰ της. Δέκα μαχαίρια τοῦ εἶχαν κυτρήσει συγχρόνως.

—Τί! Τί συμβαίνει; φώναξε ἐκείνη. Ποῖος εἶναι ἐκεῖ;

—Άκου!... Ἐλα... μπρός... σήκω νὰ φύγωμε!... Σήκω ἐπάνω.

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ πτωμα...

Τὴν ἴδια στιγμήν αἰσθάνθηκε ἄγρια χέρια νὰ πέφτουν ἐπάνω της, νὰ της σκίζουν τὰ ρούχα της καὶ νὰ της λύνουν τὸ φόρεμά της...

Ματωμένη, ἐξαγριωμένη, σχεδὸν γυμνή, ἡ Ἀλίκη εἶχε ἀγκυλιωμένον τὸ πτωμα καὶ αἰσθάνοντο ἔλεγε:

—Ἀφήστε τον!... χάρις γι' αὐτόν!... Σκοτώστε ἐμένα μόνον!...

Ἐνα ἄγριο ξεφωνητὸ γέμισε τ' αὐτιά της.

—Θάνατος! θάνατος στοὺς δυὸ προδότες! Θάνατος στὴν Βερνέζα!

Καὶ νέες μαχαιριές ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πτωμα.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ματωμένα δάκρυά της ποὺ πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό της, ἡ Ἀλίκη διέκρινεν, σάν μίαν ὑπερτάτη ὀπτασία, τὴν βασίλισσα ὀρθία ἀκουμπισμένη

στὸ Ἱερό, τὸ ἐγχειρίδιόν της σηκωμένον στὸν οὐρανό, τὸ ποδι της ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ Μαριγιάν, ἀπαίσια ἐξαγριωμένη νάρβουχάται.

—Ἔτσι πεθαίνουν οἱ ἐχθροὶ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ Θεοῦ!

—Χάρις γι' αὐτόν! φώναξε ἔξαλλος ἡ Ἀλίκη. Σκοτώστε ἐμένα!... Ἀφήστε τον νὰ ζήσει.

—Κορίτσια μου! Κορίτσια μου! φώναξε ἡ Αἰκατερίνη. Ὁρκισθῆτε νὰ κυτπάτε εἰς τοὺς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας! Τὸ θέλει ὁ Θεός!...

Ἡ Ἀλίκη, μέσα στὸν παροξυσμὸ τῆς φρίκης κατωρθῶσε νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ χλωμό κεφάλι τοῦ ἐραστοῦ της σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸ δειξῇ στὴν Αἰκατερίνη. Μὲ τὸ ἄλλο της χέρι κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς βασιλίσσης.

Καὶ ἐνῶ οἱ πενήντα ὀρκίζονταν νὰ κυτπῶσιν, ἐνῶ κοινοῦσαν τὰ ἐγχειρίδια τους στὸν ἀέρα, ἐνῶ τὰ στόματά τους ἐβγαζαν ἄφρους καὶ τὰ μάτια τους ἐλαμπαν μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ ὄρκου, ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη σάν μὴ τελευταία λάμψη ἐλπίδος ἐρμύζε αὐτὴν τὴν κραυγή.

—Νὰ εἰσαι καταραμένη!... Βασίλισσα τοῦ φόνου καὶ τοῦ αἵματος!... Ζητοῦσες τὸ γυῖό σου! Νὰ δὲς! Αὐτὸς εἶναι!...

Στὴν στιγμή ξανάπεσε ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ Μαριγιάν. Ἀπὸ παραπάνω ἀπὸ εἰκοσι πληγῶς ἔτρεχε τὸ αἷμα τοῦ ποὺ ἔβραε τὰ γυμνά της στήθη. Καὶ μέσα στὸν τελευταῖο σπασμὸ ἄγωνίας, ἤρθε ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ κολλήσῃ τὴ χεῖλ τῆς ἐπάνω στὰ δικά του καὶ πῆθαν ψιθυρίζοντας:

—Σ' ἀγαπῶ!...

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ

Ὅταν ὁ θόρυβος ἔπαυσε, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, εἶπε μερικάς λέξεις, καὶ ἡ πενήντα γυναικες, μὴ μὴ ἐφυγανάπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Μόνον ἡ μία ἀπὸ αὐτὲς βγαίνοντας στὸ δρόμο, πλησίασε πρὸς ἓνα ὀμίλον τεσσάρων πέντε ἀνδρῶν, ποὺ περιμεναν κεῖ κοντὰ καὶ τοὺς εἶπε σιγὰ καὶ.

Οἱ ἄνδρες τότε μῆλκαν στὴν ἐκκλησία καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ ἱερὸν ὅπου εἶδαν μίαν γυναῖκα γονατισμένη, τυλιγμένη μέσα σὲ μαύρους πέπλους.

Ἡ γυναῖκα τοὺς εἶδει τὸ πτωμα τοῦ κόμητος ντὲ Μαριγιάν.

—Καὶ αὐτὸ; εἶπε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς δείχνοντας τὴν Ἀλίκη ντὲ Λουῆ.

Ἡ γυναῖκα κούνησε τὸ κεφάλι. Οἱ ἄνδρες ἀρπάξαν τὸν Μαριγιάν καὶ τὸν μετέφεραν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Τότε ἡ βασίλισσα ἔβρασε τὰ τέσσαρα κερία ποὺ ἔκαιαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ὕστερα δδηνουμένη μόνον ἀπὸ τὸ ἀμύδρον φῶς μίαν κανδήλας ἐπροχώρησε καὶ ἔσκυψε ἀπάνω ἀπὸμὴ σιὰ

Ἡ βασίλισσα ἔβρασε τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ μοναχοῦ καὶ εἶδε ὅτι ἡ καρδιά του κυτποῦσε ἐλαφρά. Τότε ἔβγαλε ἀπὸ τὸν σάκκο της ἓνα μουκαλάκι τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ ἔφερε στοὺς ὀφθαλμούς τοῦ λιποθυμμένου.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα αἱ προσάπθειαι της δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

—Καὶ ὅμως ζεῖ! ψιθύρισε.

—Τέλος ἓνα ἐλαφρὸ ὀίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ μοναχοῦ καὶ σὲ λίγο μισοάνοιξε τὰ μάτια. Ἡ Αἰκατερίνη τότε τοῦ ἔσταξε στὰ χεῖλ μὴ δυὸ σταγόνες ἀπὸ τὸ ὕγρὸ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει μὴ μυρίση.

—Καλὰ! σκέφθηκε ἡ βασίλισσα. Δὲν εἶδε τίποτε... δὲν άκουσε τίποτε!

Ὁ Πανικαρόλα σηκώθηκε ὀρθιος. Τοῦ ἐφάνετο σάν νὰ ἔβγαλινε ἀπὸ τὸν τάφο καὶ ἡ σκέψις του συγκεχυμένη καὶ ἀδυνατισμένη ἦταν σάν νὰ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν μακρινὴ χώρα τοῦ θανάτου καὶ πράγματι, χωρὶς τὰς περιποιήσεις τῆς βασιλίσσης θά ἔβραυν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν συγκοπή ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει.

—Ἡ βασίλισσα τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὡδήγησε στὸ πτωμα τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουῆ καὶ τοῦ εἶπε:

—Πέθανε, δυστυχισμένε μου μαριγιάν. Βλέπετε τὴν σκότωση... καὶ ἐγὼ πορεύομαι σ' αὐτόν τὸν φόνον χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κρατοῦσατε στὰ ἄντρα χέρια σας τὸ ἄσπρ... τὸ διαβάσει... ποτε μὴ δὲν εἶδα ποτε μὴ ὀργή... σὲ λίγα λεπτά μέσα ἡ δυστυχισμένη νῆα, σκιερὴ, κοιμισμένη, ἐπεφτε νεκρὰ ἀπὸ τὰ κυττήματά του... Ἄν... εἰσθε ἐκδικημένοι... Μερικοὶ εὐγενεῖς ποὺ τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ βασικά, κατωματωμένο... νόμισαν ὅτι κτύπησε ἐμένα, καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή... τὸ πτωμα τοῦ Μαριγιάν βρίσκεται στὸν πυθμένα τοῦ Σηκουάνης. Ἄντιο, μαρκήσιε, ἀγῆν τὸ πτωμα αὐτῆς της δυστυχισμένης κόρης στὰς εὐαρίσεις σου φροντίδας... ὁ Θεός ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν της...

Ἡ βασίλισσα μιλοῦσε μὲ μίαν χαμηλὴ μονότονη φωνή.

Ὁ μοναχὸς δὲν εἶχε κάμει τὴν παραμικρὰ μνῆμη. Ἄκουε ἀρὰ γε τὶ τοῦ ἔλεγον; Ἀσφαλῶς ναί. Ἰσως ὅμως νὰ ἀρῶμαι νὰ μιλήσῃ σ' αὐτὴν τὴν βασίλισσα. Ἦσθάνετο γι' αὐτὴν μίαν ἀκαταμάχητον φρίκην, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν αἰτίαν.

Ἡ Αἰκατερίνη τότε ἀποταβήθηκε, σάν ἓνα φάντασμα μέσα στὸ σκότος ἀπὸ ὅπου βγήκε μὴ στιγμήν εἰς κάποιο καλὸ.

Ὅταν ὁ Πανικαρόλα εἰεῖνε μὴ ἐσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτωμα τῆς Ἀλίκης. Φαινομενικῶς δὲν ἦσθάνετο καμμίαν σκίνησην. Ἐβρισε τὸ χέρι τοῦ ἐπάνω στὸ γυμνὸ καὶ πληγωμένο στήθος τῆς Ἀλίκης ἥτο πραγματικῶς νεκρὰ.

Ὁ καλόγηρος ἀνεσηκώθη, κύτταξε γύρω του σάν νὰ ζητοῦσε κατὶ προσηγορία πρὸς τὸ σκότος τοῦ ἀγίου, ἔβρισε τὸ μιστιένιο τοῦ μανδύλι, καὶ ὕστερα ἐπαιρψε πάλιν πρὸς τὸ πτωμα καὶ ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ αἶματα.

Ἄν καὶ τὸ σκότος ἦτο βαθύ, καὶ μόνον τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς κανδήλας ἐφώτιζε μὴ μὴ κερὴ ἀναλαμπή, ὁ καλόγηρος πηγαίνοντὸς τὸ χωρὶς κρότο καὶ διαταγμένως.

Τρεῖς φορὲς πῆγε καὶ ἔβρισε τὸ μανδύλι του.

Ὁ ἅγιος ἄσπρος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ αἷμα.

Κατὰ εὐνόητον σύμπτωσιν, ἡ Ἀλίκη δὲν εἶχε καμμίαν πληγὴ στὸ πρόσωπο, καὶ τὸ αἷμα προήρχετο ἀπὸ τῆς μαχαίρας ποὺ εἶχε δεχθῇ στοὺς ὤμους, στὸν λαμβὸ καὶ στὸ στήθος.

Ἄφου ἔπλυνε ὅλες αὐτὲς τῆς πληγῆς ὁ καλόγηρος στάθηκε λίγο καὶ παρετήρησε τὸ πτωμα. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Ἀλίκης ἐφάνετο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἡμίφως ἰδανικῶς ὡραῖο. Τὰ μαλλιά της λυτὰ κυμαίνοντο ἐπάνω στοὺς ὤμους της. Κανένας σπασμὸς δὲν παραμόρφωσε τὰ χεῖλ τῆς μισοανοιγμένα ἀπὸ τὸ χαμόγελο τοῦ θανάτου.

Ἐνομιζε κανεὶς ὅτι τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο στήθος θ' ἄρχιζε νὰ ἀνασηκώετο ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν καὶ ρυθμικὴ ἀναπνοὴ τοῦ ὕπνου.

Ὁ Πανικαρόλα ἐξέτασε τῆς πληγῆς τῆς μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἦσαν δεκαεπτά. Μεγάλαι σχισίματα ἐπάνω στὸ

θεμα της ὅχι ὁμως καὶ βαθειά.

Ὁ μοναχὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Καμμία ἀπὸ αὐτὲς τῆς πληγῆς δὲν εἶναι θανατηφόρος...

Ἐξακούθησε τὴν μακαρίον ἐξέτασιν του καὶ πρόσθε: σ' ἓνα δάκτυλο τῆς δεξιᾶς παρὸς ἓνα δακτυλίδι τοῦ ὁποίου ἡ σφενδόνη ἐσπίνετο κούφια. Μὲ πολὺ κόπο ἔβγαλε τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὸ δάκτυλο ποὺ εἶχε ἀρρίστη νὰ σκληραίνειται.

Ἄναψε ἓνα κερί καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ μὲ μίαν μακαρίον περιέργειαν.

Μέσα στὴν σκαλισμένην σφενδόνη παρετήρησε μερικὸς κόκκινος μῖας ἄσπρης σκόνης, καὶ μειδίωσε ὅπως μειδιᾷ ἓνας σὸς σὸς στὰν λύση ἓνα πρόβλημα.

Μάξενε στήν τὴν σκόνιν μὲ προσοχὴ μέση στὴν σφενδόνην καὶ πέρασε τὸ δακτυλίδι στὸ μικρὸ του δάκτυλο.

—Τὸ δακτυλίδι τῶν ἀρραβόνων μας εἶπε χωρὶς εἰρωνίαν καὶ χωρὶς φαινομενικὴν λύπην.

Ἐπέστρεψε στὴν Ἀλίκη καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν σκεπάζῃ ὅσο μποροῦσε καλλιτέρας, τὰ κουρελιασμένα ρούχα της ὅμως δὲν ἔφθαναν νὰ καλύψουν τὸ γυμνὸν σῶμα της. Ἐβρισε τότε τὸ χονδρὸ ράσο του καὶ ἐτύλιξε τὸ πτωμα.

Καὶ ἔτσι ἔμεινε μὲ τὴν κομψὴν καὶ λουσινὰν στολήν τῶν εὐγενῶν. Μὲ μίαν δυστήν κίνησιν πῆρε στὰ χέρια του τὸ πτωμα τυλιγμένο μὲ τὸ ράσο του καὶ τὸ ἔφερε στὴν πόρτα ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει ὁ Ρουττιέ τὴν στιγμήν ποὺ εἶχε ἔλθει στὴν ἐκκλησίαν.

Μὰ ταξιδιωτικὴ ἄμαξα περιμενε ἐκεῖ. Ἦσαν ἐκεῖνὴ ποὺ εἶχε παραγγείλει ἡ βασίλισσα. Ἐνας ἄνδρας ντυμένος μὲ τὸ φόρεμα τοῦ ἡνίοχου πλησίασε τὸν μαρκήσιον τοῦ Πανικαρόλα καὶ τοῦ εἶπε.

—Υψηλότερε τὸ ἄμαξι εἶνε ἑτοιμο...

—Λοὶ καὶ ἄμαξα εἶναι ἐδῶ καὶ μένα; φώτισε χωρὶς νὰ παραξενευθῇ.

—Μάλιστα ὠνηλότατε, ἔχω λάβει διαταγὰς θὰ πάρωμε τὸν δρόμον τῆς Λυὸν γιὰ τὴν Ἱταλίαν. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀναβῆτε.

Ὁ Μαρκήσιος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἀκούσθησε τὴν Ἀλίκη μέσα στὴν ἄμαξα εἰς τρεπὸν ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ πέρῃ ὕστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα πῆρε δέσιν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀλόγον καὶ ἀρπάξε τὰ ἴνια.

Ὁ ἡνίοχος τὸν ἀκολούθησε ἐκκληνητος καὶ ἐσκέπτετο.

—Νὰ ἡ νύμφη ποὺ μοῦ εἶπε ἡ βασίλισσα... ἡ νύμφη μέσα στὸ ἀνάξι... ἄλλα γιατί, διάβολε, εἶνε ντυμένη σάν καλόγηρος...

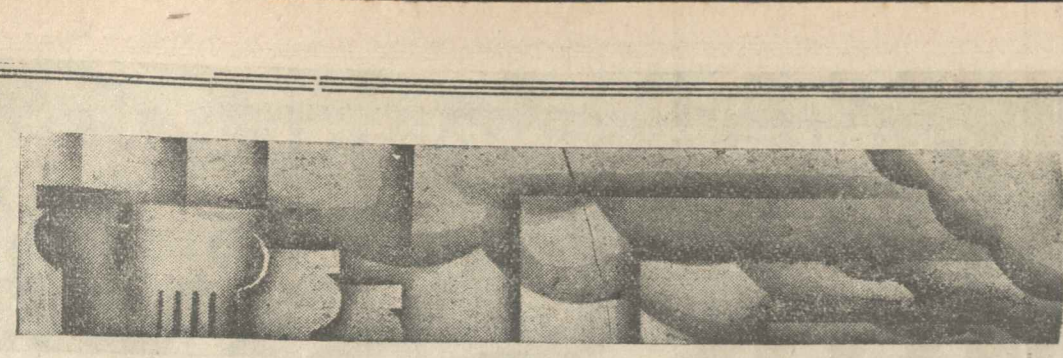
Ἐκείνη τὴν στιγμή ἦτο ἡ ὥρα δυὸ τὸ πρωῒ. Ἡ καταιγίς ποὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ - ἐμεινε εἰς τὸ Παρίσι ἦταν στὸ κατακόμωρο τῆς σφοδρότητός της. Μεγάλαι ἀστραπεὶς διέσχισιν τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ὡς τὴν ἄλλην. Ἡ στιγμιαία λάμψις τὴν φώτιζε τότε στὸ φανταστικὸ θέαμα αὐτῆς τῆς βασιῆς ταξιδιωτικῆς ἄμαξης ποὺ ὡδηγοῦσε ἓνας λαμπρὸς εὐγενὴς ἔσκουπος ὡς μὴ ἓνα βῆμα ἀργὸ ἔσπερνε τὰ ἄλογα, ἐνῶ ὁ ἡνίοχος ἀκολουθοῦσε σάν μὴ κηδεύων.

Κάποτε ἡ λαίλαπα ἀνάγκασε τὴν συνοδείαν νὰ σταματήσῃ τὰ ἄλογα ἐσέκωναν τὸ κεφάλι τους τέντωναν τὰ πόδια τους καὶ ἀνοῦνταν νὰ προχωρήσουν.

Ὁ ἡνίοχος ποὺ φοβεῖτο πολὺ περισσότερο αὐτὸν τὸν μυστηριώδη εὐγενὴ ποὺ εἶχε ἓνα ὄφρος βουκόλματος, πρὸς τὴν καταιγίδα ποὺ ὀβριάζε στὸν ἀέρα, ζήτησε καταφύγιον πίσω ἀπὸ τοὺς τροχούς τοῦ ἄμαξι.

Ὁ Πανικαρόλα ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ χλωμὸ του πρόσωπο στριμμένο πρὸς τὸν φλεγόμενον οὐρανόν.

Καὶ ὅταν ἡ λαίλαπα περνοῦσε, συνέχισε

ΤΡΑΓΙΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΘΟΟΗΣ

Πολλοὶ ὀνομάζουν τὸ Χόλλυγουντ «Πόλιν τῆς Αἰωνίας Ἑλπίδος» ἀλλὰ θὰ μπορούσε ὅμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ «Χώρα τῶν χιλίων Καθ' ὧν» γιατί σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου ἡ τραγωδία δὲν γειτονεῖ τόσο πολὺ μὲ τὴν δόξα. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του πόσον τραγικὰ ἔβρασε ἡ ζωὴ τῶσαν καὶ τῶσαν νέων ὑπάρξεων ποὺ εἶχαν ἐμπρὸς στὰ πόδια τους ὅλα διὰ ποῦρε νὰ προσφύγῃ ἡ ζωὴ σ' ἓνα χαϊδεμένο παιδί της. Πόσοι ἦσαν αὐτοί. Ὀλίβι, Τόμας, Κλάριν Σέμμουρ, Φλόρανς λὰ Μπάρντι καὶ Ντιάνα Ἐλλης. Πολλοὶ λίγοι θὰ τοὺς θυμόνταν ἴσως, καὶ ὅμως στὰ χρόνια τους ἦσαν διάσμοι καὶ τὸ μέλλον τους φαίνονταν λαμπρὸ μπροστὰ τους.

Ἡ Βορβάρρα Λά Μάρω, ἔακουσθὴ γιὰ τὴν ὀμορφίαν της, ποὺ ἔλεγε διὰ τὴν ζήλευσε καὶ ἡ ὥρα Ἑλένη ἂν ζοῦσε.

Ἡ Γκλάντος Μπρόκουελ, ἓνα ἀστὲρ τοῦ βουβροῦ κινηματογράφου, ποὺ ἐτοιμάζετο νὰ δερψῇ δάφνας καὶ στὸν ὀμιλοῦντα, ἀλλὰ δὲν προφθάσε.

Ἡ Μάμπελ Νόρμαν, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἓνα τρομερὸ ἄγωνα μὲ τὸν θάνατον ἔπεσε νικημένη στὸ σανατόριον. Πέθανε φθισικὴ σὲ ἡλικία ποὺ ἄλλες νέες μόλις ἀρχίζουν τὴν ζωὴ τους.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τῆς νέες ποὺ ἐ-

τὸν δρόμον του.

—Ποῦ πηγαίνει; Ποῦ πηγαίνει; διερωτᾷ τὸ ὁ ἡνίοχος κατατρομαγμένος. Περιεργὸ ταξιδεῖ τοῦ γάμου... περιεργὸ... φοβοῦμαι!

Ἐξαφνα ὁ Πανικαρόλα σταμάτησε. Ὁ ἄνθρωπος κύτταξε γύρω του. ἔκαμε βιαστικὰ τὸν σταυρὸν του καὶ ψιθύρισε.

—Τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀγίων Ἀθῶν!

Ὁ Πανικαρόλα χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, σάν νὰ μὴ ὑφίστατο ἀνέβρισε στὸ ἄμαξι. Σὲ μίαν στιγμὴ ἔβανακατέβηκε κρατώντας στὰ χέρια του τὸ πτωμα τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουῆ.

Τὸ ἀκούμπησε κοντὰ στὸν μικρὸ τοῖχο ποὺ περιστοιχίζε τὸ νεκροταφεῖον.

Ὑστερα κτύπησε τὸ χαμηλὸ παράθυρο μίαν μικρὴν καλὴν ποὺ ἦτο ἐκεῖ κοντά.

Ὁ ἡνίοχος μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ἀπὸ τὸν τρόμον παρατηροῦσε ἐκείνην ποὺ εἶχε ὀνομάσει νύμφη. Ἐνα φῶς ποὺ τοῦ ἔβρισε εἶχε ἀνοίξει τὸ χονδρὸ ράσο καὶ τότε φάνηκε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς.

Μὲ μίαν τρομερὴν κατάρα πῆδηξε στὴ σέλα τοῦ πρώτου ἀλόγου ἔκωσε τὰ σηροῦντα του μέσα στὰ πλευρὰ τοῦ ἔξου καὶ σάν νὰ τὴν παρῶσε ἡ τρομερὴ λαίλαπα ἡ βαρεὶα ἄμαξα χάθηκε μέσα στὴν νύκτα. (ἀκολουθεῖ)

πισκέπτεται ὁ θάνατος ὅταν βρίσκονται στὸ κολοφῶνα τῆς δόξης των, φθονεῖ σὺν καὶ τοὺς ἄνδρας.

Ποῖος δὲν θυμᾶται τὸν Λὸν Τσάνεϊ, «τ

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗ ΡΑΧΗ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ!

Πάρτε ένα μπάνιο ζεστό για να μαλακώσετε τους μύς και να ανοίξετε τους πόρους. Έπαλειψατε με Σλόανς τα πονεμένα μέρη και πλαγιαστείτε. Όταν θα σηκωθείτε θα είσθε πολύ καλά.

ΜΗΝΥΤΩΡ...
SLOAN'S LINIMENT

ΑΝΟΙΚΤΟΤΕΡΟ ΧΡΩΜΑ ΕΝΤΟΣ 3 ΝΥΚΤΩΝ

1η Νύκτα 2η Νύκτα 3η Νύκτα

Ο κηρός των ανθέων αφαιρεί ετη από το πρόσωπον

Κατά την παρασκευή των αρωμάτων ανακάλυψαν οι ειδικοί ότι ο κηρός ο εξαγόμενος εκ των ανθέων έχει την θαυμασίαν ιδιότητα να λευκαίνει την επιδερμίδα. Με τον κηρόν αυτόν ονομαζόμενον CIRE ASEPTINE μία γυναίκα δύναται να λευκάνη συντόμως την επιδερμίδα της, να την καταστήση μαλακή και να της δώση την τέσον ευχάριστον ὄφιν τῆς νεότητος. Ἡ CIRE ASEPTINE ἐναποθεθεμένη τὴν νύκτα ἀφαιρεῖ κατὰ ἀνεπαίσθητα τεμάχια τὴν παλαιάν επιδερμίδα, ἥτις πίπτει τὸ πρωὶ ὅταν πλένσθε καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται ἡ κρυπτομένη ὡραιότης μιᾶς ἐπιδερμίδος δροσερᾶς καὶ νέας. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην ἢ φαρμακοποιόν σας.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΑΘΑΝ. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Ὁδὸς Πραξιτέλους 42-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΓΙΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΘΩΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς ἐπ' ἀριθ. 31 σελίδας) Ροῦμπενς πού πέθανε ἀπὸ νευρικό. Αὐτός εἶναι ὁ κίνδυνος πού παρουσιάζουν ὅλες τίς νέες πού γλεντοῦν. Μερικὲς γίνονται ὕστερα ἀπὸ μακρὴν θεραπείαν. Πόσες ὁμως εἶνε ἐκείνες πού δὲν γίνονται καλά καὶ πού τὰ ὄνματά τους ἐξέρχονται γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν θαυμάτων τῶν.

Ἡ Βασίλισσα Λά Μάρρ, πέθανε πέντε ἢ ἑξήκοντα ἔτη. Ἀν' ὁ θάνατός της ἦτο τραγωδία, ἡ ζωὴ της δὲν ἦτο καλλιγραφία. Παντρεύθηκε τρεῖς φορές. Ὁ πρῶτος της ἄνδρας πέθανε ὅταν ἦτο δεκάεξ ἔτη. Ὁ δεύτερος παντρεύθηκε μετὰ ἕνα διαγόνον, ἀλλὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο ἡδὴ παντρεμένος προηγουμένως καὶ εἶχε καὶ οἰκογένειαν.

Ἀλλὰ ἴσως ἡ μεγαλύτερα ἁπὸ τῆς ζωῆς της, ἦτο ὁ θάνατος τοῦ παιδιό της. Τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὴν παραγγυῇ αὐτό, ἀν καὶ ἀργότερα νοσήσεν ἐν ἄλλῳ μωρῷ. Τότε «τὸ ἔροϊν» καὶ ἔκρινε νὰ παύσῃ μετὰ τὰς συγκινήσεις της, σὴν ἰδιωτικὴν τῆς ζωὴν, ὅσοι καὶ ἐργασίαν της. Αὐτὸ τὴν ἀπέκαμψε καὶ κοίβως τὴν στιγμήν πού ἡ φήμη καὶ ἡ τύχη ἀρχισαν νὰ τὴν χαμογελοῦνται καὶ κείνη ἀφίσε τῆς ζωῆς γιὰ πάντα.

Δὲν εἶνε ὁμως μόνον τὸ εἶδος τῆς πού κουράζει τοὺς ἡθοποιοὺς, καὶ ἡ σία τοὺς συντίνει πολὺ. Διαρκεῖς αὐτοὶ μετὰ τὰς συγκινήσεις τους καὶ τὰ αἰσθήματα τους. Ἡ καρδιά τους γρησάκε γρησάκε, σπάζεται, σπάζεται, χρόνια χρόνια ἡ δὲ δοκιμὴ ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ τότε εἶνε κουρασμένο καὶ ἐξητλημένο χωρὶς ἀρκεῖ τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὸν στήσῃ ὁλότελα.

Γι' αὐτὸ καθημερινῶς αὐτὰν ἡ ἁπὸ τῶν τραγικῶν βασιλισσῶν τῆς θῶνης.

ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΕΙΣ ΚΟΜΨΟΝ ΤΟΜΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΚΛΑΒΟΥ

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΘΕΡΜΕΣ

καὶ εἰσθε ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν κινίνην καὶ τὰ ἄλλα φάρμακα, ἂν θέλετε νὰ γλυτώσθε, ἂν ἐπιθυμῆτε πραγματικῶς νὰ θεραπευθῆτε, καταφύγετε, ἔστω καὶ ἀργά, εἰς τὰ παγκοσμίου φήμης χαπάκια

ΘΕΡΜΟΖΑΝ

Θὰ ξεπρισθῇ ἡ σπλήνα σας, ὅσο καὶ ἂν εἶνε πριμένη, θὰ βρῆτε πάλι τὴν ὑγείαν σας καὶ θὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας.

Ἡ ὁρεξὶς θὰ σᾶς ἐπανέλθῃ ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐργασίας καὶ ἡ δύναμις.

Καὶ μία ἀπλὴ μόνον δοκιμὴ τοῦ φαρμάκου ὀλιγοήμερος θὰ σημείωσῃ τὴν μεταβολὴν καὶ τὴν καλύτερευσίν σας.

Δὲν περιέχει οὐδὲ ἴχνη κινίνης· εἶνε βότανον διὰ πρῶτην φοράν χρησιμοποιοῦμενον, πού συσκευάζεται εἰς χαπάκια πολὺ εὐκόλα νὰ τὰ πάρῃ ὁ ασθενής. Συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρὸν σας.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διὰ πάσαν πληροφορίαν δύνανται ν' ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς εἰς τὸ «Τίπ-Τάκ» διὰ «Θερμοζάν».

ΑΝΑΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΜΝΕΥΜΟΝΙΚΟΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής Ιατρός ΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ

Κεντρικὴ Θέρμανσις

Τίμαι συγκαταβατικά. Πληροφορίαι Σαριπόλου 4. (Πάροδος Ἡρακλείου. Δεξιὰ πλευρὰ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου) 3-5 μ. μ.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἐχομεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν, Ἑδρωπαϊκὰς καὶ Ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ ἐγγνώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν, κόμης μύστακος καὶ γενείου, με ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΝΛΟΥ
ΤΡΙΚΟΥΠΗ - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΜΟΝΟ ΤΟΥ. ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΣΙΚ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

88 ΔΙΟΛΟΥ 88

(Πλησίον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΘΑΝΑΗΛ-Η ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Κρέπ - ντέ - σιν ἀπὸ Δραχ. 700
Κρέπ Ζωρζέτ ἀπὸ 750
Κρέπ Σατέν ἀπὸ 1100
Κρέπ Μαρσὼν ἀπὸ 1050

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ ΒΡΑΔΥΝΑ ΝΥΜΦΙΚΑ

Αἱ παραγγελίαι παραδίδονται ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐντὸς 24 ὥρων.

"ΛΙΝΤΟ,"

ΝΙΚΗΣ 10 - ΠΡΩΤΟ ΠΑΤΩΜΑ

ΠΑΛΑΤΑ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ὁλόμαλλα με μεταξωτὲς φόδρες ἐπὶ παραγγελία.

Ἀπὸ 950 καὶ ἄνω

ΤΑΓΕΡ Φαντεζὶ ἀπὸ 1200

καὶ ἄνω

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΦΑΣΟΝ

"ΛΙΝΤΟ,"

**SLOAN'S
Liniment**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη σας τὰ περσινά σας φορέματα με γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνονιν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ τὰ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 60 μὸδες χρωματισμοῦς.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι.
Λέκα 21α.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

ΚΑΠΑΡΔΙΝΕΣ

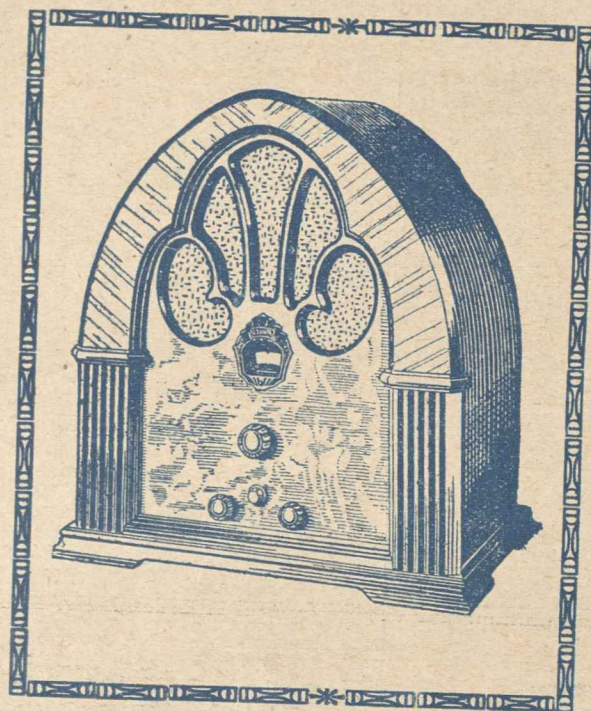
CAMEL WOOLLS

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ - ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ

ΠΑΖΑΡ ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΦΙΛΚΟ

ΑΡΜΟΝΙΚΑ
ΥΠΕΡΕΤΕΡΟΔΥΝΑ

5

7

9

ΚΑΙ II

ΛΥΧΝΕΙΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΦΙΛΚΟ

ΟΔΟΣ ΜΕΘΥΜΝΗΣ 35 (ΠΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΟΒΑΡΟΙ ΜΕΤΑΠΩΛΗΤΑΙ